

大理寺少卿
的寵物生涯

ข้าเป็น สัตว์เลี้ยง ของ ตาลต้าหลี่

6

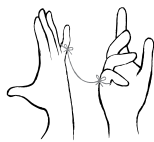

陌上人如玉 陌上人如玉 陌上人如玉

เมื่อนาคราช 11เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่ง que เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

นิยามว่า 'ความรักชนะทุกสิ่ง' นั้นเห็นได้อย่างชัดเจนในเรื่อง 'ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลด้าหลี่' จริงๆ เพราะไม่ว่าพระ-นางจะเจอปัญหาหรืออุปสรรคใด ก็มักจะฝ่าฟันมาได้ด้วยความรักที่คงมั่นเสมอ แต่กับเรื่องราวที่ทั้งสองต้องได้พบเจอในเล่ม 6 นั้นนั้นไม่มั่นใจจริงๆ ค่ะว่า 'ความรัก' คำเดียวจะสามารถทำให้เรื่องราวต่างๆ คลี่คลายลงได้หรือไม่

เมื่อความจริงแล้วหัวใจที่พระ-นางของเราไว้วางใจมากที่สุดกลับเหมือนมีเรื่องบางอย่างจงใจปิดบัง มีหน้าซ้ำเรื่องนี้ยังเกี่ยวพันไปถึงชีวิตทั้งชีวิตของหฺวู่เสี่ยวนันอีกด้วย จู่ๆ วันหนึ่งหฺวู่เสี่ยวนันก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย จึงไม่เหยียนต้องตามหานางจนแทบคลุ้มคลั่ง ทั้งยังมีเรื่องของมนตรีบางอย่างที่นางมักจะท่องออกมาเองโดยไม่รู้ตัว ชีวิตของหฺวู่เสี่ยวนันราวกับถูกคนขีดขีดชะตาเอาไว้แล้วว่าจะป็นหรือตายเมื่อใด แต่จึงไม่เหยียนยอมไม่มีวันยอม เขาตัดสินใจจะแต่งงานกับนางอีกครั้ง ไม่ว่าชาติภพไหน เขาก็จะมีเพียงนาง เขาจึงต้องพานางฝ่าฟันทุกความยุ่งยากวุ่นวายเหล่านี้ไปให้ได้ แต่คงจะไม่ง่ายตายตั้งใจคิดเมื่อมีสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่กับชายลึกลับที่ทุกคนเรียกว่า 'นายท่าน' เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ว่าเขาจะเป็นใครนั้น พลิกกระดาศหน้าต่อไปและติดตามไปพร้อมๆ กันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

๑๑

"เสียนั่น!" ซึ่งไม่เหยียนต่อไปที่ประตู อานุภาพของมนตรีที่สะท้อนกลับมาทำให้ผิวของเขาฉีก แต่เขากลับไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวดใดเลย ในตอนนี้ทั้งดวงใจของเขาเจ็บจนด้านชาแล้ว เขาได้ยินเสียงร้องให้ดังมาจากในประตู ทั้งหวาดกลัวและจนหนทาง ดูสิ้นหวังเหมือนตอนนางฝันร้ายเมื่อหลายครั้งก่อน

เขาเหลือเพียงก้าวเดียวก็ไปถึงตัวนางได้แล้ว แต่ถูกกั้นด้วยประตูบานนี้ เหมือนเป็นเขตจำกัดที่ไม่อาจข้ามผ่านไปได้ มนตรีที่กล้าแกร่ง สามารถขัดขวาง 'เทพ' เอาไว้ภายนอกได้ แต่หูเสียนั่นผ่านมนตรีที่กล้าแกร่งนี้เข้าไปภายในห้องได้อย่างไร เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ

ฟังเสียงร้องให้ที่สิ้นหวังของนางดังลอยออกมา ใจของเขาก็แทบขาดอยู่แล้ว

"จอมกู่ เปิดประตูบานนี้" เขาพูดไปที่ละคำ ในดวงตาเหมือนจะมีเปลวไฟปะทุออกมาอยู่แล้ว "ไม่ว่าจะใช้วิธีใด ต้องเสียอะไรเป็นการตอบแทน..."

ต่อให้ต้องใช้ตัวเขาเป็นอาหารเช่นสังเวย ขอเพียงเปิดประตูนี้ได้ ขอเพียงทำให้เจ้าตัวเล็กของเขาหยุดร้องให้...

๑๒

แนะนำตัวละคร

- * หลูเสี่ยวนัน ภายนอกอาจจะดูราวกับเด็กไร้เดียงสาที่ไม่เคยเห็นโลกกว้าง แต่ความจริงเป็นคนที่จิตใจเข้มแข็ง มีรักมั่นคงให้แก่ชิงโมเหยียนเพียงผู้เดียว
- * ชิงโมเหยียน เทพดารามังกรเขียว สีหน้าท่าทางดูเยือกเย็นราวกับจอมปีศาจ เป็นคนที่ค้นหาได้ยากมาก ทว่ากับหลูเสี่ยวนันกลับอ่อนโยนยิ่ง
- * มู่ป้อหลุน ผู้นำตระกูลมู่คนต่อไป เรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับหลูเสี่ยวนัน ยังไม่มีหนังสือรับรองคุณสมบัติจอมเวท
- * มู่ซื่ออวี ลูกนอกสมรสของสกุลมู่ มุ่งหวังจะเป็นผู้นำตระกูลคนต่อไป มีความรู้ในด้านมนตร์มากกว่ามู่ป้อหลุน
- * หลูเหวินฉิน บุตรชายของหลูอี้โจว อาสามของหลูเสี่ยวนัน มุ่งหวังจะได้เป็นเจ้าของที่ดินที่บิดาทิ้งไว้
- * หลูหลูสุ่ย พี่ชายของหลูอวีซี ลูกพี่ลูกน้องของหลูเสี่ยวนัน ความไม่ไฝนของเขาคือการได้ร่วมงานกับสมาคมเทียนตั้งซีเสีย

484

ณ โรงแรม

ซึ่งไม่เหยียนจัดให้หรุเสีวนั้นพักผ่อนก่อน จากนั้นไปที่ห้องน้ำตามลำพัง

หลังจากถอดเสื้อออกแล้ว เขาก็ส่องกระจกจึงเห็นลวดลายบนแขนซ้ายของตนเองได้อย่างชัดเจนเต็มลาย หรุเสีวนั้นพุดไม่ผิด มันเหมือนรูปปลาจริงๆ

เขาเอี้ยวตัว เมื่อเห็นส่วนหัวของปลาก็ตะลึงไป ส่วนหัวของปลา มีเขามังกร และมีหนวดยาว...

นี่คือ...ภาพปลาหัวมังกร!

เขากำลังอยากจะดูให้ละเอียดก็ได้ยินเสียงหรุเสีวนั้นดังลอยมารางๆ จากนอกประตู ไม่ทันได้ใส่เสื้อ เขาก็ผลักประตูออกไปแล้ว

หรุเสีวนั้นหลับตาอยู่ ปากพุดพึมพำอะไรไม่รู้ไม่หยุด

ชิงไม่เหยียนแตะไบหน้าของนางพลางเอ่ย "เสี่ยวนัน ตื่นสิ"

หฺรูเสี่ยวนันหลับตาแน่น แต่เสียงพูดยิ่งดังขึ้นทุกที

คิ้วของชิงไม่เหยียนเริ่มขมวด สิ่งที้ออกมาจากปากของหฺรูเสี่ยวนัน...

ดูเหมือนจะเป็นมนตร์ แม้จะขาดเป็นห่วงๆ ฟังไม่ชัดเจน แต่นั่นเป็นมนตร์จริงๆ

ชิงไม่เหยียนใช้มือกุมไบหน้าของนางพลางเอ่ย "นันนัน รีบตื่นขึ้นมาสิ"

มนตร์จะท่องส่งเดชไม่ได้ หากท่องผิดจะทำให้เกิดภัยร้ายแรงได้

ในสมองของหฺรูเสี่ยวนันล้วนเป็นมนตร์ประหลาด รวากับมีคนพยายาม
เอามนตร์เหล่านั้นยึดใส่สมองของนาง ทำให้นางปวดหัวราวกับสมองบวม
ไปหมด นางอยากจะทำกริตรี่องเสียงดัง ด้วยหวังว่าทุกอย่างจะหยุดลง แต่นาง
กลับไม่อาจควบคุมตัวเองได้

"นันนัน?"

ท่ามกลางความสะลึมสะลือนางได้ยินเสียงที่คุ้นเคย

ใครกัน

ผนังสีขาวสะอาด แสงเทียนเต็มไปหมด มนตร์ที่ดังเข้าไปเข้ามา
อยู่ข้างหูหายไปแล้ว สิ่งที่มาแทนที่คือไบหน้าแผงความไม่สบายใจของ
ชิงไม่เหยียนที่อยู่ตรงหน้า

"ตื่นแล้วหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันทำปากยื่นพลางกล่าวเสียงแผ่วเบา "ชิงไม่เหยียน ข้า
มีนหัวมาก เหมือนมีคนกำลังบังคับสอนมนตร์ให้ข้า เยอะมากๆ ข้าท่อง
จนหัวแทบจะระเบิดอยู่แล้ว"

ชิงไม่เหยียนสีหน้าเคร่งเครียด "ฝันถึงปู่ของเจ้าหรือ"

"ไม่ใช่ เสียงนันไม่ใช่เสียงของปู่" หฺรูเสี่ยวนันย้อนคิด "เป็นเสียงของ

ชายแปลกหน้า"

"ยังมีอะไรอีก"

หฐเสียวนันทน์ลืมหาดอย่างงุนงง "ข้า...จำไม่ได้แล้ว"

"ก่อนหน้านี้เจ้าก็เป็นแบบนี้บ่อยหรือ" จึงไม่เหยียนถามต่อ

"ตอนปู้ยู่ เขาดูแลเข้มงวดมาก ต่อให้ไปกำจัดปีศาจกับเขาข้าก็จะ
ได้เพียงรับหน้าที่ถืออาวุธเวทเท่านั้น ไม่ต้องให้ข้าลงมือเองเลย..."

จึงไม่เหยียนสีหน้ากัลลภักดิ์มากยิ่งขึ้น หฐเสียวนันทน์ลืมหาดนั้นต้องมี
เรื่องปิดบังพวกเขาไว้แน่นอน

"ช่างเถอะ คิดไม่ออกก็อย่าคิดเลย" จึงไม่เหยียนตะหลังของนางเบาๆ
พลางเอ่ย "นอนเถอะ"

หฐเสียวนันทน์ลืมหาด รู้สึกเหมือนมีมือใหญ่ลูบผ่านหลังของนางข้าๆ
เหมือนกับ...กำลังลูบขนสัตว์อยู่ นางอดยิ้มไม่ได้

การนอนในครั้งนี้นิสบายอย่างมาก ตอนที่ลืมหาดขึ้นอีกที่ข้างนอก
มีแสงอาทิตย์ส่องสว่างแล้ว นางพลิกตัวเบาๆ ใครจะรู้ว่าจะชนเข้ากับ
จึงไม่เหยียนในทันที

ไม่ใช่กระมัง สายแบบนี้แล้ว เขายังไม่ตื่นอีกหรือ

นางเงยหน้าขึ้นมองจึงไม่เหยียนอย่างประหลาดใจ กลับเห็นจึงไม่เหยียน
นั่งเอนๆ พิงหมอนอ่านหนังสืออยู่

"ก็โง่งแล้วหรือ" นางถามเขาเสียงเบาประโยคหนึ่ง

จึงไม่เหยียนกวาดตามองนาฬิกาแขวนบนผนัง "สิบโมง เจ้านอนต่อ
ได้อีกหน่อย"

"วันนี้ไม่ไปบ้านของพวกมู่ป้อหลุนแล้วหรือ" หฐเสียวนันทน์ถามอย่าง

แปลกใจ

"ปีศาจที่เหลือเหล่านั้นพวกเขาหาวิธีจัดการเองได้" ซิงโมเหยียน พลิกเปิดหนังสืออย่างสบายอารมณ์ "ถ้าเจ้าไม่อยากลูกจากเตียง วันนี้พวกเราพักที่นี่ได้หนึ่งวัน รอเจ้านอนจนพอเมื่อใดพวกเราค่อยกลับไป"

"ได้จริงหรือ"

"อืม"

หลังจากได้รับคำยืนยันแล้ว หลูเสี่ยวนันก็หลับตาลงอีกครั้งในทันที ไม่รู้ว่านางนอนหลับไปนานเท่าใด ตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง นางก็รู้สึกว่าสดชื่นขึ้นไม่น้อย

ยามนี้ซิงโมเหยียนไม่อยู่ข้างกายนางแล้ว แต่มีเสียงดังแว่วๆ ที่นอกประตู

หลูเสี่ยวนันลองตั้งใจฟังดู เหมือนซิงโมเหยียนกำลังพูดคุยกับใคร อยู่ที่โถงรับแขก

คงเป็นคนของสกุลมู่มากระมัง เพราะเดิมนี่วันนี้ควรจะไปช่วยพวกเขาทำจัดปีศาจอีกครั้งนี่นา

หลูเสี่ยวนันคิดแบบนี้ จากนั้นไม่นานนางก็รู้สึกอยากเข้าห้องน้ำ จึงลงจากเตียงและสวมรองเท้าตะเตเดินไปที่ห้องน้ำ พอเดินไปถึงหน้าห้องน้ำ นางก็เห็นเจ้าหมาโง่

ได้ยินเสียงฝีเท้าของนาง เจ้าหมาโง่ตื่นเต้นจนสายหาง แต่กลับยับยั้งใจไม่ได้ส่งเสียงเห่าออกมา

หลูเสี่ยวนันยิ้มให้มัน "เจ้าหมาโง่เป็นเด็กดีจริงๆ"

เจ้าหมาโง่ได้รับคำชมจากนาง หางก็ชี้ขึ้นฟ้า มันดีใจจนกระโจนไปที่

มุมผนังห้อง คาบ 'ตุ๊กตาไก่อ่าง' ตัวหนึ่งเล่นอย่างสนุกสนาน การกระโจนกัดของเจ้าหมาโง่ทำให้ตุ๊กตาไก่อ่างเปล่งเสียงน่าอนาถออกมา

ซัก่อน นี่เป็นห้องพักในโรงแรม มีของเล่นแบบนี้ได้อย่างไร

พอหูเสี่ยวนันลองมองอย่างละเอียด นี่เป็นตุ๊กตาไก่อ่างเสียที่ไหน นี่คือนกกุ๋ยเซอตัวเมื่อคืนต่างหาก นกกุ๋ยเซอในตอนนี้เป็นเหลือหัวสุดท้ายเพียงหัวเดียว ช่วงตัวมีขนาดเท่ากับไก่บ้านทั่วไป ขนหลุดหมดทั้งตัว ดูไปแล้วน่าสงสารอย่างยิ่ง

"หัวอีกแปดหัวของมันล่ะ" หูเสี่ยวนันถามเจ้าหมาโง่

เจ้าหมาโง่อ้าปากกว้าง น้ำลายไหลย่อยเต็มตัวนกกุ๋ยเซอ

"ถูกเจ้ากินหมดเลยหรือ" หูเสี่ยวนันร่นวายใจ มันแปดหัวเขี้ยวนะ แต่ละหัวของนกเค้าหัวล้วนเป็นเครื่องพิสูจน์อำนาจยิ่งใหญ่ของมัน คิดไม่ถึงว่ามีควมยิ่งใหญ่มาหลายพันปี สุดท้ายกลับตกมาอยู่ในปากของเจ้าหมาโง่ที่มื้อมือตัวหนึ่ง ของสิ่งหนึ่งพิชิตของอีกสิ่งได้จริงดังว่า

"เจ้าคิดจะทำอะไรมันต่อ" หูเสี่ยวนันมองดูตุ๊กตาไก่อ่างที่ถูกเจ้าหมาโง่ทำให้ตกใจจนตัวแทบเกร็ง...อ้า ไม่สิ เป็นนกกุ๋ยเซอ

เจ้าหมาโง่คลายอุ้งเท้าออกอย่างได้ใจแล้วตบนกกุ๋ยเซอเสียงดังที่หนึ่ง นกกุ๋ยเซอรีบหดตัวขยับไปทางมุมผนังทันที

เจ้าหมาโง่แกล้งทำเป็นมองไม่เห็น จากนั้นก็กระโจนเข้าไปอย่างจับพลัดเสียงร้องโหยหวนของนกกุ๋ยเซอดังสะเทือนแก้วหูของหูเสี่ยวนันอีกครั้ง เจ้านกที่น่าสงสาร...ที่แท้เจ้าหมาโง่เก็บหัวสุดท้ายเอาไว้ไม่ได้กินก็เพราะจะให้มันเป็นของเล่นของตัวเอง

หูเสี่ยวนันแอบจูดรูปหนึ่งดอกให้กับนกกุ๋ยเซออยู่ในใจ พอเดินออกมา

จากห้องน้ำก็เกือบจะชนเข้ากับชิงโมเหียน ทำให้นางตกใจมาก

ชิงโมเหียนมองสำรวจสีหน้าของนางแล้วเอ่ยถาม "ตอนนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง"

"ยังพอไหว ก็แค่รู้สึกหิว" หูเสี่ยวนันทน์พูดตามจริง

ชิงโมเหียนจึงโทรศัพท์เพื่อสั่งอาหารเข้ามา

หูเสี่ยวนันทน์สังเกตเห็นว่าโถงรับแขกข้างนอกว่างแล้ว นางจึงถามเขาว่า "แขกล่ะ"

"ไปแล้ว" ชิงโมเหียนกล่าวตอบนาง

"เป็นคนของสกุลมู่หรือ"

"อืม ผู้นำตระกูลมู่นะ"

"มีเรื่องอะไรหรือ" หูเสี่ยวนันทน์มองสำรวจสีหน้าของชิงโมเหียน

"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ต้องรู้อยู่แล้ว ทุกครั้งที่ท่านมีเรื่องในใจจะแก้มือทำเป็นสงบนิ่ง" หูเสี่ยวนันทน์ยิ้มสติเฟื่องกลางเอ่ยตอบ

"ยังมีนหัวหรือไม่ว" ชิงโมเหียนลูบหัวของนางอย่างสนใจ จะโทษต้องโทษที่เขาเป็นห่วงนางเกินไป จนไม่ยอมให้ความรู้สึกของตัวเองกระทบถึงตัวนาง

"มีนิดหน่อย แต่ยังพอไหว ครั้งนี้ข้ารู้สึกว่าเป็นลมจนแจ่มชัดขึ้นมาก แม้แต่มนตร์มากมายที่ก่อนหน้านี้จำไม่ได้ตอนนี้ล้วนนึกขึ้นได้หมดเลย"

ชิงโมเหียนปรบกายตาดันไหว เขารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติ แต่เขาก็พูดไม่ถูก

หูอื้อใจไม่ยอมให้นางใช้วิชาเวทสังเดช หากใช้พลังมากเกินไปจะทำให้

นางมีเนหัวหมดสติ และหลังจากหมดสติไปในสมองของนางจะเกิดภาพฝัน
ขึ้น

โมลี ไม่ควรจะเรียกว่า 'ภาพฝัน' บางทีนั่นอาจจะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น
กับตัวนางก็ได้

"ผู้นำตระกูลมู่มาเพราะอยากจะถามเรื่องมนตร์ปลุกสี่สัตว์เทพกับเจ้า"
ซึ่งไม่เหยียนพูดอย่างซ้ำๆ "เพราะเจ้ายังไม่ตื่น ดังนั้นข้าจึงให้เขากลับไปก่อน"

485

ผู้นำตระกูลมู่แะมาเยือนหลายครั้ง แม้จะไม่ได้พูดถึงเรื่องมนตร์ปลูกสี่สัตว์เทพอีก แต่ทุกครั้งจะนำของขวัญมาให้จำนวนมาก ส่วนมากเป็นสิ่งที่หูลูเสี้ยนชอบ

อาหารหลากหลายที่ทำอย่างประณีตถูกส่งมาที่โรงแรมไม่หยุด หูลูเสี้ยนนับเติบโตบนเขาตั้งแต่เด็ก จะมีโอกาสกินอาหารเลิศหรูมากมายแบบนี้ได้อย่างไร

ชิงไม่เหยียนเดิมที่กังวลว่านางจะถูกซื้อตัวเพราะเหตุนี้ แต่ผ่านไปหลายวันแล้ว ความกระตือรือร้นต่ออาหารรสเลิศของหูลูเสี้ยนยังไม่ลดลง ทว่าก็ไม่ได้ย้ายฝ่ายไปเพราะเหตุนี้

"เจ้าตัวเล็ก ฉลาดขึ้นแล้วหรือ" ชิงไม่เหยียนพูดหยอกเย้า ขณะเดียวกันก็ใช้นิ้วมือเขี่ยเศษของว่างที่มุมปากของนางออก

หูลูเสี้ยนหันหัวเราะแหะๆ สองที "อยู่ดีๆ ก็มาทำดีด้วย ไม่มีเรื่องราว

กลับเอื้อเพื่อเจือจาง ไม่ใช่คนคดโกงก็เป็นโจรชั่วช้า"

"เจ้ามีแผนอย่างไร" จึงไม่เหยียนถาม

"เรื่องนี้ก็ต้องอยู่ที่ท่าน" หรูเสี่ยวนันกะพริบดวงตาโต

"ข้าหรือ"

"หลายวันนี้ท่านติดต่อกับเสวียนจู้ยอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ ข้าเดาว่า

ท่านคงมีความคิดดีๆ อยู่แล้ว"

จึงไม่เหยียนในใช้นิ้วลูบจมูกของนางอย่างรักใคร่ "ตั้งใจข้าแบบนี้เลยหรือ"

"อืม ตั้งใจที่สุด" หรูเสี่ยวนันยัดของว่างใส่ปากของเขาอย่างประจบ

เอาใจ

จึงไม่เหยียนดึงตัวหลบไปข้างหลัง แต่สุดท้ายยังคงหลบไม่พ้น
ทำได้เพียงอ้าปากรับ "ในเมื่อฟังคำของข้า อย่างนั้นคืนนี้พวกเราหลับกันเถอะ"

"ได้" หรูเสี่ยวนันพยักหน้าเห็นด้วยทันที ไม่มีความเห็นเป็นอื่น

ผู้เฒ่ามูได้ยืนยันว่าพวกเขาจะจากไปแล้ว จึงรีบรุดมาหา

"ทำไมจึงไม่อยู่เที่ยวเล่นอีกสักสองสามวัน ยากนักจะได้พวกคุณ
มาช่วยเหลือ ปีศาจในเมืองกำจัดไปเกือบหมดแล้ว ผมยังไม่ได้ขอบคุณ
พวกคุณอย่างดีเลย"

จึงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "ก็แค่เรื่องง่ายๆ เท่านั้น ไม่ต้องขอบคุณ
อะไรหรอก"

ผู้เฒ่ามูเห็นพวกเขาตั้งต้นจะจากไปก็ไม่สะดวกจะยับยั้งอีก จึงสั่งให้
คนขับรถส่งพวกเขากลับไป

ตอนขึ้นรถ เจ้าหมาโง่คาบเอา 'ตุ๊กตาไถ่อย่าง' ที่มันชื่นชอบตามขึ้นมา
ด้วย

หรุเสียวนันสะกดความคิดที่อยากจะกลอกตาเอาไว้ เจ้าหมาโง่
คิดจะเอาปีศาจตัวนี้กลับขึ้นเขาไปด้วยอย่างนั้นหรือ

ซึ่งไม่เหยียนมองดูนกกู่ยเซอที่ขนรวงหมดตัวแวนหนึ่ง "ไม่เป็นไร
เหลือแค่หัวเดียว ทำอะไรไม่ได้แล้ว"

ตาของหรุเสียวนันเบิกโตจนแทบจะหลุดออกมาอยู่แล้ว ซึ่งไม่เหยียน
ตามใจเจ้าหมาโง่แบบนี้ ดูไม่ถูกหลักการของเขาเลย!

เจ้าหมาโง่กระโดดขึ้นที่นั่งด้านหลังอย่างได้ใจ มันกตนกกู่ยเซอเอาไว้
ได้อุ้งเท้า และเล่นไปมาตลอดทาง บางครั้งก็คาบอยู่ในปาก บางครั้งก็โยน
ขึ้นมา เหมือนจินตนาการว่าเป็นศัตรู

หรุเสียวนันมองดูอยู่ด้านข้างแล้วรู้สึกเจ็บแทน

เมื่อกลับถึงตำบล ซึ่งไม่เหยียนก็พาหรุเสียวนันไปที่ร้านอวีซันในคืนนั้น
เลย ทั้งสองพักคางแรมที่นั่นหนึ่งคืน

หรุเสียวนันนอนหลับอย่างสบายมาก ส่วนซึ่งไม่เหยียนพูดคุยกับ
พวกเสวียนจี้จนเลยเที่ยงคืนจึงกลับมา

หลังจากฟ้าสว่าง เสวียนจี้ก็ขับรถส่งพวกเขาทั้งสองคนกลับขึ้นเขา

หรุเสียวนันสังเกตเห็นว่าข้างหลังพวกเขายังมีรถอีกคันตามมาด้วย
จึงเอ่ยถาม "ใครอยู่บนรถคันหลังหรือ"

"ไม่มีใคร" ซึ่งไม่เหยียนตอบโดยไม่หันไปมอง "นั่นเป็นรถของพวกเรา"

หรุเสียวนันอ้าปากจนคางแทบจะตกลงมา "ของ...พวก...เรา?"

"อืม"

มองจากกระจกหลัง ที่ตามหลังพวกเขาเป็นรถสปอร์ตสีดำแดงคันหนึ่ง

"นั่นเป็นรถของพวกเราจริงหรือ" จนกระทั่งลงจากรถแล้ว หลูเสี่ยววันน ก็ยังคงถามไม่หยุด

ซิงโม่เหยียนสีหน้าจวนใจ พานางมาตรงหน้ารถสปอร์ตบูกัตติ เวย์รอน*
"วันหน้าตอนออกจากบ้านถ้าเจ้าไม่ยากซี้จ้อมกู่ก็นั่งมันลงเขาได้"

หลูเสี่ยววันนคิดถึงความเร็วอย่างบ้าคลั่งของจ้อมกู่ ถึงตอนนี้นางยังสัน
ทั้งที่ไม่หนาวอยู่เลย "แต่...รถจอดไว้ที่นี่ ใครจะขับล่ะ"

ซิงโม่เหยียนเหล่ตามองนางแวบหนึ่ง "เพิ่งชมเจ้าว่าหลายวันนี่ฉลาดขึ้น
นี่เลอะเลือนขึ้นมาอีกแล้วหรือ ก็ต้องเข้าเป็นคนขับอยู่แล้ว"

"หา?! อะไรรนะ"

ท่าทางโหมกเหวกโวยวายของหลูเสี่ยววันนทำให้ซิงโม่เหยียนหัวเราะ
"ทำไม เจ้าไม่เชื่อหรือ"

"บอกว่าท่านซี้ม้าเป็น ซ้ำเชื่อแน่นอน แต่บอกว่าท่านขับรถเป็น..."

ซิงโม่เหยียนแค้นเสียงเอ่ยอย่างไม่พอใจ "ของแบบนี้ง่ายกว่าซี้ม้ามาก"
ร้ายกาจนัก ท่านยังมีอะไรที่ทำได้อีกหรือไม่

ตอนกินอาหารเย็น หลูเสี่ยววันนได้รับโทรศัพท์จากอาสามหลูเหวินจิน

"วันเสาร์หน้างานหมั้นของลูกสาวอา เธอก็มาด้วยสิ"

หลูเสี่ยววันนถือมือถือเอาไว้ บนใบหน้าเต็มไปด้วยความงุนงง เรื่องดีแบบนี้
อาสามจะเรียกนางได้อย่างไร

"มีอะไรหรือ" ซิงโม่เหยียนเอ่ยถาม ขณะเดียวกันก็ตีบפקให้นางด้วย

"ไม่ ไม่มีอะไร" หลูเสี่ยววันนเก็บมือถือไปอย่างอ่อนใจ แล้วก้มหน้า

* Bugatti Veyron ยี่ห้อรถหรรวาคาแพงสัญชาติฝรั่งเศส

กินอาหารต่อ

"โทรศัพท์จากอาสาสามของเจ้าหรือ"

ซิงม่เหยเยนเดาถูกเสยด้วย

"อาสาสามชวนไปงานหมั้นของลูกสาวนะ" หฐเสยวณันอยู่ปาก "หฐอวี่ซึ
โตกว่าซ้าหนึ่งปี ตั้งแต่เด็กจนโตนางไม่เคยมองซ้าตีๆ สักครั้ง งานหมั้น
ของนางจะอยากเชิญซ้าไปด้วยหรือไร"

ซิงม่เหยเยนมองดูหฐเสยวณัน มุปากมีรอยยิ้มจางๆ "ตั้งนั้นเจ้าคิดว่า
เหตุใดพวกเขาจึงเรียกเจ้าไป"

หฐเสยวณันบ่ปาก "เพียงพอนเหลือมมาเยียมเยือนไก่อวันปีใหม่* ไม่มี
จุดประสงค์คืออย่างแน่นอน"

เพ็งลีนเสยงพุด เจ้าหมางก็กระโจนเข้ามาจากข้างนอก ในปากคาบ
นกกู่ยเซอเอาไว้

หฐเสยวณันหางตากระตุก "ใช่แล้ว หลอกให้ซ้าไปแล้วมีสภาพแบบนี้ไง"

ซิงม่เหยเยนหัวเราะเบาๆ "แล้วเจ้าจะไปหรือไม่ไป"

หฐเสยวณันคิดสักครู่ ในแววตาฉายแววจ้ำแล้วหันมาทันใด
"ซิงม่เหยเยน ท่านคงคิดอะไรไว้ก่อนแล้วใช่หรือไม่"

ซิงม่เหยเยนหรีตลาง ไม่ใช่ความเข้าใจผิด ระยะเวลาหนึ่งหญิงคนนี้อัด
เฉียบไวขึ้นแล้วจริงๆ

หรือจะเกี่ยวกับการใช้พลังเกินกำหนดก่อนหน้านี้...

"ลองว่ามาสิ เจ้าเดาอะไรได้บ้าง" ซิงม่เหยเยนลองถามโดยไม่ชี้หน้า

* เพียงพอนเหลือมมาเยียมเยือนไก่อวันปีใหม่ เป็นสำนวน หมายถึงคนจ้ำแล้วที่หยิบยื่นความปรารถนาดีให้
ยอมมีเจตนาร้ายแฝงอยู่ โดยเพียงพอนเหลือม หรือ Yellow Weasel เป็นสัตว์กินเนื้อขนาดเล็ก รูปร่างเพียว
ขาสั้น หางสั้นน้ำตาลเหลือง ขนหลังสีน้ำตาลเทา ออกหากินเวลากลางคืน ชาวจีนสมัยโบราณจัดว่าเป็นสัตว์ที่
ชอบลักขโมยของกินตามบ้านเรือน

ความคิดของนาง

หูลีเยวนั้นคิดสักครู่ก็เอ่ยตอบ "ข้าคิดว่า พวกอาสาสมัครจะทำเพราะ เรื่องของที่ดินผืนนี้อยู่เหมือนเดิม มรดกชิ้นใหญ่แบบนี้ พวกเขาคงไม่อยาก ให้ข้าได้ไปอย่างแน่นอน"

ซึ่งไม่เหยียนพยักหน้า ให้กำลังใจนางพูดต่อไปโดยไม่สงสัยอะไร

"ดังนั้นข้าคิดว่าต่อให้เป็นงานหมั้นของหูลีเยวี่ซี้ สุดท้ายพวกเขา ต้องดึงมาเกี่ยวข้องกับข้า บังคับให้ข้ายอมสละมรดกชิ้นนี้ต่อหน้าทุกคน หรือบีบให้ข้าเซ็นชื่อบนสัญญา ชายที่ผืนนี้ออกไป"

ซึ่งไม่เหยียนปรบมือเบาๆ

หูลีเยวนั้นยื่นหน้าขยับเข้าไปหาเขาแล้วพูดออกด้อน "แค่นี้ก็นับว่า ชมเชยแล้วหรือ"

ซึ่งไม่เหยียนยิ้มแล้วจบบนใบหน้านาง

"รู้สึกว้าว...ยังไม่พอนะ" หูลีเยวนั้นลูบปลายคางของตัวเองแก้มทำ ไม่พอใจ

"อย่างนั้น เปลี่ยนมาให้รางวัลที่ดียิ่งกว่าก็แล้วกัน" ซึ่งไม่เหยียน ดึงสายรัดผ้ากันเปื้อนที่อยู่บนเก้าอี้วางข้างกายออกมา "คืนนี้พวกเรามาทำอะไรพิเศษสักหน่อย"

หูลีเยวนั้นถลึงตาตะลึงมอง

บ้าไปแล้ว! จะเล่นอะไรแปลกๆ หรือ ครั้งนี้ไม่เล่นตัดตัว แต่จะใช้ การมัดหรือ ว้ายๆ ไม่เอาละ!

สายรัดสีชมพูอยู่ในมือของซึ่งไม่เหยียนดูอ่อนนุ่มเป็นพิเศษ เขา เอาสายรัดมาผูกปมตรงหน้านาง จากนั้นฉีกยิ้มบางๆ ให้นาง แหวดานั้น

486

ในวันงานหมั้นของลูกค้าสาวอาสาสาม ชิงโม่เหียนขับบุกัตติ เวย์รอนพาหูลูเสี่ยววันลงเขา

หูลูเสี่ยววันนัยปาก "ขับรถหอบนเขา ลื่นเปลื้องโดยใช่เหตุ"

ชิงโม่เหียนเพียงแค่มิให้กับเรื่องนี้ "ก็แค่นานพาหนะอย่างหนึ่งเท่านั้น"

จากนั้นเขาก็พานางไปที่ร้านอวีชั้นก่อน

หูลูเสี่ยววันเอ่ยถามด้วยความสงสัยว่า "พวกเสวียนจู้ยี้ก็ได้รับคำเชิญด้วยหรือ"

"ไม่ใช่" ชิงโม่เหียนมองสำรวจดวงนางหนึ่งรอบ "บริษัทเทียนบึงเทรตดึงนำเข้าสู่ตราตรีสิ่งทำมาหนึ่งลือต มีแบบหนึ่งเหมาะกับเจ้าพอดี ข้าให้พวกเขาเอามาให้เจ้าเปลี่ยนสักหน่อย"

หูลูเสี่ยววันก้มมองดูตัวเอง เสื้อผ้าที่นางใส่ก็ไม่แย่นักกระมัง แม้ว่าไม่เป็นทางการเท่าไรก็ตาม

ในตอนนี่ประตุเป็ดออก เสวียนจี้ลู่ทชยคนเล้กของเสวียนจี้ยหอบ กล่งใหญ่ใบหนึ่งเดินช้มา วินาที่ที่เป็ดกล่งออกหรูเสวียนนก็ร้อง "ว้าว!" ออกมออย่างอดใจไม่อยู่ ชุตราตรีสีทชวคุดสะออดรทกับบ้วหิมะบนยอดเขท ปรกฎแก้สยตอานง

"แต่ทว่นนี่...เป็นวันหมั้นของหรูอวี่ชี่ ช้ไม่ต้องใส่แบบนี่ก็ได้กระม้ง" หรูเสวียนนล้งเลใจ มือที่ยื่นออกไปหลายครั้งล้วนหดกลับมท กล้วว่านิ้วมือ ของตัวเองจะท้ให้ควมชวสะออดนี่สทปรกไป

"แค่ชุตราตรีตัวเดียว ไม่เป็นอุปสรรคต่อทการเคลื่อนไหวของเจ้าหรุก" ชิงไม่เหยียนคว้ชุตราตรีออกมจกกล่งแล้วโยนใส่ตัวนางท้นที่

หรูเสวียนนยื่นมือไปรับอย่างตทใจ "ท่นเบทหนอย ระวังจะท้เสียหย"

"ก็แค่ชุตตัวอย่ง ท้เสียหยก็ไม่มีใครให้เจ้าชดใช้ เจ้าเปลี่ยนเสื้อฝ้ ก่อน ช้จะไปรอเจ้าช้่งล้ง" พุดจบชิงไม่เหยียนก็เดินออกไปท้นที่

เสวียนจี้ยืมหยิตาเป็ดกล่งอื่ๆ เผยให้เห็นรอกท้กับกระเป้ทง ที่ช้คู้กับชุตราตรี

หรูเสวียนนไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งของเหล่านี้เลย ในเมื่อชิงไม่เหยียน ให้นำงเปลี่ยน นางก็เปลี่ยนเท่ท่นเอง จะได้ไม่ท้ให้เขทหน้าบ้่งอื่ท มิเช่นนั้น สุดท้ยคนท้ต้องแพ้ก็คือตัวนางเองไม่ใช่หรือ

รูปแบบชุตราตรีชุตนี่เรียบง่ยสงงม สวมบนตัวแล้วไม่ท้ให้ดูหรูหรท สะดุดตมมกน้ท หรูเสวียนนจ้ิงโล่งอก ต่อให้รู้ทว่นนี่ครอบครวอสาม คงไม่ยอมปล่อยนางไปง่ๆ นางก็ไม่อยกจะเดินช้ประตุไปพร้อมกบ ควมแค้นท้งหมด

โดยเฉพะหรูอวี่ชี่ วันนี่เป็นงานหมั้นของนาง หวังว่สภทของตัวเอง

คงไม่นำมาซึ่งความแค้นของอีกฝ่ายได้เป็นที่

เสวียนจี้เฝ้าอยู่หน้าประตู พอเห็นหูลีเยวหนันออกมาก็พูดชมอย่าง
มีมารยาท "คุณนายสวยจริง"

แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายพูดประจบนาง แต่หูลีเยวหนันก็ยังคงหน้าแดง
อย่างห้ามไม่อยู่ "คนสวยเสียที่ไหน เพราะเสื้อผ้าสวย เพชรที่ฝังอยู่บนนี้ด้วย
ดูไปแล้วเหมือนจริงมาก เปล่งแสงแวววาวเชียว"

รอยยิ้มบนใบหน้าเสวียนจี้เพิ่มมากขึ้น "คุณนาย นี่เดิมทีก็เป็นเพชรจริง
อยู่แล้วครับ"

อะไรนะ! หูลีเยวหนันรู้สึกว่าคุณเองเดินไม่เป็นขึ้นมาทันที จะก้าว
ขาซ้ายก่อนหรือขาขวาก่อนดี

เสวียนจี้เห็นนางยื่นงมึใจอยู่ตรงบันไดจึงพูดเสียงเบาว่า "นายท่าน
ยังรออยู่ข้างล่าง ถ้าคุณนายไม่รีบสักหน่อยจะไปสายแล้วนะครับ"

หูลีเยวหนันดึงสติคืนมาในทันใด ทว่านางไม่เคยชินกับรองเท้าส้นสูง
จึงเหยียบพลาด โชคดีที่เสวียนจี้ประคองนางไว้ได้ทัน จากนั้นนางก็เดิน
ลงบันไดมาด้วยความตกใจไม่หาย ก่อนจะเห็นสิ่งไม่เขียนเปลี่ยนแปลงมา
สวมชุดสุทึบอยู่ตรงนั้น กำลังพูดคุยกับชายวัยกลางคนคนหนึ่ง

พอชิงไม่เขียนได้ยินเสียงฝีเท้าของนางก็หันหน้ามา ตอนที่มองเห็น
หูลีเยวหนันดวงตาก็เปล่งประกายสว่างไสวขึ้นทันใด

"คุณนายสวมแล้วดูสง่างามจริงๆ ครับ" ชายวัยกลางคนฉวยโอกาส
พูดชม

ตอนที่หูลีเยวหนันเห็นชายวัยกลางคนคนนั้นแล้วก็ตะลึงไป "เจ้า...
สื่อต้าเทียน?"

ชายวัยกลางคนหัวเราะเสียงดัง "ผมซื้อสื่อตั้งเทียน"

หฺรูเสี่ยวนันเบิกตาโตมองสำรวจอีกฝ่าย เหมือนเหลือเกิน เหมือนเหลือเกินจริงๆ แทบจะแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกับสื่อตั้งเทียนเลย

"เขาเป็นลูกหลานของสื่อตั้งเทียน" ซึ่งไม่เหยียนยื่นมือไปโอบหฺรูเสี่ยวนันเข้ามาชิดตัว "ตอนนี้ตระกูลของเขาทำกิจการบริษัทเทียนบิ่งเทรอดิ่ง ชุตราตรีของเจ้าชุดนี้พวกเขาสั่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ ถ้าเห็นว่ามีลู่อ่างทำกำไร ก็คงสั่งมาขายสื่อตั้งเทียน"

หฺรูเสี่ยวนันรู้สึกเหมือนตัวเองตกลงไปอยู่ในปุยมะฆ ไอ้สวรรค์ ตระกูลที่มีเงินมีอำนาจที่สุดสองตระกูลในตำบลนี้ ล้วนเป็นคนของชิงไม่เหยียน มีนำเล่าพวกเขาจึงเรียกชิงไม่เหยียนว่า 'นายท่าน'

"คุณซื้อสื่อตั้งเทียนหรือ" หฺรูเสี่ยวนันพูดอย่างตกใจ "ซื้อนำเกรงขามดีจริง"

หากสื่อตั้งเทียนรู้ว่าวันหนึ่งลูกหลานของเขาจะยิ่งใหญ่แบบนี้ เกรงว่าเขาคงกระหึ่มยั่มย่องอย่างมาก

"นายท่านกับคุณนายจึงจะเป็นฟ้า ผมก็แค่เสาดันหนึ่งที่ค้าฟ้าเท่านั้น วันหน้าคุณนายมีอะไรก็สั่งมาได้เลย พวกเราทำการค้าหลายอย่างและนับว่าเป็นคนกว้างขวางช่วยเหลืองานต่างๆ ได้"

หฺรูเสี่ยวนันแอบกอดลิ้น ไม่เสียที่เป็นลูกหลานของสื่อตั้งเทียน วิธีการพูดนี้เหมือนได้รับสืบทอดกันมาเลย

จากนั้นชิงไม่เหยียนก็ขับรถพาหฺรูเสี่ยวนันออกจากตัวตำบลเล็กใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาทีก็ถึงที่หมาย

* ตั้งเทียน หมายถึงค้าฟ้า จุดสูงสุด

งานหมั้นของลูกสาวอาสาสมัครในโรงแรมสี่ดาวแห่งหนึ่งในเมือง
สถานที่นับว่าไม่เล็กเลย เดินผ่านซุ้มบอลรูมข้างนอกแล้ว หลูเสียวนั้นก็เห็น
หูกหูกชายของอาสาสมัครยืนอยู่ตรงประตูกำลังพูดคุยกับคนสนิท

"...เสียวนัน?" หูกหูกตะลึงอยู่นานจึงจำนางได้

หลูเสียวนันใบหน้ามีรอยยิ้ม พยักหน้าให้หูกหูกแล้วเรียกเสียงเบา
"พี่"

แม้จะเป็นคำคำเดียว แต่พอพูดออกไป นางก็รู้สึกได้ว่าบนตัวใครบางคน
ที่อยู่ข้างหลังมีไอน้ำเยือก

ในตอนนั้นหูกหูกก็เห็นชิงโมเหยียนที่ยืนอยู่ข้างหลังหลูเสียวนันแล้ว
เช่นกัน สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปหลายตลบ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดคำไหน่าฟัง
อะไรออกมา

ชิงโมเหยียนหยิบซองเงินออกมาจากในกระเป๋าเสื้อ มอบให้กับ
คนที่รับหน้าที่ลงทะเบียนหน้าประตู จากนั้นก็พาหลูเสียวนันเดินเข้าประตูไป
ทันที

หูกหูกขลุ่ยลงเลอยู่ชั่วครู่จึงเดินตามเข้าไป

ภายในงานมีแขกหรือนั่งอยู่จำนวนไม่น้อย หลูเสียวนันพาชิงโมเหยียน
ไปตรงที่นั่งของฝ่ายหญิง

"เสียวนัน?" อาสาสมัครเหวินจินมองสำรวจหลูเสียวนันอย่างแปลกใจ
"เธอ..." สายตาของเขาเลื่อนไปที่เสื้อผ้าของนางก่อน จากนั้นก็ขมวดคิ้ว
"ทำไมเธอถึงใส่เสื้อผ้าแบบนี้"

"หนูใส่เสื้อผ้าเป็นยังงัยหรือคะ" หลูเสียวนันแก้งทำไม่เข้าใจ

อาสาสมัครไม่พอใจมากยิ่งขึ้น "วันนี้เป็นวันมงคลของอวีซี ทำไมเธอถึงใส่

ชุดขาว ยังไม่รีบไปถอดออกด้านหลังอีก อวี่ซึ่งยังแต่งหน้าอยู่พอดี เธอไปช่วยถือของหรือวิ่งช่วยงานอะไรบ้างก็ได้"

หฐเสี่ยวนั้นยืนอยู่ตรงนั้น รู้สึกพูดอะไรไม่ออกไปในทันใด

อาสามเห็นนางไม่ขยับ สีหน้าก็ไม่น่าดูยิ่งขึ้น "ยืนป้อทำอะไรอยู่ ยังไม่รีบไปอีก!"

"อาสาม ตอนอวี่ใส่ชุดสีขาวไม่เป็นไร แต่หนูใส่บ้างกลับไม่ได้หรืออีกอย่างหนูให้ซองเงินไปแล้ว อาจะให้หนูไปวิ่งช่วยงานได้ยังไง หนูไม่ใช่บริการที่นี่เสียหน่อย" หฐเสี่ยวนั้นมองอาสามของนางอย่างเย็นชา

หฐเหวินฉินตะลึงงัน หฐเสี่ยวนั้นนิสัยเป็นอย่างไรเขารู้ดียิ่งกว่าใครอีกฝ่ายมีนิสัยใส่ชื่อซี้กั้ว มีจิตใจบริสุทธิ์ ถูกกลั่นแกล้งง่ายที่สุดแล้ว หากเป็นที่ผ่านมา ต่อให้นางต้องอดทนกับความโกรธนี้ไว้ก็จะไปช่วยงานด้านหลังอย่างแน่นอน แต่วันนี้...เด็กคนนี้เป็นอะไรไป

หฐหุฮุยลูกชายของอาสามแอบเข้ามาใกล้ กระซิบพูดข้างหูพ่อของเขาหลายประโยค ในตอนนี้อาสามจึงได้มองเห็นสิ่งไม่เหยียนที่ยืนอยู่ไม่ไกลออกไปข้างหลังหฐเสี่ยวนั้นอย่างชัดเจน

"เป็นคนคนนั้น...ที่เรียกตัวเองว่าเป็นคู่หมั้นของเด็กโง่คนนี้ ยังเป็นคนที่ถูกไล่ออกจากเมืองนอกอีกด้วย ผมตรวจสอบประวัติส่วนตัวของเขาแล้ว ดูเหมือนจะมีความเกี่ยวข้องกับร้านอวี่ซันในตำบลอยู่บ้าง"

แม้จะเป็นกิจการในตำบลเล็กๆ แต่กิจการของร้านอวี่ซันกลับไม่เล็กของโบราณในร้านก็มีจำนวนมาก แม้แต่จอมเวทของสมาคมเทียนตั้งซีเยี่ย ยังไปเลือกหาของเก่าจากในร้านของพวกเขาบ่อยครั้ง หยกโบราณอายุมากเป็นวัตถุพิเศษที่ดีที่สุดในการทำอาวุธเวท

หรือว่าคนคนนี้จะเป็นเ้าแก่ที่อยู่เบื้องหลังร้านอวิซัน ที่แท้เด็กคนนี้
คิดว่ามีคณคอยหนุนหลังแล้วนี่เอง

อาสาสมัครยืนเ้า "เสียวันน เดิมทีอาสาสมัครไม่อยากจะว่าเธอ แต่ตอนนี้
ปู้ที่คอยดูแลเธอไม่อยู่แล้ว อย่งไรเสียอากั้บเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ ดั่งนั้น
อาต้องว่าเธอสักหน่อย ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว จะขายตัวเองเพื่อหวังเงิน
ไม่เท่าไรหรั้นันได้ย่งไร ไปกอดขาคนมีเงิน เธอยังมีย่งอายอยู่ไหม!"

เขาจงใจพูดเสียงดัง กอปรกับวันนี้เดิมทีเป็นงานหมั้นของลูกสาวเขา
ดั่งนั้นจึงมีคนจำนวนไม่น้อยให้ความสนใจมาทางเขา คำพูดของเขาทำให้
มีสายตาดูหมิ่นและอยากรู้อยากรเห็นจำนวนมากมอมมาที่หูเสี่ยววันน
ในทันที

ความเกลียดชังนี้ตั้งมาหานางได้อย่างเต็มเปี่ยม เพียงพริบตาก็มีเสียง
กล่าวตำหนินางแว่วมาแล้ว

หูเสี่ยววันนในใจเต็มไปด่วความโศกเศร้า

487

เมื่อเผชิญหน้ากับคำพูดถากถางอย่างประสงคร้ายของอาสามแล้ว
หฺรูเสี่ยวนั้นยังคงมีสีหน้าไร้เดียงสา

"อาสามพูดถูก นี่เป็นบทเรียนที่ได้จากอวี่ซี้โดยตรง หฺรูจะจดจำเอาไว้
คะ" นางพูดพลางพยักหน้าอย่างจริงจัง ทันใดนั้นก็ยกมือปิดปาก "แแม่แล้ว
เจ้าบ่าวไม่อยู่ที่นี้ไซ้ใหม่ ให้เขาได้ยินเข้าคงไม่ดี"

แม้จะปิดปาก แต่เสียงของนางไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย

ชิงโม่เหยียนที่ยืนอยู่ข้างหลังนางลอบยกยิ้มมุมปาก ก่อนหน้าที่นี่นาง
ดูสงบนิ่ง เป็นเพราะเห็นแก่ว่าพวกเขาเหล่านี้เป็นญาติของนาง แต่ตอนนี้
ในที่สดนางก็เห็นชัดเจนแล้วว่าสิ้นชีพของนางไป พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็น
เหมือนหมาป่า แต่ละคนอยากจะกลืนกินถลกหนังนางทั้งเป็น

แขกเหวี่ยงที่หนึ่งอยู่ที่โต๊ะแขกทั้งสองฝ่ายล้วนได้ยินคำพูดของหฺรูเสี่ยวนั้น
อย่างชัดเจน ทำให้เกิดเสียงซุบซิบวิจารณ์กันในพื้นที่

ยามนี้อาสามกับหรรุหุฮุยลูกชายของเขาหน้าซีดก้นหมด

"หรรุเสียวนัน เธอพูดเหลวไหลอะไร!" หรรุหุฮุยรีบตะคอกอย่าง
โกรธเกรี้ยว

หรรุเสียวนันโบกมือไปมา "พี่ อย่าโกรธเลย ฉันผิดไปแล้ว พี่เชื่อว่า
จะไม่รู้ว่าฉันเป็นคนพูดจาไม่เก่ง...วันนี้เป็นวันดีของอวีซี พี่อย่าทำพังเด็ดขาด
เสียวนะ"

หรรุหุฮุยโกรธจนเส้นเลือดตรงหน้าผากปูดนูน ใครเป็นคนทำพังกันแน่!

"เธอหุบปากไปเลยนะ!" เขาคว่าข้อมือของหรรุเสียวนันเอาไว้ คิดจะ
ลากนางไปด้านหลัง

ขณะเดียวกับที่เขาคว้าข้อมือหรรุเสียวนัน แหวนหินชิงจินบนนิ้วของ
หรรุเสียวนันก็ปรากฏแก่สายตาของเขา

หรรุหุฮุยตะลึงไป อย่างไรเสียเขาก็เป็นจอมเวทที่มีพรสวรรค์สูงมาก
ถึงแม้จะถูกปู้ไต่ลงจากเขากลางทาง และไม่มีโอกาสสออบเอาหนังสือรับรอง
คุณสมบัติจอมเวท แต่เขายังคงมีความสามารถอยู่บ้าง

เขามองเพียงแวบเดียวก็ดูออกว่าแหวนที่หรรุเสียวนันสวมติดนิ้วมือ
เป็นของโบราณ

"เอามาจากไหน" เขาพูดพลางคิดจะดึงแหวนออกจากนิ้วมือของนาง
หรรุเสียวนันร้อนใจกำลังคิดจะดึงมือกลับ ทันใดนั้นก็มီးมือข้างหนึ่ง
ยื่นมาจากข้างหลังตัวนาง คำว่าข้อมือของหรรุหุฮุยเอาไว้ทันที

"นาย..." หรรุหุฮุยถลึงตามองไปข้างหลังหรรุเสียวนันอย่างดูตัน
"นายอีกแล้ว"

"อย่าเอามือสอปรกมาแต่ต้องผู้หญิงของฉัน" ซิงไม่เหยียนพูดอย่าง

เย็นซา

การปะทะกันของพวกเขาแฝงกลิ่นดินระเบิดเอาไว้ให้เห็นได้ชัด
แขกหรือจำนวนไม่น้อยต่างสังเกตเห็นแล้วเช่นกัน

หรรุหุสุยออกแรงอยากจะสะบัดมือของชิงไม่เหยียนออกหลายครั้ง
แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือแรงของอีกฝ่ายมีมากผิดปกติ รวากับ
คิมเหล็กที่บีบข้อมือเอาไว้แน่น ขยับไม่ได้แม้แต่หน่อย

"ปล่อยมือนะ" หรรุหุสุยจำต้องเอ่ยปากพูด

ชิงไม่เหยียนแววตาเปล่งประกาย สะบัดมือเพียงเล็กน้อย หรรุหุสุย
ก็ถอยหลังไปหลายก้าวว่าจะยืนมันได้

"คิดจะมาหาเรื่องหรือ นี่เป็นงานหมั้นลูกสาวของฉัน ไม่ต้อนรับ
คนอย่างนาย" อาสามเห็นลูกชายตัวเองเสียเปรียบจึงพูดขึ้นด้วยความโกรธ

"ที่แท้ที่ไม่ต้อนรับพวกเรา อย่างนั้นพวกเรากลับกันเถอะ" หรรุหุสุยนั้น
มองไปทางชิงไม่เหยียนอย่างน่าสงสาร

"ได้" ชิงไม่เหยียนโอบไหล่ของนางเอาไว้ แหวนหินชิงจินที่สวมอยู่
บนนิ้วมือของเขาปรากฏต่อสายตาของหรรุหุสุยในทันที มันเหมือนกับวงที่อยู่
บนนิ้วของหรรุหุสุยนั้น เหมือนเป็น...แหวนหมั้นคู่หนึ่ง ต่อให้เป็นของโบราณ
ต่อให้มีราคาสูงเพียงใด เขาก็ไม่อาจไปแย่งแหวนหมั้นของน้องสาวได้ แบบนี้
น่าจะหน้าอายจนเกินไป!

ใบหน้าของหรรุหุสุยแดงก่ำในทันที

แขกหรือที่อยู่รอบๆ ล้วนมีตา และคนที่มาในวันนี้มีจำนวนไม่น้อย
ที่เป็นสมาชิกของสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่ รวมถึงตระกูลที่เกี่ยวข้องกับจอมเวท
จำนวนหนึ่ง

เดิมที่เขาคิดจะใช้โอกาสนี้กวาดหูลูเสีวนั้นนออกจากบ้านและออกจาก
ตระกูลไป คิดไม่ถึงว่าเรื่องยังไม่ทันเริ่ม เขากลับฝั่งตัวเองลงไปโนหูลุมเสีวก่อน
แล้ว

อาสามเห็นซิงโมเหียนจะพาหูลูเสีวนั้นเดินทางไปทางประตูใหญ่ก็ร้อนใจ
รีบเดินเข้าไปขวางทางพวกเขาเอาไว้ "เสีวนั้น เธอก็ไม่รู้จักความเกินไปแล้ว
พี่ชายเธอหวังดีต่อเธอ กลัวว่าเธออายุน้อย จะถูกผู้ชายหลอก..."

"อวี่ซิดอกว่าหนูแค่นี้เดียว เธอกำลังจะแต่งงานแล้ว หนูยังเด็กอีกหรือ"
หูลูเสีวนั้นสะกดความคิดจะกลอกตาเอาไว้

"เธอไม่เคยเห็นโลกนี้มากนัก ดังนั้นจึงไม่รู้ถึงความเลวร้ายของใจคน"
อาสามพยายามพูดเกลี้ยกล่อม

ความเลวร้ายของใจคน? หมายถึงตัวพวกคุณเองกระมัง

อาสามหันไปทางซิงโมเหียนด้วยท่าที่เคร่งขรึม "เสีวนั้นถูกพ่อ
ของฉันรับเลี้ยงมาตั้งแต่เด็ก เธอหนึ่งไม่มีชาติกำเนิด สองไม่มีทรัพย์สินสมบัติ
นายจะไม่ได้อะไรจากเธอเลย ฉันว่านายรีบไปจากเธอจะดีกว่า"

ซิงโมเหียนแหวตาเย็นชา พูดสามคำออกมาด้วยเสียงราบเรียบ
"คุณเป็นใคร"

พูดมาตั้งนาน ที่แท้เขายังไม่รู้ว่าเป็นใครหรือ อาสามหน้าตา
โกรธเกรี้ยว "ฉันเป็นอาสามของหูลูเสีวนั้น!"

"ไม่ถูกสิ" ซิงโมเหียนชะงักไปสักครู่ เหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่
"เมื่อครู่คุณบอกเองว่า เธอถูกรับเลี้ยงตั้งแต่เด็ก จะมีอาสามมาจากที่ไหนกัน"

"เธอถูกรอครอบครัวพวกเรารับเลี้ยง ก็ถือเป็นคนในครอบครัวพวกเรา
เธอต้องเรียกฉันว่าอาสามอยู่แล้ว"

"เธอถือเป็นคนในครอบครัวพวกคุณหรือ" ซิงไม่เหยียนทวนซ้ำคำพูดเมื่อครู่ของอีกฝ่ายหนึ่งรอบ

อาสามกำลังจะพยักหน้าบอกว่าใช่ ทันใดนั้นก็พบว่ามุมปากของซิงไม่เหยียนมีรอยยิ้มเย็นชาอย่างประหลาดแฝงอยู่ด้วย

ซ้ำก่อน! อาสามหรือเหวินจินฉุกคิดขึ้นมาได้ เกือบไปแล้ว เมื่อครู่เขาเกือบจะหลงกลของอีกฝ่ายแล้ว หากเขาหลุดปากยอมรับว่าหูเสี่ยวนันเป็นคนในครอบครัวของเธอ เรื่องมรดกหลังจากนี้ก็จะจัดการได้ยากแล้ว

พอคิดถึงตรงนี้ เขาก็แค่นเสียงเอ่ยต่อ "นี่เป็นเรื่องในครอบครัวของฉัน ไม่เกี่ยวอะไรกับคนนอกอย่างนาย ฉันจะไม่ให้เธอถูกผู้ชายอย่างนายหลอกได้เด็ดขาด!"

เพ็งสิ้นเสียงพูด เสียงชายชราคนหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหลัง "คุณซิง"

ทุกคนรวมถึงอาสามต่างหันมองไปตามเสียง เห็นเพียงมีคนเดียวที่เดินเข้ามาทางประตูใหญ่ คนที่เป็นผู้นำเป็นชายชรา ซึ่งก็คือผู้นำตระกูลมู่ข้างกายชายชรา มีลูกน้องติดตามมาไม่น้อย แม้แต่มู่ป้อหลุนก็ยังสวมชุดเป็นทางการเดินติดตามอยู่ด้านข้าง

ซิงไม่เหยียนพยักหน้าให้อีกฝ่ายเล็กน้อยแล้วเรียกชื่อ "ผู้เฒ่ามู่"

หูเสี่ยวนันเบือนหน้าไปทางซิงไม่เหยียน พยายามกลั้นหัวเราะ ยังเรียก 'ผู้เฒ่ามู่' อีก หากจะนับเรื่องอายุแล้ว ชายชราควรจะเรียกซิงไม่เหยียนว่าปู่ทวดของปู่ทวดของปู่ทวดของปู่ทวด...จึงจะถูก

ผู้เฒ่ามู่เข้ามาทักทายซิงไม่เหยียนอย่างเป็นมิตร

"ทำไมเพิ่งมาถึงก็จะกลับเสียล่ะ" ชายชราแสวงถามอย่างไม่เข้าใจ ซิงไม่เหยียนยิ้มบางๆ "อยู่ที่นี่ไม่ได้รับการต้อนรับ ก็ต้องกลับก่อน"

ผู้เฒ่ามูสีหน้าเยือกเย็นขึ้นมาทันที "ไม่ต้องรับคุณ คงเป็นคนตาบอด แล้วกระมัง คุณเป็นแขกทรงเกียรติที่แม่แต่ผมจะเชิญก็ยาก ก่อนหน้านี้ ถ้าไม่ได้คุณช่วยเหลือ ตาแก่อย่างผมตอนนี้จะมีเวลาว่างมาร่วมงานหมั้นอะไรนี้ได้ยังไง"

คนของสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่ในในงานจำนวนไม่น้อยล้วนรู้จักสกุลมู ไม่ช้าก็มีคนเข้ามาทักทายชายชรา

"ท่านนี่คือ..." มีคนสงสัยในตัวซิงโมเหียนอยู่นานแล้ว

ผู้เฒ่ามูยิ้มสดใส ตะไหล่ของซิงโมเหียน ดูสนิทสนมอย่างมาก

"ท่านนี่คือคุณซิง ถ้าไม่ได้เขาลงมือ ความยุ่งยากของพวกเราครั้งนี้ คงยากจะจัดการได้แล้ว"

เรื่องกระจกกักปีศาจของสกุลมูถูกทำลายถูกเล่าลือออกไปนานแล้ว แต่ทุกคนไม่รู้รายละเอียดในเรื่องนี้ ต่อให้พวกเขาคิดจนสมองระเบิด ก็ไม่มีใครเดาได้ว่ากระจกกักปีศาจถูกคนทำลายไป ดังนั้นพวกเขาจึงคิดเพียงว่าซิงโมเหียนเป็นคนรุ่นหลังที่มีฝีมือยอดเยี่ยมเท่านั้น กอปรกับการพุดจาของซิงโมเหียนไม่ธรรมดา ทำที่ที่ดูสุภาพแฝงความแข็งแกร่งเอาไว้ด้วย คนจำนวนไม่น้อยจึงเข้ามาพุดคุยด้วยความคิดจะตั้งเข้าเป็นพวก และลองหยั่งเชิง

เพียงชั่วครู่ พวกเขาก็ทิ้งอาสาสมัครเหวินฉินเอาไว้ด้านข้าง แม้แต่หลูหลูฮุยเข้ามาพุดทักทายผู้เฒ่ามูก็ยังถูกมองข้ามไป

488

ผู้เฒ่ามูตึงตัวซิงโมเหียนมานั่งตรงที่นั่งของแขกเหวือ หรือเสี้ยนวัน
ก็ซัยบตามซิงโมเหียนไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเขาจึงมีฐานะเป็นแขก
ในสายตาของคนอื่น

อาสาทรูเหวินฉินสีหน้าไม่สู้ดีนัก เขาถามลูกชายตัวเองเสียงเบาว่า
"พวกเขาู้จักคนสกุลมูได้อย่างไร"

"ได้ยินว่าสกุลมูช่วงก่อนหน้าี้เจอปัญหาจัดการได้ยาก ต่อมาเชิญคน
มีฝีมือมาช่วย...คิดไม่ถึงว่าจะเป็นผู้ชายคนนั้น" ทรูหรือฮุยแอบซบคราม แม้แต่
เขาก็ยังคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะรู้วิชาเวทด้วย

"เสี้ยนวันเจ้าเด็กคนนี้ไซ่คดีจริง ตาเฒ่าจากไปแล้ว ยังมีคนมาช่วย
หนุนหลังเธออีก" อาสาทรูตอบอย่างเคียดแค้น

ทรูหรือฮุยนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง "ไม่ว่าอย่างไร วันนี้ต้องทำให้เธอคายที่ดิน
ผืนนั้นออกมาให้ได้"

สองพ่อลูกลอบปรึกษาดกกลางกัน ในตอนนี้อานหมั้นก็เริ่มต้นขึ้น
 หม่อมสาวคู่หนึ่งออกมาพบหน้าทุกคน หลังพิธีผ่านไปก็เริ่มงานเลี้ยง
 คู่หมั้นสาวมายกเหล้าแสดงความขอบคุณทุกคน

ลูกสาวอาสาหรือวีซีเยี่ยมสติสรวงคู่หมั้นของนาง ตอนมายกเหล้า
 ที่โต๊ะแขกก็มองเห็นหูเสี่ยวนันทันที

หูเสี่ยวนันยิ้มให้นางอย่างมีมารยาทพลาถพุดหนึ่งประโยคว่า
 "ยินดีด้วย" จากนั้นก็ไม่ได้พุดอะไรอีก

หูรุอวีซีตะลึงงัน ดิ่งสติกลับมาไม่ได้อยู่นาน จนกระทั่งคู่หมั้นข้างกาย
 ตะเตงตัวเธอ หูรุอวีซีจึงหาเสียงของตัวเองเจอ "หูเสี่ยวนัน ทำไม่เป็นเธอได้"

หูเสี่ยวนันยิ้มเค้ว่า "อาสาสมัครศพตามให้ฉันมา"

หูรุอวีซีเบ้าปาก พิมพ์ประโยคหนึ่งเสียงเบา "ใครอยากให้มากัน"

คำพุดนี้หูเสี่ยวนันได้ยินแล้ว แต่กลับยังอยู่ในความสงบ ทว่าคู่หมั้น
 กลับมีสีหน้าประหลาดใจ บรรดาแขกเหรื่อต่างก็สงสัยเช่นกัน

ผู้เฒ่ามุ่มองไปทางหูเสี่ยวนัน "พวกเธอไม่ใช่ญาติกันหรือ"

"เคยเป็น" หูเสี่ยวนันพุดเสียงเรียบ "แต่หลังจากปู่เสีย...พวกเขา
 ก็ไม่ยอมรับหนูแล้วค่ะ"

"เธอคิดว่าเธอเป็นใคร ก็แค่เด็กที่ปู่เก็บมาเลี้ยงเท่านั้น..." หูรุอวีซี
 พุดได้เพียงครั้งหนึ่งก็รับรู้ถึงความผิดปกติในทันที รวมถึงคู่หมั้นของเธอด้วย
 ทุกคนกำลังมองเธออยู่

มู่ป้อหลุนยิ้มเย็นซาอยู่ด้านข้าง "เห็นที่เจ้าสาวคนใหม่คนนี้จะได้รับ
 การอบรมสั่งสอนที่ค่อนข้างแน่นอน"

หูรุอวีซีสีหน้าเปลี่ยนไป เดิมทีคิดจะพุดได้สักสองสามประโยค แต่

ตอนที่เธอมองเห็นหน้าตาของมู่ป้อหลุนแล้วก็ปิดปากลงในทันที ดวงตาสีน้ำเงิน มีเค้าเลือดผสม แต่เห็นหน้าตาทำที่ก็รู้ว่าชาติกำเนิดไม่ธรรมดา หรือวี่ซีเชื่อว่าตนเองมองไม่พลาด

บรรยากาศในงานค่อนข้างอึดอัด ในตอนนี้เองหูเสี่ยวฉวนเห็นอาสามหฺวูเหวินฉินกับลูกชายของเขาหฺวูหฺวูฮฺฮฺยเดินเบียดเข้ามา

ตอนที่ผู้เฒ่ามู่เห็นอาสามของหูเสี่ยวฉวนนั้นก็พูดตามตรงว่า "คุณมาพอดี เรื่องแย่นี้ของครอบครัวคุณแทบจะทำให้พวกเรางงไปหมดแล้ว เสี่ยวฉวนเป็นคนในครอบครัวของพวกคุณหรือไม่ วันนี้คุณต้องพูดให้กระจ่าง ต่อหน้าพวกเราสักหน่อย"

อาสามตะลึงไป เดิมที่เขาคิดจะทบทวนสักพัก รอให้ถึงโอกาสเหมาะสมแล้วค่อยเปิดไฟใบบสุดท้ายออกมา คิดไม่ถึงว่าผู้เฒ่ามู่จะเปิดไฟใบบสุดท้ายของเขาออกมาในทันที

อาสามมองหูเสี่ยวฉวนแวบหนึ่ง "วันนี้เป็นวันมงคล ยังไม่พูดเรื่องนึ่งกันดีกว่า"

ผู้เฒ่ามู่ส่ายหน้า "ผมได้ยินมานานแล้วว่าหฺวูอี้จวอรับเลี้ยงเด็กกำพร้าไว้คนหนึ่ง แต่วันนี้ผมได้ยินไม่ใช่เพียงครั้งเดียวว่าเสี่ยวฉวนไม่ใช่คนในครอบครัวของพวกคุณแล้ว หฺวูอี้จวอตาเฒ่านั่นแม้จะชอบดื่มเหล้าเป็นชีวิตจิตใจ แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีความรับผิดชอบ อย่างไม่เสียผมก็นับว่าได้เคยรู้จักกับเขา วันนี้ขอถามเรื่องนี้ให้ชัดเจน วันหน้าจะได้ไม่เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้น"

อาสามลั้งเลใจ หฺวูหฺวูฮฺฮฺยเห็นว่าเรื่องราวมาถึงขั้นนี้แล้ว จึงจำต้องเอ่ยปากพูดว่า "อันที่จริงเรื่องเป็นแบบนี้...เสี่ยวฉวนแม้จะเป็นเด็กที่ปู่ผมรับเลี้ยงไว้ แต่ตอนนี้ปู่ไม่อยู่แล้ว เรอกลับยึดทรัพย์สมบัติของปู่เอาไว้

พวกเราสองสาวที่เธอเป็นเด็กกำพร้า แต่เธอกลับไม่รู้จั๊กยางอายยี่ดที่ตีนผีนั้น
เอาไว้..."

"เหอะๆ" เสียงหัวเราะเย็นชาดังขึ้นด้านข้าง

หุหุหุขุขุขมหน้ามองไป เห็นเพียงมู่ป้อหลุนจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้ม
เย็นชา หุหุหุขุขุขมอดคิ้ว ในใจแอบนึกสงสัย คนสกุลมู่นี่นี้แสดงความสนใจ
ในตัวหุหุเสี่ยวนัอย่างเห็นได้ชัดไม่ใช่เพียงแค่ครั้งเดียว หรือว่าหุหุเสี่ยวนั
จะมีความเกี่ยวพันอะไรกับพวกเขาด้วย

เขาคิดอย่างละเอียดลึกครู่ก็คิดว่าเรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ หุหุเสี่ยวนั
ต่อให้เคยติดตามมู่ไปรู้จั๊กตระกูลในสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่จำนวนหนึ่ง แต่
นางหนึ่งไม่มีฐานะ สองไม่มีความสามารถ จะทำให้คนเหล่านั้นช่วยนาง
ได้อย่างไร

"เสี่ยวนันยี่ดที่ตีนของหุหุอี่ใจฝืนนั้นไว้ถ้อยนั้นหรือ" ผู้เฒ่ามู่มองไปทาง
ซิงไม่เหยียน "คุณซิง เรื่องเป็นแบบนี้จริงรึ"

ซิงไม่เหยียนหลุบตาลง ปิดบังแววเย็นเยือกในดวงตาเอาไว้

"เดิมที่วันนี้เป็นวันมงคล ผมไม่อยากพูด" เขาค่อยๆ หยิบของ
หลายอย่างออกมาจากอกเสื้อแล้วโยนลงบนโต๊ะ

มู่ป้อหลุนหยิบขึ้นมา เห็นว่าเป็นหนังสือรับรองและเอกสารในการ
รับเลี้ยงหุหุเสี่ยวนั

"หุหุอี่ใจหลังจากตายแล้วทิ้งบ้านโบราณบนเขาให้แก่เสี่ยวนั แต่
อาสาของนางเหมือนมีความเห็นต่างในเรื่องนี้ และไม่ยอมรับฐานะลูกเลี้ยง
ของเสี่ยวนั ก่อนหน้านี้ยังหลอกให้เธอขายที่ดินบนเขาให้แก่นายทุนที่ดิน"

ซิงไม่เหยียนชะงักไปเล็กน้อยแล้วหันหน้าไปทางทุกคน "ฮวงจู้ยของ

ที่ต่นผ่นนั้เป็นอย่งไร เชื้อว่ทุกท่นค้งรู้ดีแก็ใจ จะมองคุดสถนที่ที่หรู้อีจิว
เผ่าค้มครงมท่งช้วิตฎกนท่ลยไปบเบบนี้หรือ"

เสียงวิจรณ์ด้งข้ในท่นที่ คนที่อย่งในท่นส่วใหญ่แล้วเก็วข้องกับ
สมคคเม็ยนด้งช้เย็ว ส่สำหรับเรื่องฮวงจ้ยยอ่มรู้ดีไม่น้อย ส่วนเรื่องที่หรู้อีจิว
เผ่าสุสถนโบรณมท่งช้วิต พวกเขาก็ล้วรู้ดีเช่นก่น

"ขยให้นยท่นที่ต่นหรือ คดถึงเงินจนบ่ไปแล้ววระม้ง" ไม่รู้ว่ใคร
พุดประโยคนี้ออกมา

"ที่ผ่นนั้...ตอให้หิวตยก็ขยไม่ได้นะ"

อสทมหรูเหวินฉินจ้มองเอกสวรบนโต๊ะ มองจนตอทบตคก
"ไม่! เป็นไปไม่ได้ นั้เป็นขงปลอม!"

มู่ป้อหลนย้มเย็นชออีกค้ง "น่สสนใจ ยังไม่ท่นดูให้ดีก็บอว่เป็น
ขงปลอม คุณรู้ได้อย่งไร"

"เพระพ้อผมไม่เคยไปท่เอกสวรรับเล็ยบุดรมก่อกน!"

"อย่งนั้คุณก็ยอมรับว่เส็ยว่นน้ถูกพ้อคุณรับมเล็ยงแล้วสินะ"

มู่ป้อหลนถม

อสทมพุดช้งกร่ว "แต่...นั้เป็นเอกสวรที่ท่ข้ที่หลัง..."

ช้งไม่เหย็นพุดเส็ยงเร็ยบ "นด้บลมีคนมกมยเย็นย่นได้ว
เส็ยว่นน้ถูกหรู้อีจิวรับเล็ยง แม้จะเป็นเอกสวรที่ท่ข้ที่หลังก็มีผล นเมื่อ
คุณไม่ยอมรับฐนนะขงเธอ วันนั้ก็พุดต่อหน้าทุกคนไปเลย วันหน้า
เส็ยว่นน้กับสฤลหรูขงพวกคุณไม่มีอะไรเก็วข้องก่นอีก"

อสทมบนหน้าผกมีเห็งอผุด เขาคดไม่ถึงจรงจ้ง ว่เรื่องจะกลยเป็น
บเบบนี้ ค่ด็กก่พรำคนหนึ่ง วันนั้เขหนยท่นที่ต่นไว้แล้วด้วย ค่รว่ออีกคู้

หาโอกาสสร้างความลำบากใจ บีบให้หุเสี้ยวนนยอมปล่อยที่ดินผืนนั้น
ต่อหน้าทุกคน สุดท้ายเขาแค่อาศัยความเป็นผู้ใหญ่ให้เงินนางสักหน่อย
และไล่นางไปก็จบเรื่องแล้ว

"เธอ...เธอเป็น..." อาสามพูดอีกอึก

ในตอนนี่เอง ซิงโม่เหยียนก็หยิบแผ่นหยกเขียวชิ้นหนึ่งออกมา มัน
มีขนาดแค่เพียงฝ่ามือ "บนนี้สลักพินัยกรรมของหุอู๋โจวเอาไว้"

อาสามตะลึงงันไปโดยสิ้นเชิง พินัยกรรม...จะมีพินัยกรรมได้อย่างไร!
การตายของพ่อเขามันเป็น...มันเป็น 'อุบัติเหตุ' ในสภาพการณ์แบบนั้น
จะทิ้งพินัยกรรมเอาไว้ได้อย่างไร

ผู้เฒ่ามู่หยิบแผ่นหยกขึ้นมาดู เห็นบนนั้นสลักอักษรตัวเล็กไว้
ไม่กี่บรรทัด ข้างหลังแผ่นหยกสลักชื่อเต็มของหุอู๋โจวเอาไว้อย่างเด่นชัด

"ตาเฒ่าซี้เมานี่ทิ้งพินัยกรรมไว้บนนี้ด้วยหรือ" ผู้เฒ่ามู่ส่ายหน้า
"มีแต่เขาที่คิดออกมาได้"

อันที่จริงไม่เพียงแค่อาสามกับลูกชายของเขาที่ตะลึงไป แม้แต่
หุเสี้ยวนนเองก็ตะลึงไปเช่นกัน ปู่ของนางจะทิ้งพินัยกรรมที่สลักไว้
บนแผ่นหยกได้อย่างไร และนางยังไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเลยด้วย

ซิงโม่เหยียนรับรู้ถึงแววตาของนางที่มองมา ดั่งนั้นจึงยิ้มบางๆ ให้นาง
เขาไม่มีทางบอกนางหรือว่าได้แผ่นหยกนี้มาอย่างไร

ตอนที่อยู่แคว้นเยี่ยชยา ก่อนที่เขาจะเข้าไปในสุสานโบราณ ผู้เฒ่า
หุหุยวนตั้งใจสลักแผ่นหยกชิ้นนี้แล้วมอบให้เขา เห็นที่อีกฝ่ายคงรู้จัก
ลูกชายตัวเองดีว่ามีนิสัยอย่างไร

ซิงโม่เหยียนหันแผ่นหยกไปทางอาสามหุเหินฉิน

• ข้ามันส์ตอร์เค็งงของตาคตันลี 6

"บนนี้เขียนไว้อย่างชัดเจน ที่ดินผืนนั้นให้หลานสาวที่เขารับเลี้ยง
หรือเสียวนั้นเป็นคนรับมรดก เรื่องเป็นแบบนี้ คุณคงพอใจแล้วกระมัง"

489

ต่อหน้าทุกคน ซิงโมเหยียนหนีบพิณัยกรรมของหฺรูอีใจออกมา
 อาสามคิดจะตอบโต้ แต่ข้างกายหฺรูเสี่ยวนันทอนนี้ไม่ได้มีเพียง
 ซิงโมเหยียนคอยปกป้อง ยังมีผู้เฒ่ามู่เป็นผู้นำ และทางฝ่ายตระกูล
 ในสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่ยเหล่านั้นล้วนเอนเอียงไปทางหฺรูเสี่ยวนันท

อาสามมีสีหน้าโกรธเกรี้ยวเดี้ยวเดี้ยวเดี้ยวขาวซีด นี่เขาต้องปล่อย
 มรดกมุลค่ามหาศาลแบบนี้ไปจริงๆ หรือ ตอนที่ตาเฒ่ายังอยู่ตั้งร้อยมาก
 ไม่ยอมปล่อยมือจากที่ดินผืนใหญ่นั้น ไม่คาดคิดว่าเมื่อพวกเขามีโอกาส
 ก็ถูกคนขัดขวางอีก

"ต่อให้บพิณัยกรรมระบุไว้ว่าที่ดินผืนนี้ทิ้งไว้ให้เสี่ยวนันท แต่
 ความคิดเดิมของพ่อผมคืออยากให้คนปกป้องดูแลที่ดินผืนนี้แทนเขา
 เสี่ยวนันทแม้จะเรียนวิชาเวทมาเช่นกัน แต่ถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้ผ่านการสอบ
 หนังสือรับรองคุณสมบัติจอมเวทเลย จะรักษาที่นั่นให้ดีได้อย่างไร"

ออสามเห็นว่เรื่องรวมมถถึงขัันที่ไม้อาจกู่สถนการณได้ล้แล้ว จ้ง
ตดลนใจใช้เรื่องท่หฐเสยวณนย้งไม่มีคณสมบติของจอมเวทมาอ้าง

"ถ้าเป็นพวกอากัรักษาให้ดีได้หรือ" หฐเสยวณนทนมไหวย้อณถาม
กลบไปท้นท่ "พีชยเองก็ไม่มีหนังสือรบรอง ขัาย้งถูกบู้ไลลงจากเขออีก
ไมใช่หรือไร"

หฐหฐยชบกรมแน่น หากไม่ใช่เพราะอยู่ต่อน้ท้นทุกคน เขออยกจะ
ตบอีกฝ่ายไปสัคจาดเลยจรงๆ จะได้ท้ให้เด็กบ้ันนหุบปาก ลิงใดไม่ควรพุด
ต้นพุดขัันมา นางตั้งใจหาเรื่องเขอแท้ๆ

ชงโมเหยยนเกบเอกสรลักรฐานบนโตะล้แล้วพุดข้ๆ "พุดแบบน้
ขอเพียงเสยวณนได้รบหนังสือรบรองคณสมบติจอมเวทพวกคณก็จจะหุบปาก
ล้แล้วใช่ไหม"

ออสามสีหน้าโกรทกรัยวอ่ยตบว่ "น้เสยวณนท่เธอเป็นคณค่อนข้าง
ง้ท้ม เกรงว่ผ่านไปหลายปีก็ย้งสอบไม่ผ่าน"

"เรื่องน้ไม่ต้องให้คณเป็นทวงล้แล้ว" ชงโมเหยยนเกบของเสรจล้แล้ว
ก็ล้วลาผู้ฒ่ม่ามู่

ผู้ฒ่ม่ามู่เหมยยงไม่หมตสนุก จ้งลองรัง้ตัวพวกเขอเอาไว้ แต่
ชงโมเหยยนกลบตั้งต้นพาหฐเสยวณนออกจากรงแรมมวก่อน

หลังเดินออกจากรบฏโรงแรมล้แล้ว หฐเสยวณนจ้งกระชบถถามว่
"ท่นคดจจะให้ข้ไปสอบคณสมบติจอมเวทจรงหรือ"

ชงโมเหยยนเลกค้วขััน "เจ้าไมอยกไปหรือ"

"อยกเป็นเรื่องนึ่ง จจะสอบผ่านได้หรือไม่เป็นอีกเรื่องนึ่ง" หฐเสยวณน
ท้นหน้าเศร้ "ได้ย็นว่ยากมก"

"กลัวอะไร" ซิงมิเอียนเปิดประตูรถ แล้วยัดตัวนางเข้าไปในรถ
"มิซึงนรินรุอิไม่ใช่หรือ"

หุเสียวนันเหม่อมองไปที่เขา "ท่าน?"

"เข้าไปเป็นเพื่อนเจ้าได้"

หุเสียวนันอ้าปากกว้าง แล้วส่งเสียงดังอย่างตกใจออกมา "หา?!"

ซิงมิเอียนหัวเราะเสียงดัง รถสปอร์ตเคลื่อนออกจากประตูโรงแรม
กลับถึงในตำบล ซิงมิเอียนก็นำหยกโบราณจากร้านอู้อี้ขึ้นขึ้นเขาไป
จำนวนไม่น้อย เพื่อให้นางสลักมนตร์ลงไปบนนั้น

"ท่านเตรียมจะไปสอบหนังสือรับรองคุณสมบัติจอมเวทกับข้าจริงหรือ"
แม้จะมาถึงตอนนี้แล้ว แต่หุเสียวนันก็ยังคงไม่อยากจะเชื่อ

ซิงมิเอียนก้มหน้าพลิกอ่านหนังสือที่หุเสียวนันใจทิ้งเอาไว้ ไม่ได้เงยหน้า
ขึ้นมายามที่เอ่ยตอบนาง "ข้าเคยถามผู้เฒ่ามู่ เขาบอกว่าฤดูใบไม้ร่วงปีนี้
จะมีโอกาสหนึ่งครั้ง ถ้าพลาดไปต้องรออีกห้าปี เจ้าคงไม่อยากจะรอไปอีกห้าปี
ใช่หรือไม่"

หุเสียวนันพยักหน้าอย่างสนใจ นางไม่อยากจะเกี่ยวพันเรื่องที่ดินผืนนั้น
กับพวกอาสาไปอีกห้าปี

"แต่ข้ากลัวว่าจะสอบผ่านได้ยาก..." หุเสียวนันไม่มั่นใจอย่างเห็นได้ชัด

"อย่างไรก็ยังมีอีกกระยะหนึ่งจึงจะถึงการสอบ เจ้าลองเตรียมตัวก่อน"

ซิงมิเอียนไม่อยากจะกดดันนางมากเกินไป

"จริงสิ ข้ารับปากทางสกุลมู่ไว้แล้ว เอมานตร์ปลุกสี่สัตว์เทพให้พวกเขา
เจ้าเขียนมนตร์ออกมาก็พอ อีกสองสามวันพวกเขาจะส่งคนมาเอา"

"ท่านรับปากพวกเขาแล้วหรือ" หุเสียวนันตกใจ

"ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าในงานหมั้นลูกสาวอาสาของเจ้าเหตุใดพวกเขา
จึงพยายามลงแรงเพียงนั้น"

ย้อนคิดถึงตอนนั้น แม้แต่หมู่ป่อหลุนยังช่วยนางพูดจริงๆ หรือเสี่ยวนััน
ก็ยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เพื่อให้ได้มนตรีปลุกเรียกนี้ สกุลมู่ก็ทุ่มสุดตัว
เช่นกัน

"สกุลมู่มีสี่สัตว์เทพปกป้องหรือ" หรือเสี่ยวนัันเอียงคอคิดไม่ตก "ข้า
จำได้ว่าในสุสานโบราณของพวกเราสลักรูปสี่สัตว์เทพปกป้องเอาไว้ ตระกูล
ของพวกเขาก็มีเช่นกันหรือ"

"เรื่องนี้...ใครจะรู้ล่ะ" ซิงโมเหียนพูดเสียงเรียบ "พูดยาก"

หรือเสี่ยวนัันขมวดคิ้ว ทำคางและจมอยู่กับการใช้ความคิด

ตรงระเบียบทางเดินนอกหน้าต่างแฉวนคอนเกาะนกไว้คอนหนึ่ง
บนนั้นมีนกกู่ยเซอที่ขนหลุดหมดตัวยืนเกาะอยู่ มันกำลังรับแสงแดดและ
ส่งเสียงร้องทำลายบรรยากาศอยู่

"ซิงโมเหียน" หรือเสี่ยวนัันดวงตาเปล่งประกายขึ้นในทันที

"มีอะไร"

"ข้าจำได้ว่าตอนที่อยู่แคว้นเยี่ยชยา ผู้เฒ่าหรือหววนเคยบอกว่าท่านเป็น
เทพดรามังกรเขียวใช่หรือไม่"

"อืม มีเรื่องนี้จริง"

หรือเสี่ยวนัันขยับไบหน้าเล็กไปตรงหน้าเขา "ครั้งก่อนท่านบอกข้าว่า
รูปภาพที่เกิดบนแขนซ้ายของท่านคือปลาหัวมังกร"

"เจ้าอยากจะทำอะไรกันแน่" ซิงโมเหียนจ้องมองดวงตาเปล่งประกาย
ของนาง

"บางที่ท่านอาจจะเป็นเทพดารามังกรเขียวจริงๆ ก็ได้ เพียงแต่ว่าตอนนี้พลังของท่านยังไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงยังเป็นมังกรที่ไม่สมบูรณ์"

ซึ่งไม่เหยียนริมฝีปากมีรอยยิ้ม "ทำไมเจ้าจึงคิดแบบนี้"

"ท่านคูสิ" นางอนันน์ตัวเอง "บ่บอกข้าว่าในสุสานโบราณมีเทพที่คอยปกป้องตระกูลของพวกเขา จากนั้นเข้าไปที่สุสานโบราณ ท่านก็ปรากฏตัว ดังนั้นหมายความว่าท่านก็คือเทพที่คอยปกป้องตระกูลของพวกเขาไงล่ะ"

ซึ่งไม่เหยียนยิ้ม "เจ้าผิดแล้ว"

"อะไรผิดหรือ"

"ที่ข้าจะปกป้องไม่ใช่ตระกูลของพวกเขา" ซึ่งไม่เหยียนวางหนังสือในมือลง ยื่นมือไปลูบแก้มของนางเบาๆ "ที่ข้าจะปกป้อง มีเพียงเจ้าคนเดียวเท่านั้น"

หูเสี่ยวนันทน์ยิ้มจนตาคอกโค้ง

"ได้รู้จักท่านช่างดีจริง" เด็กไร้เดียงสาบางคนพูดทอถอนใจ

ซึ่งไม่เหยียนนิ่งเงียบไม่พูดจา แท้จริงแล้วคำพูดนี้ควรจะทำให้เขาเป็นคนพูด ทั้งที่เป็นสองโลกที่แตกต่างกัน เขากลับได้พบนาง

ช่างดีจริง

ในเวลาไม่นานซึ่งไม่เหยียนก็รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสอบคุณสมบัติจอมเวทได้จำนวนมาก ทุกวันเขาจะใช้เวลาส่วนใหญ่จัดการกับอีเมล

เสวียนจี้จะส่งอาหารสดและของจำนวนหนึ่งที่ซึ่งไม่เหยียนต้องการ ขึ้นมาบนเขาวินวินวัน

ในวันนี้ ตอนที่เสวียนจั้งขึ้นเขามากก็ได้พาแขกจากสกุลมู่มาด้วย

"มู่ป้อหลุน? นายมาได้ยังไง" หลูเสวียนนั้ใส่ผ้ากันเปื้อนสีชมพูผืนเล็ก เอาไว้ กำลังดูวัตถุดิบอาหารกลางวันอยู่ตรงระเบียงทางเดิน ในมือถือ เนื้อหมูสามชั้นชิ้นหนึ่งที่เพิ่งเอาออกมาจากในตู้เย็น

มู่ป้อหลุนเห็นความมันเต็มมือของนางก็เบ้าปากเหยียด "คิดไม่ถึงว่า เธอจะเป็นผู้หญิงแบบนี้"

เจ้าบ่านี้ เพิ่งมาถึงก็พูดกวนแบบนี้ออกมาเสียแล้ว!

หลูเสวียนนั้อยากจะโยนหมูสามชั้นใส่หน้าเขาสักที แต่จริงแล้วตอนที่ นางตั้งสติคืนมาได้ก็พบว่าตัวเองทำแบบนี้ไปแล้วจริงๆ หมูสามชั้นหายไป จากมือของนางเสียแล้ว

มู่ป้อหลุนยืนอยู่ในลานบ้าน เติหน้าขึ้น ร่างกายยังคงรักษาความสง่า และสุภาพที่เป็นเอกลักษณ์ของเขาไว้ได้ แต่บนหน้าของเขากลับมีหมูสามชั้น ติดอยู่ชิ้นหนึ่ง

นกยูงเซอไร้ช่นที่อยู่บนคอนเกาะอ้าปากกว้าง ส่งเสียงหัวเราะแหลมสูง ออกมา

"ก้ากๆ..." นั่นเป็นเสียงหัวเราะของผู้หญิง ประกอบกับรูปลักษณะ ภายนอกที่เหมือนตุ๊กตาไก่อ่างของนกยูงเซอไร้ช่นดูแล้วประหลาดอย่าง เห็นได้ชัด

"หลูเสวียนนั้ เธออยากตายหรือ!" มู่ป้อหลุนหยิบหมูสามชั้นแช่แข็ง บนหน้าออกมาแล้วตะคอกใส่นางอย่างโกรธเกรี้ยว

หลูเสวียนนั้ทำหน้าใสซื่อ "พูดไปแล้วนายอาจจะไม่เชื่อ หมูสามชั้น เป็นคนลงมือเองนะ"

490

หลังจากมูบ็อลหลุนล้างหน้าแล้วก็มานั่งอยู่ในห้องหนังสือของซิงโมะเหยียน เขายังตั้งใจชอกกาแพ พอเห็นหรุเสี้ยนนังกูลึกุกุจเตรียมกาแพและของว่าง มาให้ อารมณจิ่งตีขึ้นมากอย่างไร้สาเหตุ พอดื่อกาแพไปหนึ่งอีก มูบ็อลหลุน ก็ทนไม่ไหวขมวดคิ้วขึ้นมา

"ไม่ร่อยเลย นี่เป็นแบบสำเร็จรูปสินะ"

ซิงโมะเหยียนงุ่นวายทำงานของตนเองอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ "ไม่ได้ เงยหน้าขึ้นมา เหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเขา"

มูบ็อลหลุนวางถ้วยลงอย่างไม่พอใจ แล้วมองสำรวจอย่างละเอียด "ถ้วยก็ไร้รสนิยมมาก"

ซิงโมะเหยียนยังคงไม่พูดอะไร

"นี่ คุณหนูหนวกหรือ" มูบ็อลหลุนทนไม่ไหวพูดประชดออกมา

"นายมาเอามนตรีไม้เท้าหรือ ของอยู่ที่นี้ ได้แล้วก็รีบไป" ซิงโมะเหยียน

โยนม้วนกระดาษออกมาม้วนหนึ่ง

มู่อ้อหลุนยื่นมือไปรับเอาไว้อย่างตกใจ "ของสำคัญแบบนี้คุณโยนส่งเดชได้ยังไง"

ชิงไม่เหยียนงยหน้าขึ้นมองด้วยสายตาเรียบเฉย "ไม่มีพลังเวท มันก็ไม่มีมีความสำคัญอะไร"

คำพูดนี้ฟังแล้วเสียดแทงหูอย่างมาก มู่อ้อหลุนรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายกำลังพูดสะท้อนถึงฐานะของเขาอยู่ ออกจากบ้านสกุลมู่แล้ว เขาก็ไม่มีความสำคัญอะไรเลยจริงๆ

"คุณนี่มัน...น่ารังเกียจมาก" มู่อ้อหลุนขบกรามเอ่ย

"ก็เหมือนกันละ" ชิงไม่เหยียนสีหน้าเรียบเฉย "ฉันเองก็รังเกียจนาย"

"ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ทรูเสี่ยวนันทำไมถึงถูกใจคนแบบคุณได้"

"อย่างนั้นหรือ" ชิงไม่เหยียนตอบด้วยเสียงเรียบเฉย

ยามนี้เองนกยูงเขอบนคอนเกาะนอกหน้าต่างหวัระะขึ้นมาจากทันใด เสียงก๊ากๆ ทั้งดังและแหลมสูง

"หนวทหูจริง ถ้าเป็นผมคงเด็ดหัวมันลงมานานแล้ว" มู่อ้อหลุนหาที่ระบายอารมณ์ได้ด้วยความคิดริ้ว

"มันเหลือแค่หัวสุดท้ายแล้ว นายคิดจะทำอะไรมันอีก" คำพูดประโยคเดียวของชิงไม่เหยียนทำให้มู่อ้อหลุนพูดไม่ออกไปทันที

นกยูงเขอยังคงหวัระะก๊าก ปากยังคงพูดซ้ำไม่หยุดว่า "หัวเดียว... หัวเดียว... หัวเดียว..."

มู่อ้อหลุนรู้สึกว่าเขาอยู่ต่อไปคงเป็นบ้าแน่นอน

หลังจากเก็บม้วนกระดาษดีแล้ว มู่อ้อหลุนเพิ่งลุกขึ้นยืน ชิงไม่เหยียน

ก็ถามออกมาในทันใด "ใครเป็นคนพูดเรื่องที่อยู่ในหนังสือของเสี่ยวนัน มีมนตรีปลุกสี่สัตว์เทพออกไป นายหรือ"

"ไม่..." มู่ป้อหลุนตกใจ "ไม่ใช่ผม"

สายตาจึงไม่เหยียนมองข้ามหน้าจอคอมพิวเตอร์และมองมาทางเขา "พี่ชายของนายหรือ"

มู่ป้อหลุนพยักหน้า "ผมคิดว่าใช่" เรื่องเกี่ยวกับหลูเสี่ยวนันและหนังสือสองเล่มนั้น เขาบอกพี่ชายของเขาเพียงคนเดียว

จึงไม่เหยียนหรือตาลง "ดูท่านายเชื่อใจเขามาก"

"แน่นอนอยู่แล้ว ฝีมือด้านวิชาเวทของพี่ใหญ่ผมยอดเยี่ยมที่สุดในตระกูลของพวกเรา ผมนับถือเขามาก" มู่ป้อหลุนไม่ปิดบังความคิดตามจริงของเขาแม้แต่น้อย

จึงไม่เหยียนมองเขาอย่างเงิบๆ ประกายวาววับในดวงตาทำให้มู่ป้อหลุนรู้สึกกลัว

"ทำไมใช้สายตาแบบนี้มองผม" มู่ป้อหลุนจ้องเขาอย่างระวังตัว

"ฉันกำลังคิดว่า ดูท่าแล้วนายก็ไม่ได้ฉลาดเท่าใดนัก"

"คุณ..."

พอเห็นว่าระดับความโกรธของมู่ป้อหลุนจะเต็มอีกแล้ว จึงไม่เหยียนจึงยิ้มบางๆ "เดิมทีฉันไม่อยากรุ่นเรื่องนี้ แต่เสี่ยวนันปีนี้จะเข้าร่วมสอบหนังสือรับรองคุณสมบัติจอมเวท ได้ยินว่านายก็จะไปเหมือนกัน"

"หลูเสี่ยวนันจะไปเหมือนกันหรือ" มู่ป้อหลุนตกใจมาก "แล้ว..."

ในใจเกิดความรู้สึกยินดีบางอย่างขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ จึงไม่เหยียนคิดจะไหว้วานให้เขาดูแลหลูเสี่ยวนันหรือเปล่า...หึ ฝันไปเถอะ เขาควรจะ

ปฏิเศรอย่างเต็ดซาด จกนั้รอให้่อีกฝ่ายมขอร้งตัวเอง ด้วยจิตได้สำนึก มุ่ป้อหลุนคิตไคร่ครวญเช่นนั้แล้วก็ยี้ตอกข้ขึ้นมา

ซิงม่เหยียนเพยงมองก็เห็นทะลู่ถึงความคิดของเขาแล้ว "นายอย่ำตีใจเร่วเกินไป ฉันก็ไปเหมื่อนกัน"

มุ่ป้อหลุนอ้งงนไปโดยล้นเชิง "คุณ...คุณย้งม่มีหนังสือรับรองอีกหรือ"

ไอ้สุวรรณค์ สุวรรณค์ย้งมีความยุติธรรมอยู่หรือม่ เจ้าหมอนี้ย้งม่มีแม่แต่หนังสือรับรองคุณสมบัติจอมเวท ก็ช่วยตระกูลของพวกเขาจัดปีศาจที่อละวาดในเมืองได้สำเร็จแล้ว สิ่งที่เขาคิดว่แม่แต่พีใหญ่กับพ่อของเขา ย้งทำม่ได้ แต่เจ้าหมอนี้กลับทำสำเร็จได้อย่างง่ำยตาย

ซิงม่เหยียนพุดอย่างม่ใส่ใจว่ "หนังสือรับรองสำหรับฉันแล้วมีก็ได้ ม่มีก็ได้ ฉันแค้ไปเป็นเพื่อนเธอเท่านั้น"

"แล้วคุณจะให้ผมทำอะไร" ในที่สุดมุ่ป้อหลุนก็รู้แล้วว่าชชายหนุ่มตรงหน้าแม่จะน่ารังเกียจ แต่เป็นคนที่มีความสามารถมาก มีนำเล่ก่อนจะมาที่นี้ ปู่ของเขาจึงกำซ้บหลายครั้งว่อยากให้เขาผูกมิตรกับซิงม่เหยียนเอาไว้ให้ดี

ที่แท้พวกเขาก็จะเข้าร่วมสอบด้วย หากเขาไปพร้อมกัคนแบบนี้ได้... โอกาสที่จะสำเร็จก็มีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หากเป็นแบบนี้ เขาก็ม่ต้องกังวลปัญหาที่ว่ถ้าสอบม่ผ่านจะกลับบ้านม่ได้แล้ว

"ฉันอยากให้นายรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการสอบจอมเวทหลายปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิบปีที่ผ่านมา" ซิงม่เหยียนพุด

"ม่มีปัญหา" มุ่ป้อหลุนมีพลังข้ขึ้นมาทันที ด้วยเส้นสายของตระกูลพวกเขา การค้นหาสิ่งเหล่านี้ม่ยาก

"แต่ว่า..." มู่ป้อหลุนพูดอย่างล้าพอง "ท่าทางการขอร้องของคุณ
ช่างแปลกเสียจริง"

"ฉันไม่ได้ขอร้องนาย" ซิงโมเหี้ยยนพูดเสียงเย็นชา "ฉันกำลังช่วยนาย
อยู่"

"บางทีควรจะพูดว่าช่วยเหลือซึ่งกันและกันและกันจึงจะถูก อย่างน้อยสิ่งที่
ฉันมาได้มีประโยชน์ช่วยพวกคุณได้ ก็ควรต้องแสดงความขอบคุณผมบ้างสิ"

"ไม่สิ" ซิงโมเหี้ยยนสับสนวุ่นวาย ประคอกปากขึ้นด้วยท่าที่
สง่างาม "ไม่มีนาย ฉันก็ค้นหาสิ่งเหล่านี้ได้เช่นกัน ก็แค่เสียเวลามากขึ้นหน่อย
แต่นายครั้งนี้ถ้าไม่มีฉัน...ต้องตายอย่างไม่น่าดูแน่นอน"

เขาพูดอย่างตรงไปตรงมาและแข็งกระด้างยิ่ง จนไม่เหลือที่ยืนให้กับ
อีกฝ่ายแม้แต่หน่อย

จิตใจของมู่ป้อหลุนได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง เขา
อยากจะทำระเบิดอารมณ์มาก แต่ทำได้แค่กำม้วนกระดาษในมือเอาไว้ และ
สะกดไฟโกรธกลุ่มนี้ลงไป

"คุณซิง การอวดดีเกินไปเท่ากับเป็นการฆ่าตัวเอง"

ซิงโมเหี้ยยนพยักหน้าเบาๆ "เชื่อว่าพวกเราจะได้เห็นคำตอบในไม่ช้า"

มู่ป้อหลุนเดิมทีคิดจะตอบโต้อีกฝ่ายสักสองสามประโยค แต่
ในตอนนั้นเอง หูเสี่ยวนันก็ยื่นหน้าเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

"ซิงโมเหี้ยยน อาหารกลางวันเสร็จแล้วนะ ข้าทำหมูสามชั้นน้ำแดง
มู่ป้อหลุนจะอยู่กับข้าด้วยกันก่อนค่อยกลับไปหรือเปล่า"

มู่ป้อหลุนในใจไม่อยากจะอยู่นัก แต่ใครจะรู้ว่าปากกลับพูดออกมาว่า
"ได้"

ซิงไม่เหยียนมองมาด้วยสายตาเหยียดหยาม

ถูกต้อง เป็นสายตาเหยียดหยาม แม้แต่มู่ป้อหลุนเองก็ยังเหยียดหยามตัวเองเลย ก็แค่อาหารกลางวันหนึ่งมื้อ ปกติเขาจะกินอาหารตะวันตก ไม่ได้อยากกินหมูสามชั้นน้ำแดงอะไรนั่นหรอก และตอนที่เขาเพิ่งมาถึง การพบหน้ากันครั้งแรกระหว่างเขากับหมูสามชั้นก็ไม่น่าพิสมัยเท่าไร

พอไปที่ห้องครัว เพิ่งเข้าประตูก็ได้กลิ่นหอมกรุ่นโชยมา

"ดูเหมือนข้าจะใส่น้ำตาลมากเกินไป" หูเสี้ยวฉวนฉวนหน้า กำลังกระซิบพูดกับซิงไม่เหยียน

"จริงหรือ ข้าขอชิมหน่อย" ซิงไม่เหยียนโน้มตัวเข้ามา หูเสี้ยวฉวนฉวนใช้ตะเกียบคีบหมูสามชั้นน้ำแดงชิ้นหนึ่งใส่เข้าปากของเขา

"เป็นอย่างไรบ้าง" นางจ๋องสีหน้าของซิงไม่เหยียนตาไม่กะพริบ ท่าทางของหูเสี้ยวฉวนฉวนราวกับว่าทั้งโลกนี้เหลือเพียงคนตรงหน้านางคนนั้นเท่านั้น

มู่ป้อหลุนรู้สึกหัวใจเต้นแรงมาก พวกเขาสองคนไม่เหมือนคูรักกันเลย แต่ว่า...เหมือนสามีภรรยาที่อยู่ด้วยกันมานานหลายปี

ซิงไม่เหยียนพยักหน้า บนใบหน้าของหูเสี้ยวฉวนฉวนปรากฏรอยยิ้มโล่งอกขึ้นมาทันที

ให้ตายเถอะ ก็แค่เรื่องน้ำตาลมากน้ำตาลน้อยไม่ใช่หรือ ทำให้นางตื่นเต้นมากอย่างนี้เสียหรือไร

มู่ป้อหลุนหยิบตะเกียบขึ้นมา แล้วยึดเนื้อหมูชิ้นหนึ่งเข้าปากอย่างแรง น้ำจากเนื้อที่ชุ่มชื้นมีรสหวานผสมกับเครื่องปรุง กระจายไปทั่วปากของเขา ในพริบตา มู่ป้อหลุนตกตะลึงอยู่ตรงนั้น รสชาติแบบนี้จึงจะเป็น 'รสชาติของบ้าน' เป็นความรู้สึกละเอียดอ่อนที่ร้านอาหารตะวันตกอันหรูหราและ

อาหารที่ประณีตนั้นไม่อาจมอบให้เขาได้

ตรงระเบียงทางเดิน เจ้าหมาโง่แลบลิ้นสูดกลิ่นหอมอย่างละโมภ
สายหางรอกอยว่าจะได้เนื้อสักชิ้น นกยูงเขอยังคงส่งเสียงร้องประหลาด
บนคอนเกาะที่อยู่ไกลออกไป แต่เสียงไม่เสียดหูมากอย่างนั้นแล้ว

มู่ป้อหลุนรู้สึกขึ้นมาในทันใด สถานที่เล็กในชนบทแบบนี้ก็ไม่เลว
หากเป็นไปได้ เขาก็ยินดีจะอยู่ที่นี้ พุดคุยหรือต่อปากต่อคำกับคนไร่เพียงสา
อย่างหูลูเสี่ยวนั่นคนนี่

491

กินอาหารกลางวันในบ้านโบราณเสร็จแล้ว มู่ป้อหลุนก็ขับรถกลับไป
รถยนต์เพิ่งออกจากตำบล มู่ป้อหลุนก็หยิบมือถือออกมา แล้วโทรไปที่เบอร์
ของพี่ชายเขา

"พี่ใหญ่ ผมได้มนตรีมาแล้ว กำลังกลับไป"

"นายดูละเอียดหรือยัง ไม่มีปัญหาใช่ไหม" ปลายสายโทรศัพท์
เสียงของมู่ซื่ออวีแผ่ความรอบคอบของเขาอย่างที่เคย

มู่ป้อหลุนชะงักไป เขาไม่ได้คิดคำนวณราคาออกมาก่อน เขาเชื่อมั่น
ในตัวซิงโมเหียน แม้จะไม่ชอบชี้หน้าอีกฝ่ายนัก ทว่าซิงโมเหียนคนนั้น
คงไม่เสียเวลามาเล่นลูกไม้อะไรในเรื่องนี้หรอก

"วางใจได้ ผมดูแล้ว ไม่มีปัญหา" มู่ป้อหลุนตอบกลับ

"อย่างนั้นก็ดี" มู่ซื่ออวีที่อยู่ปลายสายอีกฟากโค้งอก "ครั้งนี้อย่าให้
ผิดพลาด ไม่อย่างนั้นพ่อต้องโกรธอีกแน่นอน"

มู้อื่อหลุนหัวเราะอย่างจันใจ จากนั้นก็ตัดสายไป

ณ คฤหาสน์สกุลมู้อื่อ

มู้อื่ออวี้อื่อจบการสนทนากับมู้อื่อหลุนแล้วพูดกับพ่อและปู่ที่อยู่ในห้องว่า "ทุกอย่างราบรื่นดี ป้อหลุนเอาของที่พวกเราต้องการกลับมาแล้ว"

ผู้เฒ่ามู้อื่อถอนหายใจยาว "เขาทำงานสำเร็จได้เสียที"

"อย่างนั้นผมออกไปก่อนนะครับ" มู้อื่ออวี้อื่อถอยออกไปอย่างนอบน้อม

เพิ่งเดินไปถึงระเบียงทางเดิน เขาก็หยิบมือถือขึ้นมาอีกครั้งแล้ว

กดโทรออก

"ฮัลโหล ลงมือได้แล้ว" มู้อื่ออวี้อื่อพูดส่งลงไปมือถือด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"จำไว้ ต้องทำให้สะอาดสักหน่อย"

หลังวางโทรศัพท์แล้ว มู้อื่ออวี้อื่อก็ฉีกยิ้มสดใสให้กับห้องฟ้าข้างนอก เขารอคอยเวลานี้มานานเหลือเกิน โอกาสที่เป็นของเขาเพียงผู้เดียวในที่สุดก็มาถึงแล้ว

เพื่อกลับไปให้ถึงเมืองที่เขาอยู่โดยเร็ว มู้อื่อหลุนจึงสั่งให้คนขับรถพาขึ้นทางด่วน

ความมืดค่อยๆ ปกคลุมลงมา เขานั่งอยู่บนที่นั่งเบาะหลังเกิดวังขึ้นมา ทันใดนั้นข้างหูก็ได้ยินเสียงรถเบรกที่เสียดนู เขาเพิ่งลืมตาขึ้น เสียงชนสนั่นก็ดังลั่น แรงกระแทกทำให้เขาเจ็บราวกับเครื่องในทั้งหมดจะย้ายตำแหน่ง ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด เขาก็ถูกลมกลางคืนพัดจนตื่น

เหมือนมีคนกำลังคลำอะไรบางอย่างบนตัวของเขา จากนั้นเขาก็

รู้สึกว่ามีว่างเปล่าลง

ม้วนกระดาษฯ?!

เขาลืมตาขึ้นทันใด ม้วนกระดาษที่ถูกเขาถือแน่นไว้ในมือหายไปแล้ว พอสงบสติได้ เขาก็มองเห็นภาพตรงหน้าได้ชัดเจน

รถยนต์ชนเข้ากับราวกันด้านข้างทางด่วน หัวรถโถลออกนอกถนน ด้านล่างเป็นสะพานสูง เขาไม่รู้ว่ามันสูงเท่าใด และไม่รู้ว่าข้างล่างมีน้ำ หรือไม่มี ลมกลางคืนพัดมา เขารับรู้ได้ว่าตัวรถใกล้จะตกลงไปอยู่ริมร่อ

"ได้หรือยัง" มีคนพูดเสียงเบาอยู่นอกรถ

"อยู่ที่นี่"

"เขาเป็นยังไงบ้าง"

"คิดว่าคงไม่รอดแล้ว ประตูกักอัดปิดตาย ออกมาไม่ได้..."

มู่อ้อหลุนพยายามจะนั่งตัวตรง แต่ตัวรถกลับไหวโยกแรงมากยิ่งขึ้น ทำให้เขาตกใจจนไม่กล้าขยับตัว

"เฮ้อ...ถือว่าเขาโชคร้าย ดันพื้นมาตอนนี่" เสียงพูดข้างนอกฟังดูคุ้นหู มู่อ้อหลุนแยกไม่ออกไปชั่วขณะว่าเป็นความจริงหรือความฝันกันแน่

จำได้แล้ว เสียงสองคนนี่เขามักจะได้ยินข้างกายที่ใหญ่ว พวกเขาคือคนสนิทของมู่อ้ออวี ครั้งก่อนตอนที่เขาขอกระจกกักปีศาจจากที่ใหญ่ว ก็เป็นพวกเขาสองคนที่แอบส่งมาให้

มันเรื่องอะไรกัน เหตุใดอีกฝ่ายจึงมาอยู่ที่นี่ เหตุใดอีกฝ่ายจึงไม่ช่วยเขา

มู่อ้อหลุนยื่นมือไปตบหน้าต่างรถ แต่สิ่งที่เขาเห็นกลับเป็นอีกฝ่าย ยกเท้าขึ้นมาแล้วยันลงมาที่หน้าต่างรถอย่างแรง

รถเสียการทรงตัว และตกลงไปจากบนสะพาน

"บนทางด่วนตอนกลางคืนนี้มีรถผ่านน้อยมาก นายนอนหลับให้สบาย
ได้แล้ว"

เสียงของสองคนดังลอยมาจากบนสะพานรางๆ ฟังดูเยาะหยันอย่างยิ่ง
มู่ป้อหลุนตกลงสะพานไปพร้อมกับตัวรถ จิตได้สำนึกสุดทายเป็นรากฏ
ภาพใบหน้าหนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกเกลียด

นั่นคือคำพูดที่ซึ่งโมเหียนเคยพูดกับเขาในบ้านโบราณ 'ดูท่าแล้ว
นายก็ไม่ได้ฉลาดเท่าใดนัก'

หรือว่า...ในตอนนั้น ซึ่งโมเหียนก็ได้ว่าเขาจะมีจุดจบแบบนี้
ความเร็วที่ตกลงมาเร็วเกินไป สมองของมู่ป้อหลุนมีนชาไปหมด เขา
ลืมวิธีที่จะช่วยตัวเองจนสิ้น ช่างหุนีเพียงคำพูดประโยคนั้นของซึ่งโมเหียน
มันช่างดูเยาะเย้ยเหยียดหยันเสียเหลือเกิน

ไม่! เขาเชื่อใจมู่ชืออวีอย่างนั้น เชื่อใจพี่ใหญ่ของเขามาก จะเป็นพี่ใหญ่
ได้อย่างไร!

รถยนต์ตกลงใต้สะพาน เสียงกระทบดังสนั่นหวั่นไหว ก่อนทุกอย่าง
จะเงียบลง

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง สกุลมู่จึงได้รับรู้ข่าวนี้
"เกิดเรื่องกับป้อหลุน!" มู่ชืออวีปรากฏตัวตรงหน้าผู้เป็นปู่ด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

ชายวัยกลางคนมีสีหน้าสับสนว่าดูอย่างไรเห็นได้ชัด มีเพียงผู้เฒ่ามู่
ที่ยังคงสงบนิ่งเหมือนที่ผ่านมา "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"ระหว่างทางกลับมา มีคนดักปล้นป้อหลุน ตั้งค้ายกลบนทางที่เขา ต้องผ่าน รถยนต์ไถลออกนอกถนน ตกลงไปได้สะพาน"

"รีบส่งคนไปสิ!" ชายวัยกลางคนรีบพูด

"พอวางใจได้ ผมส่งคนไปแล้ว" มูซึ่ออวีพูดพลอบ

ผู้เฒ่ามูซึ่ออวีสงคิ้วแน่น นิ่งเงียบไม่พูดจา

มูซึ่ออวีสุขุมสงบนิ่ง เรื่องทุกอย่างล้วนถูกเขาจัดการได้อย่างเป็นระบบ ผ่านไปครู่หนึ่งชายวัยกลางคนจึงได้ตามมูซึ่ออวีมาอีกครั้งหนึ่ง

"มีข่าวของป้อหลุนไหม"

มูซึ่ออวีส่ายหน้า

"แล้วของที่ป้อหลุนเอากลับมาล่ะ" ผู้เฒ่ามูซึ่ออวีถามขึ้นทันใด

มูซึ่ออวีขยับแว่นตา "ไม่เจอเหมือนกัน ได้สะพานมีแม่น้ำอยู่สายหนึ่ง น้ำในแม่น้ำแรงมาก คิดว่าคงจะถูกน้ำพัดไปแล้ว ผมส่งคนไปค้นหา ที่ปลายแม่น้ำแล้ว ถ้าก่อนฟ้าสว่างยังหาไม่เจอ ผมก็จะไปสักครั้ง ทางนี้ ต้องมอบให้พ่อแล้ว"

ชายวัยกลางคนพยักหน้าอย่างแรง

มูซึ่ออวีพูดคำปลอบใจอีกหลายประโยค ทันใดนั้นเสียงมือถือของเขา ก็ดังขึ้น

"ผมออกไปก่อน" มูซึ่ออวีหมุนตัวออกประตูไปอย่างซ้าๆ มาถึง ระเบียบทางเดินที่ไม่มีใครแล้วจึงยกมือถือขึ้นข้างหู

"พวกเราได้ของมาแล้วครับ"

มูซึ่ออวีเพียงแค่เปล่งเสียง "อืม" เเบาๆ จากนั้นก็ตัววัดมือข้างขวามือถือลง บนพื้นอย่างสง่างาม

ณ บ้านโบราณ

หูเสี่ยวฉานนอนหลับถึงกลางดึกก็ถูกเสียงบางอย่างทำให้ตื่น พอ ลืมตาขึ้น นางเห็นซิงโมเหยียนจุดตะเกียงดวงหนึ่ง กำลังสวมเสื้อผ้าอยู่ ข้างเตียง นางเงยหน้ามองไปนอกหน้าต่างเห็นว่าข้างนอกยังคงมืดอยู่

"ซิงโมเหยียน?" หูเสี่ยวฉานเพิ่งตื่นนอน แม้แต่เสียงก็ยังไม่ดังเลย

"ทำเสียงดังจนเจ้าตื่นหรือ" ซิงโมเหยียนติดกระดุมเสร็จแล้วก็โน้มตัว

มาจับหน้าผากของนาง

"นี่ท่านจะไปทีใด"

"ม่ป้อหลุนเกิดเรื่องระหว่างทาง ข้าจะไปดูที่เกิดเหตุสักหน่อย" ได้ยินเสียงของเขายังคงสงบนิ่งแบบนั้น แต่หูเสี่ยวฉานกลับรู้สึกของเขา เป็นอย่างดี สิ่งที่ทำให้เขาเรียกได้ว่า 'เรื่อง' นั้นต้องเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ

นางคิดตัวขึ้นนั่ง "ข้าไปด้วย"

ซิงโมเหยียนเดิมไม่อยากจะเห็นด้วย แต่หูเสี่ยวฉานกลับรีบร้อนลุกขึ้น สวมเสื้อผ้า

ซิงโมเหยียนจำต้องปรับตะเกียงให้สว่างขึ้น สองมือล้วงกระเป๋าทางเกง ยืนอยู่ตรงนั้นมองนาง

เพราะเขารู้นิสัยของนางเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะใครที่เกี่ยวข้องกับนาง ขอเพียงไม่ได้ทำให้นางรังเกียจถึงขีดสุด นางก็ไม่ถือสาที่จะช่วยในช่วงเวลาสำคัญ

ก็เหมือนตอนที่อยู่แคว้นเยี่ยชยา นางเคยช่วยท่านฮ่องน้อยอวีจิ้งฉี ที่ไม่ชอบนาง และเคยช่วยองค์ชายห้าอวีหยวนจวินที่เกือบจะทำร้ายนาง แม้แต่องค์ชายหกอวีหู่ซวง นางก็ไม่เคยโยนหินถมบ่อข้าเติมอย่างจริงจังเลย

• **ข้ามันส์ถั่วลิ้งของสาวตานี่ 6**

แต่ในทางกลับกันคนที่ทำไม่ดีกับเขาเหล่านั้น นางจะโกรธแค้น แต่ละคนสุดชีวิต นี่อาจเป็นเพราะคนที่รักแม่แต่อีกาบนหลังคาบ้าน ยังรู้สึกว่าร่ารัก คนที่ไม่รักแม่แต่กำแพงหมู่บ้านยังทำให้รู้สึกถึงเกียรติ* กระมัง

หูเสี่ยวฉวนสวมเสื้อผ้าเสร็จแล้ว กำลังจะก้มตัวไปหยิบรองเท้า มือของชิงโมเหยียนก็หยิบรองเท้าขึ้นมาก่อนหน้านางหนึ่งก้าว

เขาก็้มลง จับข้อเท้าของนางเอาไว้พลางเอ่ย "ยกเท้า"

แสงไฟส่องให้โครงหน้าด้านข้างของชิงโมเหยียนดูอ่อนโยนมาก รอยยิ้มบางๆ ที่มุมปากนั้นช่างเฝ้ายวนใจยากจะหาใครเทียบได้

* คนที่รักแม่แต่อีกาบนหลังคาบ้านยังรู้สึกว่าร่ารัก แต่คนที่ไม่รัก แม่แต่กำแพงหมู่บ้านยังทำให้รู้สึกถึงเกียรติ หมายถึงเมื่อรักใครสักคนย่อมรักไปถึงคนหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นด้วย ขณะที่หากเป็นคนที่ไม่เกี่ยวข้อง ก็จะเป็นตรงกันข้าม

492

หฐเสีวนันตามซิงโมเหียนลงเขาไปในยามกลางคืน รถเคลื่อนมาได้
ครั่งทาง ซิงโมเหียนก็หยุดรอไว้ที่ริมทาง และพานางมาบนรถอีกคันหนึ่ง
ที่จอดอยู่ใกล้ๆ กัน

"พวกเราจะไปทีใด" หฐเสีวนันไม่เข้าใจ รอจนนางเห็นคนขับที่ขับรถ
อยู่ข้างหน้าอย่างชัดเจนก็ตะลึงไป

สี่อตั้งเตียน...เอ่อ ไม่ใช่ เป็นสี่อตั้งเตียน แม้แต่เสีวนันก็อยู่ด้วย

หฐเสีวนันอยู่ในความสงบอย่างรู้กาลเทศะ

รถยนต์ขับวนอยู่ในตัวตำบลหลายรอบ สุดท้ายก็เคลื่อนเข้าไปใน
เขตคลังสินค้าแห่งหนึ่ง

สี่อตั้งเตียนพูดเสียงเบาว่า "นี่เป็นคลังสินค้าของบริษัทพวกเรา
ข้างนอกมีคนเข้าเวรเฝ้ายาม ปกติไม่มีใครมาที่นี่"

ทั้งหมดลงจากรถ ตามสี่อตั้งเตียนเข้าไปในเขตคลังสินค้า มาถึง

หน้าคลังสินค้าที่ไม่สะดุดตาแห่งหนึ่ง

"พวกเราทำได้เพียงซ่อนเขาไว้ที่นี่ แม้ว่าดูท่าแล้วควรพาเขาไปโรงพยาบาลดีกว่า" สื่อดึงเทียนเปิดประตู เปิดไฟฉายในมือถือเพื่อส่องสว่างทางเดินข้างใน

เมื่อเสวียนจีปิดประตูแล้วสื่อดึงเทียนจึงเปิดไฟ

หูเสวียนนังได้กลิ่นคาวเลือดอย่างชัดเจน

สื่อดึงเทียนดึงผ้ามาที่คลุมอยู่บนชั้นวางของด้านข้างออก หูเสวียนนังก็ส่งเสียงร้องว้ายออกมา

ชั้นวางของถูกใช้เป็นที่ขังชั่วคราว บนนั้นมีคนคนหนึ่งนอนอยู่ สีหน้าขาวซีดราวกับกระดาษ มองผิวเผินแล้วเหมือนคนตายอย่างยิ่ง

"เป็น...มู้อ้อหลุนหรือ" หูเสวียนนังไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเองเลย ช่วงบ่าๆ ตอนจากไปเขายังดีอยู่เลย เหตุใดเพียงพริบตาเดียว...

จึงไม่เหยียนเดินเข้าไปใกล้ ยื่นมือไปตรวจดูลมหายใจที่จมูกของอีกฝ่าย

สื่อดึงเทียนพูดอย่างแน่ใจว่า "ตอนที่พวกเสวียนจีช่วยเขาออกมา ก็เป็นสภาพนี้แล้ว ผมไม่กล้าพาเขาไปโรงพยาบาล จำต้องเอาเขาใส่ในรถขนของ ปะปนกับกองสินค้าจึงพาเขากลับมาได้"

"ทางสกุลมูได้มาหาตัวเขาอีกหรือไม่" ซึ่งไม่เหยียนถามเสวียนจี

"ครับ มู้อ้อวีส่งคนมาจำนวนไม่น้อย ส่วนใหญ่เป็นคนสนิทของเขาเอง"

"แล้วม้วนกระดาษนั้นล่ะ"

"ถูกคนเอาไปแล้ว"

จึงไม่เหยียนพยักหน้า นอกจากระดับอาการบาดเจ็บที่มู้อ้อหลุนได้รับ

แล้ว ทุกอย่างล้วนอยู่ในการคาดการณ์ของเขา แต่หากก่อนหน้านี้มู่ป้อหลุน ถูกคิดระวังตัวสักหน่อย เขาคงไม่ต้องถูกคนในครอบครัวตัวเองทำร้ายจนถึงขั้นนี้

"เกรงว่ามู่ซื่ออวีคงไม่ยอมรามือง่ายๆ แน่นอน" เสวียนจี้พูด "คนของเขาไม่กลับไป พวกเขาที่ส่งมู่ป้อหลุนไปรักษาไม่ได้"

ชิงไม่เหยียนหัวเราะเย็นซา "ต่อให้มู่ซื่ออวีรามือ ก็ไม่ต้องไปรักษาแล้ว" "หรือว่า..."

"เขาไม่ไหวแล้ว" ชิงไม่เหยียนรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง เดิมทีคิดว่ามู่ป้อหลุน สามารถใช้ประโยชน์ได้บ้าง ขอเพียงผ่านพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้ การสอบจ่อมเวทหลังจากนี้ มีมู่ป้อหลุนก็ประหยัดแรงไปได้ไม่น้อย

"ไม่ไหวแล้วจริงหรือ" เสวียนจี้ถาม "หรือไม่ผมจะไปเชิญหมอที่คุ้นเคยกันมาสักคน ก็อยู่ที่นี้แล้ว..."

ชิงไม่เหยียนส่ายหน้า ถึงแม้เขาจะไม่ค่อยเข้าใจการแพทย์ แต่ชำนาญเรื่องซีฟजरคนเป็นอย่างดี ซีฟजरของมู่ป้อหลุนมีสัญญาณความตายให้เห็นแล้ว

หูเสี่ยวนันเดินผ่านข้างตัวเขามาตรงหน้ามู่ป้อหลุนในทันใด แล้วยื่นมือไปกระชากเสื้อบนตัวของอีกฝ่าย

ชิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว

สื่อตั้งเทียนตกใจ พูดเสียงเบาว่า "คุณนาย นี่คุณจะ..."

"ถอดเสื้อของเขาออก" หูเสี่ยวนันสั่ง "เร็วเข้า"

สื่อตั้งเทียนรีบกวาดตามองไปที่ใบหน้าของชิงไม่เหยียน ชิงไม่เหยียนโบหน้าหนึ่ง แต่กลับไม่ได้เอ่ยปากห้าม สื่อตั้งเทียนจึงจำต้องถอดเสื้อของ

มูบ้อหลนออก

ตอนมูบ้อหลนถูกพวกเขาลากขึ้นมาจากในน้ำตัวเปียกชุ่มไปหมดแล้ว พวกเสวียนจ้จាំต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา กระดุมเสื้อซึ่ตปลดง่ายมากเสื้อดิ่งเทียนปลดไม้ก็ทีก็ 'ลอกคราบ' มูบ้อหลนได้แล้ว

ซิงม่เหยียนหวงคิ้วกระตุกสองที เขาเห็นหรุเสวียนน้ย่นมือไปวาดอะไรบางอย่างบนแผ่นอกของอีกฝ่าย

"มีมีดเล็กไหม" หรุเสวียนน้ย่นถามซึ้น

ซิงม่เหยียนเห็นนางย่นนิ้วซึ่ตัวเองออกมา จึงเข้าไปจับนิ้วมือของนางเอาไว้

"เจ้าคิดจะทำอะไร" เขาถามด้วยเสียงแหบพว่่า เต็มไปด้วยความเป็นห่วง

หรุเสวียนน้ย่มกล่าว "ต้องใช้เสื้อดเล็กน้อย"

"เจ้าจะวาดมนตร์หรือ" ซิงม่เหยียนยังคงกุมมือของนางเอาไว้แน่นม่คิดจะปล่อยแต่โดยง่าย

"เขาม่ได้กำลังจะตาย แค่วิญญานออกจากร่าง" หรุเสวียนน้ยอธิบายให้ซิงม่เหยียนฟัง "ขอเพียงเรียกวิญญานเขากลับมา เขาก็จะฟื้นได้ แต่ถ้าภายในสามวันเรียกวิญญานเขากลับมาม่ได้ เขาก็จะตายจริงง"

ซิงม่เหยียนหันหน้าไปมองเสื้อดิ่งเทียนกับเสวียนจ้ "ใช้เสื้อดของพวกเขาม่ได้หรือ"

เสื้อดิ่งเทียนมูปากกระตุก นายท่านเผด็จการจริงง เป็นห่วงแต่คุณนายของตัวเอง

หรุเสวียนน้ยพูดอย่างจนใจ "มนตร์แบบนี้ต้องใช้เสื้อดของข้าเท่านั้น"

จึงจะได้ผล ก็เหมือนตอนนั้นที่ขำร้ายคาถาชำระกายบนแผ่นอกของท่าน"

เขาจะลืมได้อย่างไร ตอนนั้นนางเพ็งจะเปลี่ยนจากชะมดเข็ดเป็นคน
ยังตัวเล็กมาก เหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบตัวอวบอ้วน นางกัณฑ์นิ้วมือตัวเอง
เป็นแผล แล้วร้ายคาถาชำระกายตรงแผ่นอกเขา เพื่อสะกดความเจ็บปวด
จากการกำเริบของพิษงู ยามนี้จะให้นางใช้มนตร์แบบนี้กับตัวคนอื่น...
ในใจของเขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก

"แค่เลือดนิดเดียวก็พอแล้ว" หรูเสี่ยวนันรับรองกับเขา

"ร้ายมนตร์ให้เขาจะเสียพลังของเจ้ามากเกินไปหรือไม่" สิ่งที่เขากังวล
ที่สุดก็คือความไม่สบายตัวของนาง หลังจากที่นางใช้วิชาเวทเกินขีดจำกัด

หรูเสี่ยวนันส่ายหน้าตอบ

ซึ่งไม่เหยียนยังคงลังเลใจ

"ถ้าไม่รีบอีกเขาคงตายจริงๆ แน่อน" หรูเสี่ยวนันพูดเน้นย้ำ

ซึ่งไม่เหยียนปล่อยมือนางอย่างเสียบๆ สำหรับเขาแล้ว ใครเป็นใครตาย
ล้วนไม่มีความหมายอะไร เขาสามารถใช้ประโยชน์ทุกอย่างได้โดยไม่เคย
ออมมือมาก่อน แต่มีสิ่งเดียวคือเขาไม่อาจปฏิเสธไม่ให้นางช่วยคนต่อหน้า
นางได้ แบบนี้จะทำให้เจ้าตัวเล็กของเขาเกิดความรู้สึกผิดบาป

เสวียนจี้หุบมีดเล็กออกมา แล้วใช้ไฟแช็กกลนที่คมมีด จากนั้นจึง
มอบให้หรูเสี่ยวนัน

หรูเสี่ยวนันกรีดนิ้วชี้ แล้วร้ายมนตร์ลงที่แผ่นอกของมู่ป้อหลุน

ซึ่งไม่เหยียนเห็นว่าที่แผ่นอกของมู่ป้อหลุนมีสิ่งที่มีรูปร่างเหมือนดาววัลย์
ปรากฏขึ้นอย่างช้าๆ มีลักษณะกิ่งโปร่งใสราวกับแสงอ่อนๆ กลุ่มหนึ่ง ดาววัลย์
ค่อยๆ ทอดยาวขึ้นทุกที ขณะที่ส่วนปลายด้านหน้าก็ยิ่งเรียวยาวเล็กลงทุกที แต่

ไม่มีที่ท้าวว่าจะขาดออก สุดท้ายแสงรูปเกววัลย์นั้นก็แทงทะลุออกนอกผนังไป

"นี่คืออะไร" ซิงโม่เหยียนถามนาง

"ทิศทางที่อยู่ของวิญญานมู่ป้อหลุน" หูเสี่ยววันันพูด "ตามมันไป ก็สามารถหาวิญญานที่หายไปของมู่ป้อหลุนได้แล้ว"

ซิงโม่เหยียนยื่นมือไปแตะเกววัลย์เรื่องแสงนั้นอย่างระมัดระวัง แต่พอมือของเขาทะลุผ่านมันไป เกววัลย์ก็ไม่ได้จางหายไปด้วยเหตุนี้

"แบบนี้ตัดมันไม่ขาดหรอก" หูเสี่ยววันันพูดอธิบาย "นอกจากมนตร์ของจอมเวทแล้ว ไม่ว่าจะของอะไรก็ตัดมันให้ขาดไม่ได้"

ซิงโม่เหยียนมาตรงหน้าต่างคลังสินค้า เปิดม่านหน้าต่างออกเล็กน้อย แล้วมองออกไปข้างนอก เป็นจริงดังคาด เขาเห็นเกววัลย์ที่เหมือนเส้นแสงกลุ่มนั้นทอดยาวออกไป

"พวกนายเห็นไหม" ซิงโม่เหยียนปล่อยม่านลงแล้วเอ่ยถามเสี่ยวจี้กับสี่ดิ่งเทียน

ทั้งสองคนงุนงงและส่ายหน้าพร้อมกัน พวกเขาถึงขั้นไม่เข้าใจว่า ซิงโม่เหยียนพูดถึงเรื่องอะไร

ซิงโม่เหยียนเม้มมุ่ปากแน่น รู้สึกลังเลใจอย่างมาก

หูเสี่ยววันันรีบพูดว่า "ยังรออะไรอีก พวกเราไปตามหาวิญญานของมู่ป้อหลุนกันเถอะ"

"น่าเสียดายมาก ครั้งนี้ข้าตามเจ้าไปด้วยไม่ได้" ซิงโม่เหยียนเอ่ยปากพูดอย่างยากเย็น "มู้อู้อี้ต้องส่งคนจับตาข้าไว้แน่นอน ถ้าข้าจากไป คนของเขาต้องตามดูแลแน่นอน ต่อให้สลัดคนของเขาหลุดได้ ก็ยังทำให้เขาเกิดความสงสัย"

"ท่านรู้ว่าต่อไปสกุลมู่จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ" หูเสี่ยววันันรู้ว่าเขา

มีการเตรียมการของตัวเองมาตลอด

ซึ่งไม่เหยียนพัยกหน้า ตอนนี่เขาขยับตัวไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะเป็น
การแหวกหญ้าให้สูงขึ้น

"อย่างนั้นเข้าไปเองก็แล้วกัน" นางไม่ได้หุดหู่ใจเพราะเหตุนี้ แต่กลับ
ตื่นเต้นเป็นพิเศษ "เข้าทำอะไรได้ แค่นี้เสวียนจี้ขับรถพาเข้าไป เข้าต้องหา
วิญญานของมู่ป้อหลุนกลับมาได้แน่นอน!"

ซึ่งไม่เหยียนเห็นหรือเสวียนนั้นที่มีท่าทางตื่นเต้นก็เกิดความคิดไม่อยากช่วย
มู่ป้อหลุนขึ้นมาทันใด

493

ก่อนฟ้าสว่าง เสวียนจี้เตรียมรถเสร็จแล้วก็พาหูลีเยว้นันมุ่งหน้า
ออกจากตัวตำบล

เสวียนจี้สวมแจ็กเก็ตสีดำคลุมข้างนอก หูลีเยว้นันสังเกตเห็นว่า
ตรงกระเป๋าสี้อของเขาตุงงูขึ้นมา ตอนที่เขาเปิดประตูรถหูลีเยว้นัน
เห็นแจ็กเก็ตของเขาเปิดออก มีด้ามปืนครึ่งส่วนโผล่ออกมาจากข้างใน

"เสวียนจี้ นายพกปืนด้วยหรือ" หูลีเยว้นันรอกะทั่งรถเคลื่อนออกจาก
ตำบลจึงกระซิบถาม

เสวียนจี้หัวเราะ "คุณนายไม่ต้องเป็นห่วง ผมแค่เตรียมไว้ป้องกันตัว
เท่านั้น" เขาไม่รู้วิชาเวท และมองไม่เห็นกลุ่มแสงที่ชี้ทางไปยังจุดที่วิญญาณ
มู่ป้อหลุนอยู่กลุ่มนั้น มีปืนไว้จึงอุ่นใจได้มากกว่า

"นายใช้ปืนเป็นหรือ" หูลีเยว้นันถามอย่างกังวลใจ

"พี่ชายสองคนของผมล้วนเป็นตำรวจในตัวบ่ล ผมใช้ปืนเป็นตั้งแต่เด็ก

แล้ว คุณนายวางใจได้ ผมไม่ทำให้คุณบาดเจ็บแน่นอน ผมรับปากนายท่านไว้แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตผมก็จะคุ้มกันคุณนายให้ดี"

หูลูเสี่ยวนันทำหน้าที่ซึ่งซัง "ฉันไม่ต้องการให้นายแลกชีวิต ฉันต้องการให้ทุกคนมีชีวิตอยู่อย่างดี หลังจากหาวิญญาณของมู่ป้อหลุนเจอแล้ว พวกเรากลับไปด้วยกัน!"

เสวียนจี้มองหูลูเสี่ยวนันผ่านกระจกมองหลังแวบหนึ่งแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "รับคำสั่งครับคุณนาย"

นายท่านพูดไม่ผิดจริงๆ คุณนายไร้ที่พึ่งพึ่งมาตลอด ดังนั้นจึงพยายามสุดชีวิตที่จะเก็บทุกคนข้างกายเอาไว้ โดยเฉพาะคนที่ดีต่อตัวเอง นางล้วนยื่นมือเข้ามาช่วยโดยไม่ฝืนใจ

หูลูเสี่ยวนันตามกลุ่มแสงวิญญาณของมู่ป้อหลุนแล้วชี้ทางให้เสวียนจี้รถยนต์ขับไปได้สองชั่วโมงกว่า หูลูเสี่ยวนันก็สังเกตเห็นว่ากลุ่มแสงบางลงแล้ว และตอนนี้ท้องฟ้าก็เริ่มสว่างแล้ว

หลังจากฟ้าสว่างจะเห็นกลุ่มแสงได้ยากมาก แต่หูลูเสี่ยวนันไม่กล้าหยุด นางกลัวว่าจะมีจอมเวทคนอื่นพบมันเข้า หากถูกวิชาเวทตัดกลุ่มแสงขาด นางคงตามหาวิญญาณของมู่ป้อหลุนกลับมาไม่ได้อีกแล้ว

หูลูเสี่ยวนันจ้องมองไปนอกหน้าต่างแล้วร้องด้วยความสงสัยขึ้นมาเสียงหนึ่ง "เฮ้?"

เสวียนจี้ลดความเร็วรถ หันไปมองนางด้วยความสงสัย

หูลูเสี่ยวนันยกนิ้วชี้ไปนอกทางเดินรถ "ตรงไปทางนั้นแล้ว"

เสวียนจี้ถอยรถแล้วตีวงกลับ ออกจากทางหลวง ขับเข้าไปตาม

ทางลูกรังที่ขรุขระ

หลังจากเดินทางมาทั้งวันจนกระทั่งฟ้าใกล้มืด หรูเสี่ยวันสังเกตเห็นว่ากลุ่มแสงเดี่ยวมีเดี่ยวหาย มีหลายครั้งที่นางรู้สึกว่เส้นแสงนั้นเหมือนกำลังจะขาดหายไป

"คุณนาย ช่างหน้ามีหมู่บ้านเล็กหมู่บ้านหนึ่ง จะจอดพักสักหน่อยไหมครับ" เสวียนจี้เอ่ยถามขึ้น

หรูเสี่ยวันยึดเอวและหลังที่นั่งจนปวดเมื่อยแล้วพยักหน้ารับคำเสวียนจี้จ้ะจรดวิถีริมทาง ก่อนจะเปิดประตูรถให้หรูเสี่ยวันลงมา หรูเสี่ยวันดื่มน้ำ จากนั้นหาเนินเขาที่อยู่สูงสักหน่อยแล้วยืนมองจากบนนั้น กลุ่มแสงไปทางใต้ สุดท้ายผลิบหายไปข้างหลังป่ากร้างแห่งหนึ่ง

"ไปดูทางนั้นกันหน่อย" หรูเสี่ยวันชี้ขึ้น

เสวียนจี้ล้ือกรด ขยับแจ็กเก็ตบนตัว แล้วเดินตามอยู่ข้างกายหรูเสี่ยวัน ทั้งสองเดินทะเลหมู่บ้าน เดินไปราวยี่สิบนาทีจึงมาถึงข้างป่ากร้างนั้น "กลุ่มแสงอยู่ตรงนั้น" หรูเสี่ยวันพูดเสียงเบา เพราะข้างหลังไม่ไกลออกไปเป็นหมู่บ้าน นางกังวลว่าละแวกนี้จะมีคนอยู่

เสวียนจี้แม้ปากจะไม่ได้พูดอะไร แต่สายตากลับไม่ได้ลดความระแวดระวังตัวแม้เพียงชั่วครู่ ที่เขาต้องระวังก็คือคนของมู้อี

นายท่านกำชับไว้ว่าไม่ว่าอย่างไรจะทำให้คุณนายบาดเจ็บไม่ได้ ต่อให้มู้อีป้อหลุนตาย ก็จะทำให้คุณนายตกอยู่ในอันตรายไม่ได้เด็ดขาด

หรูเสี่ยวันเหยียบไปบนใบไม้แห้งในป่า มุ่งหน้าติดตามกลุ่มแสงที่เดี่ยวขาดเดี่ยวเชื่อมนั้นไป สุดท้ายข้างหน้าของนางก็ปรากฏบ่อน้ำโบราณ

บ่อหนึ่ง มองผ่านๆ แล้วนางยังคิดว่าเป็นกองหินกองหนึ่ง แต่พอเดินเข้าไปใกล้ นางจึงพบว่านั่นเป็นปากบ่อที่พังหลายแห่งหนึ่ง

"คุณนายระวัง" เสวียนจี้ตัดสินใจยื่นมือไปขวางหูเสวียนวันไว้ ยับยั้งไม่ให้อีกฝ่ายเดินเข้าไปใกล้เกินไป

"วิญญาณของมู้อ๋องหลุนอยู่ที่นี้" หูเสวียนวันมองลงไปใบบ่อน้ำ ข้างในมืดมิดมองไม่เห็นอะไรเลย ยังมีลมเย็นพัดขึ้นมาเป็นระลอก ต่อให้เป็นฤดูร้อน ลมนี้ก็ยิ่งทำให้รู้สึกหนาววูบได้

เสวียนจี้มองดูบ่อน้ำแล้วรู้สึกลำบากใจ ฟ้ามืดแล้ว ถึงแม้พวกเขาจะหาที่เจอ แต่กลับไม่อาจลงไปใบบ่อน้ำได้ เขาเอยก้อมอีกฝ่าย "คุณนายรอให้ฟ้าสว่างก่อนดีกว่า"

หูเสวียนวันค่อนข้างไม่อยากยอมแพ้ กว่าที่จะตามมาจนถึงที่นี่ได้ไม่ถนัดนัก หากรอไปอีกหนึ่งคืน ยากจะรับประกันได้ว่าหนึ่งคืนนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ในตอนหูเสวียนวันลังเลใจอยู่นี้เอง หินก้อนหนึ่งข้างบ่อน้ำก็ตั้งความสนใจของนางไป นางย่อตัวลง ใช้มือลูบไปบนหินก้อนนั้น บัดดินโคลนและฝุ่นผงบนพื้นผิวออก "เสวียนจี้ คุณสิ นี้อะไร"

เสวียนจี้ก้มลงมาดู "ดูเหมือน...จะสลักอักษรเอาไว้?"

เขาดูอย่างละเอียดอีกครั้งก่อนจะเอ่ย "อักษรประหลาดมาก ไม่เหมือนอักษรในยุคปัจจุบัน"

หูเสวียนวันยิ่งมองอักษรนั้นก็ยิ่งรู้สึกคุ้นตา ถูกต้อง อักษรที่ทำให้นางจำไม่ได้เสียทีแบบนี้...นอกจากควั่นเย็บช่ย่าแล้วก็ไม่มีที่อื่น

หูเสวียนวันเงยหน้าขึ้นมองไปรอบด้าน หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลนัก

เริ่มมีแสงไฟส่องสว่างแล้ว หากไม่มีภาพบรรยากาศตรงหน้า นางคงคิดว่าตัวเองยังอยู่ในแคว้นเยี่ยชยา

หูเสี่ยวนันหยิบมือถือออกมา ถ่ายรูปอักษรบนก้อนหินเอาไว้ แล้วส่งให้ชิงโมเหยียน

ผ่านไปไม่กี่วินาที ชิงโมเหยียนก็โทรศัพท์มา

"เสี่ยวนัน" เสียงของชิงโมเหยียนค่อนข้างกลัดกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด

"รูปที่ข้าส่งไปเมื่อครู่ ท่านเห็นหรือยัง" หูเสี่ยวนันถามอย่างร้อนใจ

"อืม"

"นั่นน่าจะเป็นอักษรของแคว้นเยี่ยชยาใช่หรือไม่"

"ใช่"

หูเสี่ยวนันหัวใจเต้นรัว รวกับมันจะกระโดดออกมาจากปากนางอยู่แล้ว

"หรือว่านอกจากท่าน...ยังมีคนอื่นจากแคว้นเยี่ยชยามาที่โลกนี้เช่นกัน"

"ไม่รู้สิ" คำตอบของชิงโมเหยียนสั้นมาก เขาชะงักไปหลายวินาที รวกับกำลังลังเลใจ "ถ้ามีอันตราย เจ้ากลับมาก่อนดีกว่า อย่างไรก็ตามเสียเจ้าก็ทำเต็มที่แล้ว"

"ทำแบบนั้นได้อย่างไร" หูเสี่ยวนันรวบรวมสติ "ข้าหาจนถึงที่นี่แล้ว ท่านบอกข้ามา อักษรที่สลักบนหินก้อนเมื่อครู่ นั่นคืออะไร"

สิ่งที่ตอบกลับนางมาคือการเงียบอีกครั้งของชิงโมเหยียน

"ชิงโมเหยียน?" หูเสี่ยวนันสังเกตได้ว่าบรรยากาศค่อนข้างผิดปกติ

"ท่านเป็นอะไรไป"

"ไม่มีอะไร" ปลายสายโทรศัพท์ที่ชิงโมเหยียนถอนหายใจหนึ่งที่

"อักษรบนหिनก้อนนั้นเลื่อนรางไปบ้าง ยากจะมองออกได้..."

"ท่านโกหก" ไม่รอให้ชิงโมเหียนพูดจนจบ หรูเสียวนั้นก็ดับคำพูดของเขาทันที "ชิงโมเหียน ท่านกำลังพูดโกหก"

ชิงโมเหียนหมดคำพูด ถูกต้อง เขากำลังโกหก ตอนที่เขาได้รับรูปก้อนหินที่นางส่งมา ในใจก็ไม่ค่อยสบายใจนัก อักษรบนหिनก้อนนั้นราวกับมีดไร้คม ชัดถุนเขาไม่สบายไปทั้งตัว

"ชิงโมเหียน ท่านพูดความจริงมา อักษรที่สลักอยู่บนก้อนหินมันคืออะไรกันแน่!" หรูเสียวนั้นถามอย่างร้อนใจ "วิญญาณของมู่ป้อหลุนอยู่ในบ่อน้ำโบราณบ่อหนึ่ง ซ้ำกับเสียนจี้จะลงไปบ่อ ถ้าท่านไม่บอกข้า ถ้าเจออันตราย..."

"ได้ ข้าจะบอกเจ้า" ชิงโมเหียนที่อยู่ไกลออกไปในบ้านโบราณลุกขึ้นยืน มองสี่ทิศทางที่มีดำนอกหน้าต่าง แวตาล้าลึก "บนหिनก้อนนั้นสลักอักษรไว้สามตัว"

"คืออะไร" หรูเสียวนั้นเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

ชิงโมเหียนเฝ้าปากเบาๆ แล้วพ่นคำออกมาสามคำ "หรูเสียวนั้น"

"อะไรนะ" หรูเสียวนั้นไม่เข้าใจ "ท่านบอกมาสิ ข้ากำลังฟังอยู่"

"ข้าบอกว่า อักษรสามตัวที่สลักไว้บนหिनก้อนนั้นก็คือ...หรูเสียวนั้น"

ปลายสายทั้งสองฝั่งเสียบสนิทไปในทันที

494

หฐเสีวณันนอยู่ตรงหน้าบ่อน้ำโบราณ นางยกมือขึ้นลูบหน้าผากตัวเอง
อุณหภูมิปกติ ไม่ได้มีไข้ และนี่ไม่ใช่การฟงผิด

หลังจากวางสายของชิงโมเหียนแล้ว นางก็ยืนเหม่อมองไปยัง
ก้อนหินที่หน้าบ่อน้ำโบราณ จะอย่างไรนางก็ยังคงคิดไม่ตก บ่อน้ำโบราณ
ของแคว้นเยี่ยชยาเหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่ได้ และบนก้อนหินยังสลักชื่อของนาง
เอาไว้อีกด้วย

"คุณนาย พຽງนี้ค๋อยมาใหม่เถอะครับ" เสวียนจี้พูดกล่อมอีกครัง
"รอฟ้าสว่างแล้วผมจะไปเยี่ยมเชือกหรือบันไดไม้ในหมู่บ้านมาจึงค๋อยลงไป
ในบ่อน้ำ"

หฐเสีวณันนคิดลึครู้ รู้ลึคว่าลึงที่เชาพุดมีเหตุผลเช่นกัน กลางคืนเป็น
ช่วงเวลาที่ลึสุดที่พวกลึตลึจะออกอลลวลาด หากในบ่อน้ำมีขงไม่สะอวด
อะไรเหล่านัน...อย่งไรมาในตอนกลางวันก็ปลอดภัยควมมาก

หฺรูเสี่ยวนันตามเสวียนจี้กลับไปบนรถ
 เสวียนจี้ว่าจะหาทางลูกรังที่สามารถขับรถไปใกล้บ่อน้ำโบราณ
 ได้ไม่ย่ำนัก ทั้งสองกินขนมปังเล็กน้อยรองท้องไปก่อน ตอนกลางคืน
 หฺรูเสี่ยวนันนอนหลับอยู่ในรถ

เสวียนจี้นั่งอยู่ในตำแหน่งคนขับ ปีนพกฏกวางไว้ในที่ที่มีมือสามารถ
 เอื้อมถึงได้ เขานั่งเงียบๆ เฝ้าอยู่ทั้งคืน

เช้าวันต่อมา เสวียนจี้เข้าไปในหมู่บ้าน ขอยืมบันไดไม้มาอันหนึ่ง
 "คนในหมู่บ้านบอกว่าบ่อน้ำนี้มีมานานมากแล้ว ไม่ลึกมาก แต่ข้างใน
 พังทลายหมดแล้ว" เมื่อเสวียนจี้มาถึงปากบ่อน้ำแล้วก็เอามันไต่พาดไว้
 "คุณนาย ผมลงไปก่อนดีกว่า"

หฺรูเสี่ยวนันคิดสักครู่แล้วส่ายหน้า "พวกเราลงไปพร้อมกันดีกว่า
 นายไม่รู้ว่าเวทเสี่ยวหน้อย"

เสวียนจี้สนใจ จำต้องรับคำให้สองคนลงไปพร้อมกัน
 บ่อน้ำไม่ลึกจริงๆ เสวียนจี้ถือไฟฉายสองไปทั่วทั้งบ่อได้อย่างง่ายดาย
 หฺรูเสี่ยวนันมาถึงก้นบ่อแล้วก็ย่อตัวลงลูบดินข้างล่างนั้น "อยู่ได้นี่"
 "ต้องชุดหรือ" เสวียนจี้เอ่ยถาม
 "อืม"

เสวียนจี้จำต้องปีนขึ้นไปบนพื้นดินอีกครั้ง แล้วหยิบพลั่วเหล็กจาก
 ในกล่องเครื่องมือสำรองมา

หฺรูเสี่ยวนันยืนแนบผนังบ่อน้ำ มองดูเสวียนจี้เริ่มชุดดิน
 ตอนแรกสิ่งที่ชุดออกมาเป็นโคลน พอลึกลงไปก็เจอกับกองหิน ขณะที่
 เสวียนจี้เอามือปิดฝุ่นดินบนกองหิน หฺรูเสี่ยวนันก็ตะโกนให้หยุดอย่างฉับพลัน

เสวียนจี้เห็นหฐเสวียนนั้นหยิบของบางอย่างออกมาจากในกองหิน แล้วถือมันไว้ในมือด้วยสีหน้าตกใจ

"คุณนายเจออะไรหรือ" เสวียนจี้ขยับเข้าไปหา

นั่นเป็นเงินเหรียญสำริดโบราณเหรียญหนึ่ง บนนั้นมีรอยสนิมเป็นดวงๆ ดูกร่อนบางแทบจะย่อยสลายอยู่แล้ว บนเหรียญผูกพู่ห้อยเอาไว้ แต่เพราะเวลาผ่านไปนานมาก พู่ห้อยจึงเปลี่ยนเป็นสีดำและเปื่อยยุ่ยแล้ว

หฐเสวียนนั้นถือเหรียญสำริดนั้นขยับปากเปิดปิดอยู่นาน ชื่อที่คุ้นเคยชื่อหนึ่งติดอยู่ที่คอของนาง นางจำได้ว่าในปีนั้นนางไปในคุกใหญ่ศาลต้าหลี่ เพื่อส่งเกี่ยวหนึ่งให้ใครบางคน ตอนนั้นในตัวเกี่ยวใส่เหรียญสำริดเหรียญหนึ่งไว้ เป็นเหรียญนำโชค

"คุณนาย?" เสวียนจี้ไม่รู้ว่าเหรียญสำริดเหรียญนี้เป็นตัวแทนของอะไร แต่เขารู้สึกค่อนข้างเป็นห่วงหฐเสวียนนั้น "สีหน้าคุณนายไม่ดีเลย ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

หฐเสวียนนั้นกำมือ เก็บเหรียญสำริดไว้ในฝ่ามือ "ไม่...ไม่เป็นไร ขุดต่อไปเถอะ"

เสวียนจี้จึงขุดต่ออีกครั้ง ครั้งนี้เขาขุดลึกมาก สูดทำยข้างล่าง ก็มองเห็นน้ำได้รางๆ

"เฮ้อ..." มีคนถอนใจเบาๆ

หฐเสวียนนั้นมองไปทางเสวียนจี้อย่างแปลกใจ "นายขุดอะไร"

เสวียนจี้ถูกนางถามจนงุนงง "ผมไม่ได้ขุดอะไรเลย"

เสียงถอนใจดังขึ้นอีกครั้ง

หฐเสวียนนั้นตะลึงไป "ฉันได้ยินแล้ว เป็นวิญญาณของมู่ป้อหลุน!"

หฺรูเสี่ยวนันหยิบยันต์แผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลาง คีบไว้ แล้ววาดนิ้วสองที่ไปบนนั้น

"เก็บ!"

ดวงไฟวิญญาณดวงหนึ่งค่อยๆ ผุดออกมาจากหลุมลึกที่เสวียนจี้ ชุดไว้

"ในที่สุดก็หาเจอแล้ว" หฺรูเสี่ยวนันผ่นลมหายใจยาว ยื่นมือไปกำลัง จะเก็บดวงไฟวิญญาณ ทันใดนั้นก็มึงเงาคนเงาหนึ่งปรากฏขึ้นจากพื้นดิน ดูบางเบา ล่องลอย มีแสงสว่างโปร่งใส รวกับภาพเงาที่ฉายออกมาจาก เครื่องโปรเจกเตอร์

เสวียนจี้รีบถอยหลัง ขวางหฺรูเสี่ยวนันเอาไว้ข้างหลัง

"เดี๋ยวก่อน" หฺรูเสี่ยวนันยื่นมือไปจุดแขนของเสวียนจี้ พุดเสียงสั้นครือ ว่า "อย่ากลัวไปเลย เขาไม่ทำร้ายพวกเราหรอก"

เสวียนจี้จ้องภาพเงาตรงหน้าอย่างระวังตัว

หฺรูเสี่ยวนันบิกตาโต จับจ้องภาพตรงหน้าหนึ่งนั้น กลางดวงไฟวิญญาณ โปร่งใส คนคนนั้นสวมชุดผู้ชายโบราณ ผมสยายยาวสีเงินขาวราวกับ หิมะแรกในฤดูหนาวที่หนาวเหน็บ ขาวจนน่าตกใจ ดูแล้วเหมือนคนมี อายุสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ยังเป็นเด็กวัยรุ่น เขาก็มหน้าเล็กน้อยถอนหายใจ เสียงดูเลื่อนลอยและห่างไกล หฺรูเสี่ยวนันรู้สึกว่เลือกที่ว่กายราวกับ จะแข็งตัว ความทรงจำถูกลากไปยังสถานที่ที่ห่างไกลเหลือเกิน

อวี่จี้จี้...

ท่านอ่อนน้อยอวี่จี้จี้ที่เพราะคดีวิชามารทำให้ถูกส่งเต้เนรเทศไป เมืองอิงโจว และภายหลังหายตัวไปคนนั้นหรือ

"เสี่ยวนั้น" เด็กหนุ่มผมสีเงินมองมาที่นาง บนใบหน้าอ่อนเยาว์และ
สง่างามนั้นเต็มไปด้วยความสงบ

ถูกต้อง เป็นความสงบ

เขามองนางอย่างสงบ ยิ้มอย่างสงบ และถอนหายใจอย่างสงบ

เสียงเรียกเบาๆ ด้วยความสนใจเช่นเดียวกับตอนที่เขาอยู่ในคุกใหญ่
ของศาลดำหลิ

"เสี่ยวนั้น เคาเหรีญลักริดคืนให้ข้า" เขายื่นมือมาหานาง

หูลูเสี่ยวนั้นยื่นมือออกไปอย่างสิ้นเทา แต่มือของอวีจั้งฉีกลับทะลุผ่าน
มือของนางไป เขาตะตะตัวนางไม่ได้

อวีจั้งฉีก้มลงมองมือของตัวเองแล้วยิ้มเศร้า "ข้าลี้มไป ข้าตายไปแล้ว
ตะตัวเจ้าไม่ได้อีกแล้ว"

หูลูเสี่ยวนั้นกว่าจะหาเสียงของตัวเองเจอได้ไม่ถ่างนั้ก "...อวีจั้งฉี้?"

"อืม"

"เป็นเจ้าจริงหรือ"

อวีจั้งฉี้ฉีกยิ้ม "ใช่"

"เจ้า...เจ้าทำไมถึง..." เดิมนางอยากจะถามว่าทำไมเจ้าถึงตาย แต่
คำพูดมาถึงริมฝีปากกลับหยุดไป

ตอนนี้มาพูดเรื่องนี้ก็ไม่ม่ประโยชน์แล้ว

อวีจั้งฉี้รากับเดาได้ว่านางอยากจะถามอะไร

"เสี่ยวนั้นมาตามหาวิญญาณของข้าหรือ"

"วิญญาณของเจ้า?" หูลูเสี่ยวนั้นมองดูดวงไฟวิญญาณดวงนั้น นั่น
ควรจะเป็นวิญญาณของมู่ป้อหลุนนี่นา

อวีจั้งจิ้มมองตามสายตาของนางไปยังดวงไฟวิญญาณดวงนั้น
"เจ้ามาหามันหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันไม่เอยากโกหกเขา "คนสนิทคนหนึ่งของข้าเจอปัญหาเล็กน้อย ข้ามาช่วยเขาหาวิญญาณกลับไป แต่วิญญาณของเขามาอยู่ที่เจ้าได้อย่างไร"

อวีจั้งจี้ยกมือขึ้นมา ดวงไฟวิญญาณก็มาอยู่บนมือของเขา

"เจ้าหมายถึงสิ่งนี้หรือ วิญญาณนี้ไม่ไหวแล้ว ข้าเห็นมันล่องลอยอย่างไรจุดหมาย ดังนั้นจึงเก็บมันเอาไว้ เจ้าอยากช่วยเขาหรือ นำเสียดายมันหายไปแล้ว"

"หายไปแล้วหรือ" หฺรูเสี่ยวนันแสดงสีหน้าเสียใจ "แต่ต่อให้หายไปแล้วข้าก็จะพาเขากลับไป"

"วิญญาณของเขาไม่ครบสมบูรณ์แล้ว ต่อให้เจ้าพามันกลับไปคนที่เจ้าอยากจะช่วยก็ไม่ฟื้นขึ้นมาหรอก"

อวีจั้งจี้เห็นท่าทางผิดหวังของหฺรูเสี่ยวนันแล้วก็ยิ้มออกมาทันใด
"แต่ว่าข้าช่วยเจ้าได้"

"เจ้า?"

"ข้าจะเอาวิญญาณของข้าให้เขายืม"

"แต่ถ้าทำแบบนี้เจ้าก็จะ..." อวีจั้งจี้ตอนนี้อยู่ในสภาพวิญญาณ หากเอาวิญญาณให้คนอื่นไปอีก เช่นนั้นเขาก็ไม่เหลืออะไรแล้วจริงๆ

"เสี่ยวนัน เจ้าเป็นห่วงข้าหรือ" อวีจั้งจี้ยื่นสงบอยู่ตรงนั้น มุมปากมีรอยยิ้มบางๆ อยู่ตลอด "ตอนที่ข้าตาย คนเดียวที่ข้าคิดถึงก็คือเจ้า ยันต์ที่เจ้ามอบให้ข้า...ข้าไม่เคยคิดจะฉีกมัน เพราะข้าไม่อยากให้เจ้าเป็นห่วง"

ร่างของอวีจิ้งฉีเปล่งแสงจางๆ ออกมา และค่อยๆ หลอมรวมกับ
ดวงไฟวิญญาณ

หฐเสียนันท์ร้อนใจมาก "อวีจิ้งฉี! เจ้าทำแบบนี้จะสลายหายไปไหนนะ"
เพ็งสิ้นเสียงพูด ร่างของอวีจิ้งฉีได้สลายเป็นเศษประกายแสงไปแล้ว
และเหมือนมีสัมผัสบางอย่างแตะลงบนหน้าผากของนาง

หฐเสียนันท์เหมือนจะได้ยินเสียงหัวเราะของอวีจิ้งฉีร่างๆ

"เหรียญสำริดของข้าฝากไว้ที่เจ้าก่อนนะ วันหน้าอย่าลืมคืนให้ข้า..."

ดวงไฟวิญญาณลอยเข้ามาในมือของนาง เทียบกับตอนที่นางเพิ่งพบ
มันแล้ว มันมีความสว่างเพิ่มขึ้น

495

หฐเสี่ยวนันใช้ยันต์เก็บวิญญาณของมู่ป้อหลุนไว้อย่างดีแล้วใส่ไว้ใน
กระเป่า

เสวียนจี้ประคองหฐเสี่ยวนันป็นออกจากบ่อน้ำโบราณ จากนั้น
เอาบันไดไม้คืนให้คนในหมู่บ้าน

ตอนกลับมา เขาเห็นหฐเสี่ยวนันกำลังก้มหน้าก้มตาโยนหินถมบ่อ

"คุณนาย ให้ผมทำเองเถอะ" เสวียนจี้ไม่ถามอะไรก็เดินเข้ามาช่วยเหลือ
นางทันที

"ฉันอยากจะถมปิดบ่อ" หฐเสี่ยวนันอธิบายเสียงเบา ในบ่อยังมี
โครงกระดูกของอวี่จิ้งฉีฝังอยู่ นางไม่ยากให้คนอื่นมารบกวนเขาคือ วันหน้า
รอให้มีโอกาส นางต้องมาเอาโครงกระดูกของเขาออกมาเพื่อเอาไปฝังอย่างดี
แน่นอน

ตอนรถยนต์กลับมาที่ทางหลวง เป็นช่วงเวลาพลบค่ำของวันต่อมา

แล้ว หลูเสี่ยวนันทน์คุยโทรศัพท์กับซิงโมเหยียนอย่างเรียบง่าย บอกว่าตัวเองหาวิญญูณของมู่ป้อหลุนเจอแล้ว แต่นางไม่ได้เล่าเรื่องอวี่จิ้งฉือออกมาสักคำ สิ่งที่ทำให้นางประหลาดใจก็คือ ซิงโมเหยียนไม่ได้ถามอะไรมาเลย เพียงแค่พูดกับนางไม่กี่ประโยคก็ให้นางเอาโทรศัพท์ให้เสี่ยวนัจ

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ คล้อยไปทางตะวันตก หลูเสี่ยวนันทน์ขดตัวอยู่บนที่นั่งด้านหลังนอนสัปหงก

เสี่ยวนัจไม่ได้นอนทั้งคืน ตอนเริ่มขับรถรู้สึกง่วง ดังนั้นจึงขอหลูเสี่ยวนันทน์ออกไปสูบบุหรี่เพื่อให้ร่างกายตื่นตัวขึ้น

หลูเสี่ยวนันทน์กำลังนอนหลับสบาย ทันใดนั้นเสียงของเสี่ยวนัจก็ดังขึ้นที่ข้างหู

"คุณนาย! รีบตื่นเร็วเข้า ข้างหลัง..."

หลูเสี่ยวนันทน์เพิ่งลืมตาขึ้น ตัวรถก็สะเทือนอย่างแรงในทันที นางรีบยื่นมือไปจับมือจับบนหน้าต่างรถเอาไว้

"เกิดอะไรขึ้น!" หลูเสี่ยวนันทน์พูดอย่างตื่นตระหนก

"น่าจะเป็นคนของสกุลมู่" เสี่ยวนัจจับพวงมาลัยด้วยความสงบนิ่ง หลูเสี่ยวนันทน์ในตอนนั้นจึงสังเกตเห็นว่าพวกเขาออกมาจากทางหลวง ขับเข้ามาบนทางลูกรังที่ไม่ระมัดุดตาต้านข้าง

"ผมก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ ผมก็บังคับรถไม่ได้ รถหันไปทางอื่นเอง" เสี่ยวนัจอธิบาย

"เป็นค่ายกล" หลูเสี่ยวนันทน์หันมองไปที่ทางหลวง บนผิวดนนั้นมีแสงจางๆ ของมนตร์เปล่งประกายราวๆ

ให้ตายสิ เมื่อครุ่นนางไม่ควรนอนหลับเลย เสี่ยวนัจไม่รู้วิชาเวท เขา

ไม่มีทางมองเห็นแสงจากค่ายกล

มีรถยนต์สี่ล้อคันตามติดข้างหลังรถของพวกเขา หันหัวรถมาตามทางลูกรังเช่นกัน

"ดูท่าพวกเขาคงวางแผนไว้แล้ว ทางเส้นนี้ตรงไปยังเหมืองหินร้างแห่งหนึ่ง" เสวียนจี้หมุนพวงมาลัยไปทางหนึ่งอย่างฉับพลัน ทำให้เกิดรอยล้อรถเป็นรูปตัว 'S' บนถนนลูกรัง

เสียงโลหะพุ่งเข้าใส่ด้านหลังรถดังเปรี้ยงปร้าง

"ไม่ใช่มั้ง นี่ถึงกับยิงกันจริงหรือ!" หลูเสวียนันกุมหัวขดตัวเอาไว้

เสวียนจี้เหยียบคลัตช์จนมิด รถยนต์เร่งความเร็วขึ้นทันที แต่ลูกปืนข้างหลังยังคงพุ่งมากลางอากาศ ตกกระทบบนพื้นถนนหลังล้อรถของพวกเขา ทำให้เกิดประกายไฟสีทองขึ้นไม่หยุด

"คุณนายเก็บวิญญาณของมู่อ้อหลุนไว้ให้ดี" เสวียนจี้พูดเตือน "ข้างหน้าอีกหนึ่งร้อยเมตรมีทางเลี้ยวหักศอก ผมจะให้คุณนายลงรถที่นั่น คุณนายหลบอยู่ในเหมืองร้าง พวกเขาจะตามรถของผม หลังจากคุณนายลงรถแล้วโทรหานายท่าน เขาจะส่งคนมารับคุณนายเอง..."

หลูเสวียนันกุมหัว ตัวรถเลี้ยวไปทางขวาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีแรงเฉื่อย ทำให้นางชนเข้ากับประตูรถทางด้านซ้าย

"ฉันไม่เห็นไปคนเดียวหรอก" หลูเสวียนันส่งเสียงร้องเจ็บปวดที่หนึ่ง "พวกเขาต้องฆ่านายแน่นอน"

"จับไว้ให้แน่น" เสวียนจี้ยังไม่ทันพูดกล่อมนางอีกครั้ง รถก็กลับมามีทางตรงแล้วพุ่งทะยานไปข้างหน้า

เพียงสิ้นเสียงพูดของเขาก็มีเสียงระเบิดดังสนั่นมาจากข้างหลังรถ

ของพวทเขา เบลวไฟพวยฟุ้งซันฟ้า พร้อมกับทลุ่มควันจันวณมหาศาล
หรูเสยวณันย่นห้วมองไปซ้างนอทผ่านทระจทหลัง รทคันหนึ่งก้าล้ง
ตามตลทหลังรทของพวทเขา ไทล้จันเหมือจะชนอยู่แล้ว

"จะชนแล้ว!" หรูเสยวณันตะโกนซันด้วยควมตทใจ

ในตอนนี้เอง บนทงหลวงซ้างหน้ามีทงเล็ยวทักศอท ขาขวาของ
เสยวณันจ้เหยยบสล้บระหว้างคล้ตซ้กับทเบรท ทำให้ต้วรทหยุดขวาทกลางถนน
กอนจะถ้งทงคั้ง

รทที่ตามหลังพวทเขาหลบไม่ทัน ฟุ้งออกทงลูลูรั้ง และพลลคว้วล้ง
ซ้างทง

หรูเสยวณันทนไม่ไหวแอบยกน้วให้กับทฝือการซ้บรทของเสยวณันจ้
มิน่าเล้าซิงไม่เหยยบจ้งม้กจะให้เสยวณันจ้ซ้บรทให้พวทเขา ที่แท้เจ้าหมอนี้
มีควมสามารถจ้งจ้

"ยังเหลือรทอื่กคัน" หรูเสยวณันมองไปซ้างหลังอื่กคั้ง "พวทเขา
รู้ได้ย้งงว่าพวทเราหาวิญญูณของมู้อ้อหลุนเจอแล้ว"

เสยวณันจ้จ้องที่ทระจทมองหลังอยู่บ่อยคั้ง "พวทเขาอาจจะไม่รู้ก็"ได้"

หรูเสยวณันกัตริมฝือปาก นางดูเหมือจะพอเข้าใจแล้ว

หากเรื่อเหล่านี้เป็นเหมือที่ซิงไม่เหยยบคาคดการณ้วไว้ ว่าเป็นมู้อ้ออวี
ของสทลุ่มเป็นคณวางแผน เช่นนั้นเขาคงจะใช้ควมสามารถท้งหมททำให้
มู้อ้อหลุนน้องชายของเขาไปสู่ควมตาย

หรูเสยวณันกมทระเป้าของต้วเองไว้แน่น ในนันมียันตที่เก็บวิญญูณ
ของมู้อ้อหลุนเอาไว้ จะทำให้มันเสยหายไม่ได้ ตอนนี้มันไม่ได้มีควมวิญญูณ
ของมู้อ้อหลุนเท่านั้น ซ้างในย้งมีอวีจ้จ้จี้กัด้วย...ตอนอยู่ควันเหยยซย่า อวีจ้จี้

อายุยังน้อยก็กลายเป็นเครื่องสังเวยของการต่อสู้ในราชวงศ์ นางจะให้
วิญญาณของเขาสลายไปแบบนี้อีกครั้งไม่ได้เด็ดขาด

รถข้างหลังชนเข้ามาทันใด ทำให้รถของพวกเขาเหวี่ยงวนเสียการทรงตัว
ตัวรถหมุนคว้างอยู่บนทางลูกรัง แล้วขวางอยู่กลางทางนั้น

"คุณนายกัมหัว!" เสียงของเสวียนจี้ดังขึ้นข้างหู

เหวี่ยงวนนั้นกัมหัวลงทันที กระจกหน้าต่างรถเหนือหัวแตกเป็นเสียง
ตกกระจายลงบนหัวของนาง

เนื่องจากรถข้างหลังพุ่งเข้าชนด้วยความเร็วสูง ทำให้รถของพวกเขา
พลิกคว่ำหลายตลบก่อนจะหยุด ขึ้นส่วนรถหลุดกระจายเต็มพื้น

เหวี่ยงวนนั้นกรีดร้อง ร่างถูกบีบติดอยู่ในช่องว่างใต้ที่นั่ง จนกระทั่ง
ทุกอย่างกลับมาสงบนิ่ง เหวี่ยงวนนั้นจึงเงยหน้าขึ้นมา

รถพลิกคว่ำกลับมา นางชนเข้ากับเบาะนั่ง

"เสวียนจี้?" เหวี่ยงวนนั้นลองเรียกดู แต่ไม่มีเสียงใดตอบกลับนางมา

"เสวียนจี้ นายเป็นยังไงบ้าง!" เหวี่ยงวนนั้นมองไปที่ที่นั่งคนขับผ่านทาง
ช่องว่าง ร่างของเสวียนจี้เอียงไปข้างหนึ่ง บนหน้าผากเต็มไปด้วยเลือด

เหวี่ยงวนนั้นหัวใจระตุก นางอยากจะเป็นออกมาทางหน้าต่างรถ แต่
รถพลิกตะแคงอยู่บนพื้น เหลือที่ว่างให้นางน้อยเกินไป นางมุดออกมาไม่ได้

"ยังคิดจะหนีไปไหนอีก" เหวี่ยงวนนั้นได้ยินเสียงชายแปลกหน้าคนหนึ่ง
ดังขึ้นไม่ไกล

"คิดไม่ถึงเลยว่าคนขับรถนี้จะนำสนใจอยู่บ้าง"

เหวี่ยงวนนั้นมองออกไปผ่านกระจกหน้าต่างรถที่แตก เห็นเพียง
ตรงหน้ามีผู้ชายสองคนลงจากรถมา แล้วเดินเข้ามาหาด้วยจุดประสงค์ไม่ตี

หรือเสียวนั้นขบขราม ยื่นมือไปที่อกเสื้อและหิบบันด์แผ่นหนึ่งออกมา

เพียงชั่วครู่ คำสาปสังหารก็ปรากฏขึ้นในสมองของนาง แม้แต่ตัวนางเองก็ยังไม่กล้าเชื่อ ในเวลาเช่นนี้ นางกลับสงบนิ่งได้เพียงนี้

หากเปลี่ยนเป็นสถานการณ์อื่น หรือเสียวนั้นไม่มีทางคิดถึงคำสาปสังหารแบบนี้เด็ดขาด ที่ปุ่สอนวิชาเวทให้นาง ไม่ได้ต้องการให้นางมาฆ่าคน แต่ตอนนี้นางกลับเลือกโดยไม่ลังเล นางต้องปกป้องวิญญาณของอวีจิงฉีกับมูป้อหลุน ยังมีเสวียนจี้ที่อยู่ในรถอีกด้วย นางไม่อยากจะสูญเสียคนข้างกายไปอีกแล้ว กว่าจะมีทุกอย่างนี้ไม่ถ่ายนั้ก

ชายสองคนเดินเข้ามาใกล้ หรือเสียวนั้นเห็นหนึ่งในพวกเขาในมือถือถังน้ำมันขนาดเล็กถึงหนึ่งเอาไว้

พวกเขาคิดจะ...เผาหรือ

หรือเสียวนั้นคิบบันด์ไว้ระหว่างนิ้ว วินาทีที่จะร้ายมนตร์ นางก็ได้ยินเสียงปืนหนึ่งนัดจากฝั่งที่นั่งคนขับ

ปัง!

เสียงดังชัดเจนอย่างมาก

ชายที่ถือถังน้ำมันเดินตรงเข้ามาติดไฟลูกพีบในทันที รวมถึงเพื่อนของเขาก็โดนลูกหลงเข้าไปด้วย

แรงโหมราวพายุใหญ่โถมตีมาจากรอบด้าน สองคนตรงหน้าถูกระเบิดจนชิ้นส่วนกระจัดกระจาย

ในส่วที่ที่นั่งคนขับ เสวียนจี้เงหน้าขึ้นและยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

496

นอกหน้าต่างรถ ทะเลเพลิงปรากฏเต็มสองตาของหฐเสียวนัน
 หฐเสียวนันพยายามเบือนหน้าไปทางอื่น อยากจะหลบไอความร้อน
 ช้างนอก ในเวลานี้เองก็ได้ยินเสียงไซเรนรถตำรวจดังขึ้นราวๆ
 เสวียนจี้ในตอนนี่ตะเปิดประตูฝั่งคนขับออกมาแล้ว เขาคิดจะเปิด
 ประตูด้านหลังเพื่อช่วยนาง แต่เขาลองอยู่หลายครั้งก็ไม่สำเร็จ
 เสียงรถตำรวจใกล้เข้ามายิ่งขึ้น
 "นายท่านมาแล้ว ยังมีพี่ชายผมด้วย" เสวียนจี้ตะโกนบอกหฐเสียวนัน
 ที่ติดอยู่ในรถ "คุณนายไม่ต้องกลัว พวกเขาจะมาถึงแล้ว"
 หฐเสียวนันในตอนนี่จึงนึกถึงคำที่เสวียนจี้เคยพูดไว้ พี่ชายสองคน
 ของเขาเป็นตำรวจอยู่ในตำบล
 ในตำบลเล็กๆ นี้ ชาวบ้านทั้งหมดมีการย้ายถิ่นน้อยมาก และชาวบ้าน
 ที่ย้ายมาจากนอกพื้นที่ก็มีไม่มากนัก ไม่เหมือนกับพื้นที่อื่น ดังนั้นแม้แต่

ตำรวจของที่นี่ก็ล้วนเป็นชาวบ้านในท้องถิ่นเหมือนกัน หากมีเจ้าหน้าที่คนนอกพื้นที่เข้ามาที่นี้ย่อมยากที่จะมีที่ยืนได้ ปกติเพียงไม่กี่เดือนก็จะขอย้ายออกไปเอง

รถตำรวจสี่คันเคลื่อนจากไกลเข้ามาใกล้ หลูเสี่ยวฉวนได้ยืนเสียวฉวนจี้ตะโกนว่า "นายท่าน"

จากนั้นหลูเสี่ยวฉวนก็เห็นเงาร่างที่คุ้นตานั้นที่สุด

"ฉันเอง" ซิงโม่เหยียนมาถึงหน้าประตูรถและใช้เท้ายันลงไปหนึ่งที ประตูรถก็เปลี่ยนรูป

พอเปิดประตูรถ ควันหนาที่บข้างนอกก็ลอยเข้ามา หลูเสี่ยวฉวนนั้นสลักควันจนไอไม่หยุด

ซิงโม่เหยียนยื่นมือไปคว้าหัวไหล่ของนาง แล้วดึงตัวนางออกมาจากรถ

"บาดเจ็บหรือไม่ เจ็บที่ใดบ้าง" ซิงโม่เหยียนสำรวจตัวนางตั้งแต่บนลงล่างหนึ่งรอบอย่างรวดเร็ว

หลูเสี่ยวฉวนจะสนใจเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร นางส่ายหน้าอย่างแรง "ไม่... ข้าไม่เป็นไร เสียวฉวนจี้ได้รับบาดเจ็บ หัวของเขามีเลือดไหล"

ตอนที่ซิงโม่เหยียนอุ้มนางขึ้นมาก็มองไปที่เสียวฉวนจี้แวบหนึ่ง

เสียวฉวนจี้ไม่ได้สนใจหัวของตัวเองที่มีเลือดไหล กำลังพูดคุยกับตำรวจหลายนายอยู่

หลูเสี่ยวฉวนแอบดึงชายเสื้อของเขา พุดเตือนเขาเสียงเบาว่า "บนตัวเสียวฉวนจี้ยังพกปืนด้วย... จะเป็นอะไรหรือไม่"

สีหน้าของซิงโม่เหยียนค่อนข้างเย็นชา "หวังตัวเจ้าเองก่อนเถอะ"

เขาอุ้มนางเดินผ่านกลุ่มคน มาถึงตรงหน้ารถตำรวจคันหนึ่งและ

ยัดนางเข้าไปในรถ จากนั้นก็ปิดประตูรถแล้วหมุนตัวเดินจากไป

"ท่านจะไปทีใด" หูเสี่ยวฉวนนั้นเรียกเขาผ่านหน้าต่างรถกัน

ซิงโมเหยียนไม่ได้ตอบ แต่เดินผ่านกลุ่มคนไปอีกครั้งอย่างเงียบๆ

มาถึงตรงหน้าชายแปลกหน้าสามคนที่ถูกตำรวจจับตัวไว้

ก่อนหน้าี่รถที่ไล่ตามรถของพวกหูเสี่ยวฉวนมีทั้งหมดสองคัน
รถคันที่พลิกคว่ำข้างทางก่อนหน้าี่ก็ถูกตำรวจจับตัวไว้แล้ว

ผู้ชายสามคนกำลังถูกตำรวจสอบสวน ทันใดนั้นพวกเขาก็มองเห็น
ซิงโมเหยียนเดินเข้ามา หนึ่งในนั้นแส้รังทำเป็นตกใจ

"คุณซิง?!"

พี่ชายคนโตของเสวียนจี้สวมชุดตำรวจ มองมาทางซิงโมเหยียน
"เมื่อครู่เป็นพวกเขาที่พยายามจะปล้นชิงตัวคุณนายของคุณระหว่างทางครับ"

"ไม่ๆ ทั้งหมดเป็นความเข้าใจผิด!" ชายสามคนตรงหน้ารีบร้องขอ
ความเป็นธรรม "พวกเราเมื่อครู่กำลังไล่ตามคนในตระกูลที่ทำความผิด
คนหนึ่ง นายน้อยใหญ่ให้พวกเรานำตัวคนกลับไป ใครจะรู้ว่าไล่ตามมาถึงที่นี่
แก๊สจะระเบิด...พวกเราไม่รู้จริงๆ ว่านั่นเป็นคุณนายของคุณ อีกอย่าง
ตระกูลของพวกเราดีมีความสัมพันธ์อันดีกับคุณ เป็นไปได้อย่างไรที่จะ..."

พูดเรื่องถึงน้ำมันเป็นแก๊สระเบิดหรือ คำอธิบายนี้ช่างดีเหลือเกิน

ซิงโมเหยียนพบแขนเสื้อของเสื้อคอจีน ใต้แขนเสื้อสีน้ำเงินเข้ม
มีรอยลวดลายปลาแหวกว่าย ทำทางมีสง่าราศีแฝงกลิ่นอายบัณฑิต

ตอนเขาก้าวยาวๆ เข้ามา เสวียนจี้กำลังให้คนด้านข้างช่วยทำแผล
บนหัวให้ พอเห็นสีหน้าของซิงโมเหยียน เขาก็ดึงตัวพี่ชายคนโตของเขา
จากข้างหลังให้ออกมาจากตรงนั้นในทันที

ซิงม่เหยยนหันหลังให้รตดำรวจ หลูเสยวณันมองไม่เห็นใบหน้าของเขา ภายหลังนางได้ฟังเสยยจี้เล่าให้นางฟังว่า 'ตอนนั้นท่าทางของนายท่าน เหมือนกับสัตว์ป่าตัวหนึ่ง สัตว์ป่าที่เต็มไปด้วยความโกรธ...'

ทว่าในสภาพความโกรธเกรี้ยวเช่นนี้ มุมปากของซิงม่เหยยนกลับ มีรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนเห็นแล้วหัวใจเย็นวาบ

ซิงม่เหยยนเดินไปหาผู้ชายสกุลมู่สามคนนั้น ปล่อยหมัดใส่หน้า คนคนหนึ่ง 'ไม่รู้ว่าเขาใช้แรงมากเท่าใด คนคนนั้นถูกเขาตอยแล้วก็หมดสติ ล้มลงบนพื้นทันที

จากนั้นซิงม่เหยยนก็หันไปตอยคนที่สองล้มลงอีก คนคนนั้นก็ หมดสติไปเช่นกัน

คนที่สามไม่ได้โชคดีอย่างนั้น เขาถอยหลังไปหลายก้าวและพยายาม พูตอธิบาย 'คุณซิง พวกเราเป็นคนของสกุลมู่ คุณอย่าเข้าใจผิดเด็ดขาด'

เขาไม่พูตถึงเรื่องนี้ก็ย้งดี เพราะคำพูตประโยคนี้จุดเปลวไฟในดวงตา ของซิงม่เหยยนทันที

เสยยจี้กับพี่ชายคนโตของเขา ยังมีตำรวจนายอื่นยืนอยู่ตรงนั้น ต่างตกตะลึงไปชั่วขณะ

ซิงม่เหยยนปีบคอคนคนนั้นด้วยมือเดียว แล้วยกตัวอีกฝ่ายลอยขึ้น จากพื้น

คนคนนั้นหายใจไม่ออก มีเพียงปลายเท้าที่พอจะแตะพื้นได้บ้าง สองมือของเขาจับไปที่แขนของซิงม่เหยยน คิดจะแกะมือของอีกฝ่ายออก แต่เขาใช้แรงทั้งหมดที่มีแล้วก็ย้งทำให้มือข้างนั้นของซิงม่เหยยนขยับไม่ได้ แม้แต่น้อย

ซึ่งไม่เหยียนปล่อยหมัดไป ต่อยจนอีกฝ่ายกระอักเลือดออกมา
 หลูเสียวมันนั่งอยู่ในรถตำรวจ นางเห็นแค่เพียงพวกเสวียนจี้ล้อมตัว
 ซึ่งไม่เหยียน แต่ละคนยืนอึ้งเหมือนท่อนไม้

ท่ามกลางกลุ่มคนมีเสียงผู้ชายร้องโอดครวญอยู่บ่อยครั้ง
 เกิดอะไรขึ้น

หลูเสียวมันพยายามยึดคอมองอยู่นานก็ไม่เห็นเหตุการณ์อะไร นางจึง
 เปิดประตูรถออกไปดู แต่เพิ่งก้าวเท้าก็รู้สึกเจ็บขา ตอนก้มหน้าลงจึงพบว่า
 ตอนที่รถพลิกคว่ำเมื่อครู่บนขาถูกเศษกระจกกรีดเป็นแผล ตอนนี้มีเลือด
 ไหลออกมา สองขาดูแล้วอาบไปด้วยเลือด น่าตกใจอย่างมาก

ไม่ช้าผู้ชายที่ถูกซึ่งไม่เหยียนต่อยคนนั้นก็สิ้นเสียง ลมหายใจ
 อ่อนระทวย แม้แต่แวตาก็เริ่มเลือนลอย

เสวียนจี้ลอบกลืนน้ำลาย เข้าไปกระซิบพูดว่า "ถ้ายังต่อเขาอีก...
 คงจะตายแน่นอนครับ"

ดูสภาพแล้ว หากยังไม่หยุด ไม่ช้าต้องมีคนตายจริงๆ

ซึ่งไม่เหยียนยืนนิ่งไม่ขยับ ในมือยกตัวคนคนนี้ราวกับยกผ้าขาดชิ้นหนึ่ง
 ไม่กินแรงเขาแม้แต่น้อย

พี่ชายคนโตของเสวียนจี้จำต้องเข้าไปจับแขนของซึ่งไม่เหยียน
 "พอเถอะครับ ที่เหลือมอบให้เราจัดการ"

ซึ่งไม่เหยียนม้มมูมปากแน่น จ้องตรงไปยังผู้ชายที่ถูกยกอยู่ในมือ
 ในดวงตาเต็มไปด้วยสีเลือด คนที่ปกติดูสุขภาพไม่ใส่ใจอะไร ตอนนั้นก็กลับ
 เหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน เขาถอดเปลือกจอมปลอมทั้งหมด เผยให้เห็น
 อีกด้านหนึ่งของความโหดร้ายภายในใจ

แม้แต่พี่ชายคนโตของเสวียนจี้ยังรู้สึกเหมือนเห็นภาพลวงตา ตอนที่สายตาของชิงโม่เหยียนเบนมาที่เขา ด้วยจิตใต้สำนึกเขาถึงกับปล่อยแขนของชิงโม่เหยียนทันที อโยว่าแต่เขาเลย แม้แต่คนข้างหลังเขาเหล่านั้นต่างพากันรู้สึกเหมือนเห็นภาพลวงตา รวากับว่าไม่ว่าใครเข้าไปขีดขวางก็จะถูกชิงโม่เหยียนเห็นเป็นศัตรูภระนั้น ไม่น่าว่าอาจจะถูกตอยหนึ่งยกเพราะเหตุนี้ก็ได้

มองดูคนสกุลมู่สามคนตรงหน้าแล้ว หัวใจของทุกคนเหมือนจมลงไปใต้น้ำเย็นเฉียบ อีกด้านหนึ่งของคุณชิงช่างโหดร้ายจนทำให้คนชนหัวลุกได้เลยทีเดียว

ในขณะที่ทุกคนกำลังลังเลใจ ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดีนั้นก็มีความเสี่ยงร้องตักใจเบาๆ ของผู้หญิงดังมาจากข้างหลัง

เสวียนจี้หันหน้าไปก่อนคนแรก เห็นหูเสวียนนัยน์อยู่ข้างรถตำรวจก็มั่งมองสองขาของตัวเอง เลือดเปียกชุ่มกระโปรง เพราะไม่รู้ว่าขาของนางบาดเจ็บหนักเพียงใด ดังนั้นมองผิวเผินแล้วจึงทำให้รู้สึกตกใจเป็นห่วง

"นายท่าน คุณนายได้รับบาดเจ็บ!" เสวียนจี้ส่งเสียงตะโกนประโยคหนึ่งชิงโม่เหยียนจึงโยนผู้ชายที่บีบคออยู่ในมือลง และหมุนตัวเดินไปทางหูเสวียนนัยน์ทันที

ผู้ชายที่ถูกตอยล้มลงบนพื้น พยายามใช้แรงสุดท้ายที่มีขยับตัวอยากจะหลบจาก 'ปีศาจร้าย' ตรงหน้าคนนี่

เป็นปีศาจร้ายจริงๆ แค่มือเปล่าก็ตอยคนจนเป็นแบบนี้ได้แล้ว...
เจ้าหมอนี่เป็นจอมเวทเสียที่ไหน กำปั้นแข็งยิ่งกว่าก้อนหินเสียอีก

497

รถของสกุลมู่จอดอยู่ข้างทาง ภายในรถไม่ได้เปิดไฟสว่าง มู่ซื่ออวี
นั่งอยู่ในความมืด มีเพียงกระจกแวนตาของเขาที่สะท้อนแสงขาวอยู่ใน
ความมืดนั้น

เสียงมือถือดังกังขึ้น เขาหยิบมือถือออกมา มือถือเครื่องนี้คือเครื่องที่เขา
เปลี่ยนใหม่ แม้แต่ซิมมือถือก็เป็นของใหม่ เขาเอามือถือแบบข้างหูแล้วฟัง
อย่างเงียบๆ

"คนของพวกเราทำพลาดครับ คุณนายของคุณชิงปลอดภัยดี..."

มู่ซื่ออวีก้มหน้าลงเล็กน้อย แสงขาวบนกระจกแวนหายไปแล้ว
จมอยู่ในความมืดทั้งหมด

"คนของพวกเราล่ะ" เขาเอ่ยถามเสียงเบา

"ตายไปสองคน ที่เหลือสามคนถูกจับ"

มู่ซื่ออวีนิ่งเงียบไป

ปลายสายอีกฝั่งมีเสียงถามอย่างไม่สบายใจของลูกน้องดังลอยมา "ตอนนี้พวกเราทำยังไงต่อดีครับ"

"เรื่องของพวกเขานายไม่ต้องยุ่งแล้ว ฉันมีแผนอื่น" เสียงของมูชี้ออวีฟังแล้วยังคงสงบนิ่ง แต่หากตอนนี้มีคนนั่งอยู่ในรถ ต้องเห็นแน่นอนว่ามีมือที่กุมมือนิ้วของมูชี้ออวีกระตุกไม่หยุด

"นายรีบจัดคนไปที่ศาลบรรพชน เปลี่ยนคนที่นี่เป็นคนของเรา แล้วเอาม้วนกระดาษฆนตรปลุกสี่สัตว์เทพไป เริ่มพิธีปลุกอย่างลับๆ..."

จบการสนทนาแล้ว มูชี้ออวีอยู่ในท่าเดิมอย่างเงียบๆ ในรถที่มีสีดำผ่านไปราวสามนาที เขาจึงเงยหน้าขึ้นมากดโทรออกอีกครั้ง

"ฮัลโหล..." เขาพ่นคำพูดใส่มือถือออกมาอย่างยากลำบาก น้ำเสียงสั้นเครือ ราวกับพยายามอดกลั้นความเจ็บปวดในใจเอาไว้ "พ่อครับ ทางผมมีข่าวไม่ดีข่าวหนึ่ง..."

ภายในบ้านสกุลมู

หลังจากผู้เฒ่ามูได้ยินข่าวนี้แล้วก็ไม่พูดอะไรอยู่นาน มูป้อหลุนเป็นหลานชายของเขา และเป็นผู้สืบทอดทางสายเลือดโดยตรงของสกุลมู

ลูกชายของเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงข้าม ก้มหน้าลง บนใบหน้าเต็มไปด้วยความเสียใจ "โชคดีที่พวกเรายังมีชี้ออวีอยู่" เขาพูดเพิ่มพ้ำ "โชคดี..."

ผู้เฒ่ามูขมวดคิ้วเล็กน้อย "แกคิดจะให้ชี้ออวีรับสืบทอดงานของตระกูลหรือ"

"พ่อก็รู้ว่าความสามารถของชี้ออวี...มีแค่เขาที่เหมาะสมที่สุด"

ผู้เฒ่ามูลูบแหวนบนนิ้วชี้เบาๆ นี่เป็นสิ่งยืนยันความเป็นผู้นำตระกูลมู

ของพวกเขา และเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดภายในตระกูล ต่อให้เขาได้ยื่นข่าวร้ายของมู่ป้อหลุน แต่บนใบหน้ากลับไม่ได้แสดงความเสียใจออกมา แม้แต่น้อย ในฐานะผู้นำตระกูลต้องปิดบังความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้อย่างดี

ลูกชายของเขาไม่เหมาะกับตำแหน่งผู้นำตระกูล ดังนั้นผ่านไปหลายปีแบบนี้ เขาจึงไม่ได้มอบตระกูลให้อยู่ในมือของอีกฝ่าย

ผู้เฒ่ามู่กำลังรอ รอให้มู่ป้อหลุนเติบโตใหญ่ หลังจากมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้ก็จะมอบอีกฝ่ายให้มารับสืบทอด ทว่าตอนนี้เขากลับไม่มีตัวเลือกแล้ว

"มู่ซื่ออวี่เด็กคนนี้ ยอดเยี่ยมมาก" ชายชราพูดพึมพำ "แต่เพราะเขายอดเยี่ยมเกินไป ดังนั้นฉันจึงไม่กล้าให้เขารับช่วงตำแหน่งนี้"

ชายวัยกลางคนเงยหน้าขึ้นมา มองพ่อของตัวเองอย่างไม่เข้าใจ "ทำไม หรือเป็นเพราะชาติกำเนิดของเขา"

มู่ซื่ออวี่เป็นผลผลิตตอนเขาอายุยังน้อยอยู่ในวัยคะนอง เป็นลูกที่ตั้งท้องก่อนเขาจะแต่งงาน และตอนเด็กนั้นมู่ซื่ออวี่เติบโตขึ้นนอกบ้าน ต่อมามารดาของมู่ซื่ออวี่เสียชีวิต สกุลมู่จึงรับอีกฝ่ายเข้ามา

"ไม่ใช่แค่เพราะชาติกำเนิดของมู่ซื่ออวี่ แกยังจำได้ไหมว่าเขากลับมาในตระกูลนี้ได้ยังไง" ชายชราถอนหายใจยาวหนึ่งที

"ตอนนั้นแม่ของเขาป่วยหนัก ทนรับความทรมานจากการป่วยไม่ไหว เลยฆ่าตัวตาย"

ชายชราหัวเราะเย็นซาหนึ่งที รอยโค้งที่มุมปากแฝงการเยาะหยัน "มีเรื่องหนึ่งที่ผมไม่เคยคิดจะบอกแก ตอนนั้นฉันส่งคนไปขอดูกุลธองบันที่ภภาพที่โรงพยาบาลนั้น แม่ของซื่ออวี่ฆ่าตัวตายเพราะทนรับความเจ็บปวดจาก

การป่วยไม่ไหวจริงๆ แต่ว่าตอนที่เธอเปิดหน้าต่างเตรียมจะปีนขึ้นไปบนขอบหน้าต่าง แท้จริงแล้วมู่ซื่ออวี่ก็ยืนอยู่ตรงประตู"

ชายวัยกลางคนตะลึงไป "พะ...พ่อ..."

ชายชราয়กมือขึ้น "แกฟังฉันพูดให้จบก่อน"

ชายวัยกลางคนจำต้องปิดปาก

"ตอนนั้นแค่เพียงมู่ซื่ออวี่วิ่งเข้าไป เขาก็สามารถช่วยแม่ของเขาลงมา จากขอบหน้าต่างได้แล้ว เพราะอาการป่วย แม่ของเขาเคลื่อนไหวได้ช้ามาก ดังนั้นตอนที่เธอปีนขึ้นบนขอบหน้าต่างจึงยากลำบากมาก แต่ดูจากในกล้องบันทึกภาพแล้ว มู่ซื่ออวี่เข้าประตูมา ตอนเห็นการกระทำของแม่เขาแล้ว ก็แค่ล็งเลใจเพียงชั่วครู่ จากนั้นเขาก็ถอยออกไป"

"เขาตอนนั้นยังเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง อาจจะถูกใจก็ได้" ชายวัยกลางคนลงหาคำอธิบายที่สมเหตุสมผล

"แค่เด็กคนหนึ่งก็มีความเยือกเย็นแบบนี้ได้แล้ว แกว่าเขาไม่มีกลอุบายอะไรในใจได้หรือ" ชายชราเหลือบมองลูกชายเขาแวบหนึ่ง "ขอเพียงไม่มีแม่เขาที่เป็นตัวถ่วงคนนี้ เขาก็สามารถเข้ามาที่บ้านสกุลมู่ของพวกเราได้ ต่อให้ต้องได้ชื่อว่าเป็นลูกนอกสมรส เขาก็ไม่เคยโอดครวญอะไรมาก่อน กตัญญูต่อแก รักเมตตาน้องชาย อยู่ในตระกูลก็เป็นมิตรกับทุกคน... พูดไปแล้ว ล้วนเป็นข้อดีของเขา"

ชายชราขมวดคิ้วแน่นแล้วกดกริ่งไฟฟ้าบนโต๊ะหนึ่งที

ประตูเปิดออกอย่างไร้เสียง มีบ่าวชราคนหนึ่งเดินเข้ามาจากข้างนอก ในตระกูลไม่มีใครไม่รู้จักเขา บ่าวชราคนนี้ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ ทุกวันรับหน้าที่เก็บกวาดลานบ้าน หรือทำงานตัดแต่งดอกไม้ใบหญ้าง่าย ๆ

ผู้เฒ่ามูพูดเสียงเรียบว่า "แกบอกฉันสิ กระจกก็ปีศาจถูกมูป้อหลุนเอาออกไปได้ยังไง"

ท่ามกลางสายตาดกใจของชายวัยกลางคน บ่าวชราเปิดปากพูดเสียงทุ้มต่ำ พูดทุกคำออกมาอย่างชัดเจน เหมือนคนที่หูหนวกและเป็นใบ้เสียที่ไหน

"วันนั้นนายน้อยรองไม่ได้กลับมาที่บ้าน เป็นคนของนายน้อยใหญ่เอากระจกก็ปีศาจออกไปส่งถึงมือของนายน้อยรอง"

ชายวัยกลางคนมองบ่าวชราอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ก่อนนั้นมองไปทางพ่อของเขา

"พ่อ ความหมายของพ่อคือ..."

"มูป้อหลุนปิดบังทุกอย่างแทนพี่ชายของเขา พอเกิดความผิดพลาดเขาก็แบกรับความผิดทั้งหมดเอาไว้ แต่แท้จริงแล้วความผิดของมูชื้ออวีใหญ่ยิ่งกว่า เป็นเขาที่ยอมให้มูป้อหลุนทำแบบนี้ จึงทำให้อาวุธเวทล้ำค่าของตระกูลพวกเราถูกทำลาย"

ผู้เฒ่ามูโบกมือเบาๆ บ่าวชราก็โค้งคำนับพวกเขา แล้วถอยออกไปอย่างเงียบๆ

"ก่อนหน้านี้ฉันมักจะพูดถึงความผิดของมูป้อหลุน ไม่ใช่เพราะไม่ชอบเขา ฉันแค่อยากจะมีปีให้เขาเปลี่ยนตัวเองให้ยอดเยี่ยมมากขึ้น ทำให้เขาเหมาะกับตำแหน่งผู้นำตระกูลมากขึ้น แต่ตอนนี้เขาเป็นตายยากจะคาดเดาต่อให้มีคนบอกว่าเขาตายแล้ว แต่ขอเพียงไม่เห็นศพของเขา ตำแหน่งผู้นำตระกูลนี้ฉันจะไม่ยกให้ใครคนใดเด็ดขาด"

ชายวัยกลางคนร้อใจ "ต่อให้มูชื้ออวี...แต่พ่ออายุมากแล้ว ถ้า..."

ชายชราหัวเราะเยินชา "ถ้าถึงขั้นนั้นแล้วจริงๆ ฉันยอมที่จะเลือกคนจากญาติสายอื่นของพวกเขามาแทน"

"แบบนี้มันจะได้ยังไง มู่ซื่ออวีต่อให้มีกลอุบายยังไง เขาก็เป็นหลานของพ่อนะ!"

ชายชราไม่สนใจลูกชายของเขาเลย ทั้งยังลุกขึ้นเดินออกไปอย่างช้าๆ "ตอนนี้ปัญหาที่ฉันต้องกังวล ไม่ใช่คนที่จะสืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูลจะยอมอดเยี่ยมพ่อหรือไม่ แต่กังวลว่าวันหน้าตระกูลพวกเราจะต้องแบกรับคำตำหนิต่อมาและความเกลียดชังหรือไม่ต่างหาก!"

ตอนที่ประตูห้องปิดลง ชายวัยกลางคนได้ยินเสียงสั่งการของพ่อเขา "ส่งคนไปตามมู่ซื่ออวีกลับมา งานในตระกูลให้แกจัดการก่อนชั่วคราว"

ตอนที่มู่ซื่ออวีได้รับข่าว เขากำลังอยู่ระหว่างเร่งเดินทางไปที่ตำบลดั้น

"นายน้อยใหญ่ นายท่านให้คุณกลับไป" ผู้ช่วยรับโทรศัพท์แล้วก็หันไปมองมู่ซื่ออวีที่นั่งอยู่ตำแหน่งที่นั่งด้านหลังอย่างไม่สบายใจ

มู่ซื่ออวีสีหน้าเรียบเฉย "รู้แล้ว บอกพวกเขาว่า ฉันสงสัยว่าในบ้านจะมีหนอนบ่อนได้ มีสามคนแอบหนีไปตอนที่ค้นหาป้อหลุน ตอนนี้ฉันกำลังไล่ตามจับกลับไป รอให้จัดการพวกเขาเสร็จแล้วจะกลับไป"

ฟังผู้ช่วยโทรศัพท์แจ้งทางบ้าน มู่ซื่ออวีสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงนิ้วมือที่วางอยู่บนหัวเข่าที่กระตุกเบาๆ

จะเรียกฉันกลับไปหรือ ตาเฒ่าฉลาดเกินไปแล้วกรรมัง เวลาผ่านไปหลายปีแบบนี้แล้ว เหตุใดจึงยังไม่แก่จนเลอะเลือนอีกนะ

เขาเหลือเวลาไม่มากแล้ว

498

รถตำรวจส่งซิงโมเหียนกับหรูเสี่ยวนั้กลับมาที่ตำบล
ซิงโมเหียนจะกลับขึ้นเขา แต่หรูเสี่ยวนั้เป็นตายก็ไม่ยอมทำตาม
"ข้าเอาวิญญาณของมู่ป้อหลุนกลับมาแล้ว ต้องรีบให้เขากลับเข้าร่าง
ของตัวเอง!"

สายตาของซิงโมเหียนเลื่อนไปที่ขาของนาง กระโปรงยาวเปื้อนเลือด
เกรอะกรัง แนบติดบนตัวนาง ดูแล้วค่อนข้างน่าตกใจ

"เจ้าไม่ยอมมีข้าแล้วหรือ" ซิงโมเหียนน้ำเสียงเย็นชา "ในบาดแผล
ยังมีเศษกระดูกอยู่ ต้องจัดการทำแผล รอพุงนี้ข้าค่อยพาเจ้ามาก็เหมือนกัน"

"ไม่ได้ จะดึงเวลาต่อไปไม่ได้แล้ว" หรูเสี่ยวนั้แม้จะรู้ว่าเขาโกรธแล้ว
แต่นางในตอนนี้เป็นที่รู้สึกชีวิตเช่นกัน

"ให้วิญญาณของเขากลับเข้าร่างยิ่งช้า จะยิ่งไม่เป็นผลดีต่อการฟื้นตัว
ในวันหน้าของเขา"

จึงไม่เหยียนแม้มุ่มปากแน่น เขาโกรธมากจริงๆ ในทรวงอกเหมือนมีกองไฟกำลังเผาไหม้อยู่ เพื่อคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับกันคนหนึ่ง นางกลับจริงจังแบบนี้ อีกทั้ง...ปัญหาในตอนนี้อยู่แค่เพียงมุ่มป้อหลุน ยังเกี่ยวพันไปถึงบ่อน้ำโบราณนั้นอีกด้วย ต่อให้นางไม่พูดอะไร แต่เขายังคงรับรู้ได้จริงๆ ถึงความผิดปกติ

ในยันต์ที่เก็บวิญญาณของมุ่มป้อหลุนเอาไว้มีกลิ่นอายบางอย่างที่เขา รู้สึกคุ้นเคย แม้จะบางเบามาก แต่เขายังคงรับรู้ได้ สิ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจที่สุดก็คือยายโง่คนนี้ก็กลับไม่รู้สาเหตุใดเขาจึงโกรธ

หรูเสี่ยวนันพูดกล่อมเขาพลางแอบมองสำรวจสีหน้าของเขาไปด้วย "ข้าจะให้วิญญาณของมุ่มป้อหลุนกลับเข้าไปในร่างของเขา ก่อน จากนั้นพวกเราค่อยกลับไป"

จึงไม่เหยียนนิ่งเงียบ หรูเสี่ยวนันรู้ว่านี่นับว่าเขาอนุญาตแล้ว

พอมาถึงคลังสินค้าของบริษัทพวกสี่ตึงเทียน หรูเสี่ยวนันลงจากรถได้ก็รีบก้าวเท้า ผลปรากฏว่าเลือดบนกระโปรงล้วนติดเกราะบนขาของนางหมดแล้ว ตอนที่นางก้าวเท้าจึงตึงหนังบนขาให้รู้สึกเจ็บ

หรูเสี่ยวนันสุดหายใจเข้า แต่ต่อให้เจ็บเพียงใด นางก็ไม่กล้าร้องออกมา ไม่เช่นนั้นใครบางคนจะเปลี่ยนใจ พานางจากไปในทันที

จึงไม่เหยียนปิดประตูรถ เห็นนางแยกเขี้ยวแต่กลับไม่กล้าส่งเสียงแววตาก็เคร่งขรึมขึ้น

"ตอนนี้รู้สึกเจ็บแล้วหรือ" น้ำเสียงของเขาเย็นชาอย่างมาก

"ไม่ ไม่เลย เมื่อครู่ที่นั่งนานขาขาไปหน่อย" หรูเสี่ยวนันหัวเราะแห้งสองที "อันที่จริงก็ไม่ได้เจ็บหนักอย่างนั้น แต่ว่าถูกกระຈกบาด จึงเห็นแล้ว"

นำตกใจเท่านั้นเอง"

ชิงไม่เหยียนไม่พูดอะไรอีก

หูเสี่ยวฉวนรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าคุณหม้อมีรอบตัวลดลงหลายส่วน
สื่อตั้งเทียนส่งคนของเขามาดูแลมู่ป้อหลุนทางนี้

หูเสี่ยวฉวนให้คนเตรียมเทียนไขและของจำเป็นต่างๆ นางเตรียม
จะใช้มนตร์ทำให้วิญญาณของมู่ป้อหลุนกลับเข้าร่าง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ
ชิงไม่เหยียนจะขัดขวางนาง ดังนั้นนางจึงเหลือบมองชิงไม่เหยียนอยู่บ่อยครั้ง
แต่นางกลับแปลกใจที่พบว่าชิงไม่เหยียนไม่ได้พูดอะไร และไม่มีทีท่าจะ
ขัดขวางนางเลย

หูเสี่ยวฉวนค่อยๆ วางใจลง แต่กลับรู้สึกค่อนข้างผิดปกติขึ้นมาอีก
ชิงไม่เหยียนสงบเบี่ยงเบนนี้ตั้งแต่เมื่อใด มันไม่ถูกหลักการของเขาเลย
หรือว่าเขากำลังเก็บสะสมความโกรธ รอจนเต็มเปี่ยมแล้วค่อยระเบิดออกมา

พอคิดถึงตรงนี้ หูเสี่ยวฉวนก็ขนลุกซู่ อารมณ์ของเธอนางรู้สึกได้ว่าใคร
หากยั่วโมโหเขาต้องทรมานนางจนนางร้องขอชีวิตจึงจะพอใจแน่นอน

ประตูลังลินคำมีเสียงดังขึ้นหนึ่งที่ รอจนนางดึงสติคืนมาได้ก็พบว่า
ชิงไม่เหยียนเดินออกไปแล้ว หูเสี่ยวฉวนยืนอยู่ตรงนั้น พูดไม่ออกว่าในใจ
รู้สึกอย่างไร

นี่มันเกิดอะไรขึ้น เขาโกรธมากจนถึงขั้นไม่อยากเห็นหน้านางจริงๆ
หรือ

สื่อตั้งเทียนสังเกตเห็นบรรยากาศผิดปกติระหว่างพวกเขาสองคน
จึงขยับเข้ามาใกล้พูดเสียงเบาว่า "คุณนาย นายท่านเป็นห่วงคุณมาก ตั้งแต่
คุณกับเสวียนจี้ออกไปเขาก็นั่งไม่ติด ตอนนี้นักคุณนายกลับมาในสภาพ

แบบนี้..."

สายตาของสื่อตั้งเทียนเลื่อนไปที่กระโปรงเปื้อนเลือดของหฐูเสียวนัน จากนั้นก็เลื่อนออกอย่างรวดเร็ว

"ผมได้ยืนยันว่าก่อนจะกลับมาหานายท่านต่อยศคนสามคนที่จับได้ด้วย มีคนหนึ่งเกือบจะถูกต๋อยจนตาย ตอนนี้เขาอารมณ์ไม่ดี คุณนายอย่าถือสาเลย"

หฐูเสียวนันขมวดคิ้วเล็กน้อย หันมองไปทางประตู

หลังจากซึ่งไม่เหยียนเดินออกไปก็ไม่ได้กลับมาอีก แต่ยืนอยู่นอกประตู

หฐูเสียวนันได้ยืนเขากำลั้งคุยโทรศัพท์ น้ำเสียงฟังดูแล้วไม่แตกต่างกับช่วงเวลาปกติ สุขุมเยือกเย็น แต่เขาไม่ยอมเดินเข้ามา นางรู้ว่าเขากำลั้งงอนอยู่ ไม่อย่างนั้นเขาไม่มีทางไม่ยอมเข้ามาเด็ดขาด

"จดันทำให้วิญญาณของมู่ป้อหลุนกลับเข้าร่างแล้วจะตามเขากลับไป" หฐูเสียวนันพูดกับสื่อตั้งเทียน

สื่อตั้งเทียนยิ้ม "ผมออกไปบอกนายท่านก่อน และจะให้คนเตรียมรถด้วย"

หฐูเสียวนันตั้งใจเตรียมมนตร์ นางเอยันต์วางไว้บนตัวของมู่ป้อหลุน ลมหายใจของมู่ป้อหลุนอ่อนแรงอย่างมาก หากไม่มองอย่างละเอียดแทบจะไม่เห็นเลยว่าเขายังหายใจอยู่ กอปรกับสีหน้าของเขาดูแล้วราวกับคนตายด้วย

นางยื่นนิ้วชี้ไป ตะเบาๆ บนยันต์

ดวงไฟวิญญาณดวงหนึ่งติดตัวออกมา สีฟ้าจางๆ ราวกับดอกกุหลาบ สีน้ำเงินดอกใหญ่ที่เพิงเบ่งบาน

หูลูเสี้ยววันถือดวงไฟวิญญาณไว้ใฝ่ามือ นางสัมผัสได้ว่าในนี้ มีกลิ่นอายของอวีจั้งจืออยู่ ที่แท้่อวีจั้งจี้ไม่ได้สลายหายไป แต่หลอมรวมเป็นร่างเดียวกับวิญญาณของมู่ป้อหลุน

หากเป็นแบบนี้ จะนับว่าอวีจั้งจี้กลับชาติมาเกิดได้หรือไม่ นางไม่รู้ นางรู้เพียงว่านับจากวันนี้ ในร่างกายของมู่ป้อหลุนจะมีเงาของอวีจั้งจี้ทับทับอยู่

เมื่อท่องมนตร์ออกมา ดวงไฟวิญญาณก็เปล่งแสงสว่างยิ่งขึ้นในมือของนาง

อวีจั้งจี้ ชาตินี้เจ้าต้องทะนุถนอมตนเองให้ดีนะ หูลูเสี้ยววันยิ้มให้กับดวงไฟวิญญาณ

นางเหมือนจะเห็นหนุ่มน้อยผมสีเงินสยายยาวคนหนึ่งกลางดวงไฟสีน้ำเงินกำลังเดินไปข้างหน้าอย่างช้าๆ พอได้ยินเสียงอวยพรของนางแล้ว ก็ชะงักฝีเท้า และหมุนตัวช้าๆ มองมาที่นาง

ไปเถอะ อวีจั้งจี้ ไปเถอะ ในชาตินี้ต้องใช้ชีวิตให้ดีนะ พวกเรายังเป็นเพื่อนกันอยู่ตลอดไป

นางยิ้ม แต่ดวงตากลับมีม่านน้ำปกคลุม

ดวงไฟวิญญาณกระโดดเข้าไปในร่างของมู่ป้อหลุนและจางหายไป แล้วหนุ่มน้อยผมสีเงินที่ยิ้มให้นางก็จางหายตามไปด้วย เหลือเพียงหูลูเสี้ยววันที่ยังคงอยู่ในท่าประสานมือยืนอยู่ตรงนั้น น้ำตาเอ่อเกาะขนตาของนาง

ปัง!

ประตูลังสินค้าเกิดเสียงดังขึ้น

หูลูเสี้ยววันตกใจ หันหน้ามองไปทางประตู เห็นเพียงซิงไม่เหยียน

สี่หน้าเครื่องขมิ้นยืนอยู่ตรงนั้น "รอบกวนพวกเจ้าหรือ" เขาพูดออกมาที่ละคำ "ขอโทษ" พุดจบเขาก็หมุนตัวเปิดประตูเดินออกไปทันที

ปัง!

ประตูถูกปิดลงเสียงดังอีกครั้ง

หูเสี่ยวฉวนเบิกตาโตนั่งอึ้งอยู่ตรงนั้น เมื่อครุ่นนางได้ยินอะไรหรือ เขาพูดคำว่า 'ขอโทษ' หรือ แต่เหตุใดเขาต้องพูดว่า 'พวกเจ้า' ไม่ใช่แค่ 'เจ้า'

ประตูคลังสินค้าถูกเปิดออกอีกครั้ง ครั้งนี้คนที่เข้ามาคือสื่อตั้งเทียน เขาทำหน้าอ่อมทุกข์เดินมาตรงหน้าหูเสี่ยวฉวน ปากก็พูดเพิ่มพ่าวว่า "ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ประตูของคลังสินค้าคงจะพังแน่นอน"

หูเสี่ยวฉวนหันสุดท้ายทนมไม่ไหวและหัวเราะออกมา บรรยากาศเศร้าโศก ถูกชำระล้างไปในทันใด

"ฉันทำเสร็จแล้ว จะไปเดี๋ยวนี้ล่ะ" นางดับเทียนไป

ในตอนนี้เอง ร่างของมู่ป้อหลุนก็ขยับ

สื่อตั้งเทียนขยับเข้าไปและพูดอย่างตกใจว่า "จะฟื้นเร็วแบบนี้เชียวหรือ"

"หลายวันนี้ร่างกายของเขาคงอ่อนแอมาก อาหารที่กินต้องจัดสักหน่อย"

หูเสี่ยวฉวนกำชับสื่อตั้งเทียน

รองนางออกจากคลังสินค้า พบว่าข้างนอกมีบุกัตติ เวียร์อนของ ซิงไม่เหยียนจอดอยู่แล้ว ซิงไม่เหยียนนั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับ นิ้วชี้เคาะ พวงมาลัยอย่างเริ่มจะหมดความอดทน

"คุณนายรีบกลับไปเถอะ ที่นี่มีพวกเราอยู่" สื่อตั้งเทียนพูดเร่ง

หูเสี่ยวฉวนมาถึงหน้าประตูรถ เปิดประตูออกแต่ไม่เข้าไปนั่ง นางยืนนานเกินไป ปาดแผลบนขาแห่งกรังติดไปกับกระโปรงของนางนานแล้ว

หากงอซากี่จะเจ็บแผลมาก

หฺรูเสี่ยวนั้ฉงดูหลายมุ่อยากจะยึดตัวเองเข้ารถ ล้วนแต่ล้มเหลว
ดูท่าแล้วหากคิดจะเข้าไปนั่งในรถโดยไม่เจ็บอะไรเลยคงเป็นไปได้แล้ว

หากเป็นที่ผ่านมา ซิงม่เหี่ยนต้องมาช่วยเหลือแน่นอน นางแอบมอง
ไปยังตำแหน่งคนขับ ซิงม่เหี่ยนนั่งจ้งนางอยู่ตรงนั้น แวดตาเย็นเยียบ
เบื้องหลังแววตาดุดันคู้้นราวกับซ่อนความรู้สึทบางอย่างที่ยากจะเข้าใจได้
เอาไว้ ทำให้นางมองออกได้ยากมาก

กระดิ่งเตือนภัยในใจหฺรูเสี่ยวนั้ดังสนั่น

แย้แล้ว ดูท่าครั้งนี้ความโกรธของเขาเต็มเปี่ยมแล้วจริงๆ

499

ตอนที่รถสปอร์ตบุกตัดติ เวียร์อนมาจอดที่หน้าบ้านโบราณก็เลยเที่ยงคืน
ไปแล้ว

หูลูเสียวมันก้าวเท้าจะออกจากรถอย่างระมัดระวัง

เจิบจั่ง...

เนื้อผ้าล้วงติดกรังไปบนขาหมดแล้ว

นางเงยหน้ามองซึ่งไม่เหยียน กลับเห็นเขาหลงจากรถมาที่ประตูหลัง
ช่วยเปิดประตูรถให้นาง จากนั้นก็ยื่นก้มหน้ามองนางอยู่ตรงนั้น

หูลูเสียวมันแอบกัดฟัน เขาไม่คิดจะสนใจนางจริงๆ หรือ นางลอง
ย้อนคิดเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้อ่างละเอียด นางคิดว่าตัวเองไม่ได้ทำผิด
อะไร อะไรกัน นางก็แค่อยากจะมีบ่าวช่วยมูบมูปล่อนเร็วสักหน่อย เขาโกรธอะไร
กันแน่

ซึ่งไม่เหยียนยังยืนอยู่นอกประตู นางอยู่ในรถเงยหน้ามองเขา

เขาตัวสูงกว่านางเต็มหนึ่งช่วงหัว ตอนทำทางเคร่งขรึมเขาจะดูดูตัน
อย่างเห็นได้ชัด ทำให้คนยากจะเกิดความอยากเข้าใกล้

นางขยับขาอย่างช้าๆ กระโปรงที่เหนียวติดตัวดึงหนังของนางอีกครั้ง
นางสูดปากที่หนึ่ง

ซึ่งไม่เหยียนยังคงนั่งเสียบดั้งเดิม แต่หากตอนนี้แสงรอบข้างสว่างพอ
หูเสี่ยวนันจะเห็นว่าคิ้วของเขาขมวดเบาๆ หางตากระตุกขึ้นมาราวๆ

แท้จริงแล้วเขาอยากจะทำนางออกมาจากรถมาก แต่ยายเด็กบ้าคนนี้
ถึงตอนนี้นางยังคิดจะปิดบังเขาเรื่องอวีจิ้งจืออยู่อีก

ตั้งแต่ตอนที่เขาเห็นรูปหินก้อนนั้นในมือถือ เขาก็เดาคำตอบได้แล้ว
ตัวอักษรของแคว้นเยี่ยซย่า ชื่อของหูเสี่ยวนัน และในวิญญูณของมู่ป้อหลุน
ที่นางนำกลับมา มีกลิ่นอายของอวีจิ้งจืออย่างชัดเจน แต่นางกลับปิดบังเขา
เรื่องนี้มาตลอด นางคิดจะเอาอย่างไรกันแน่

ซึ่งไม่เหยียนจ้องจนหูเสี่ยวนันทำอะไรไม่ถูก

หี ไม่ยอมช่วยก็ช่างเถอะ ทำเองก็ได้

หูเสี่ยวนันเบ้าปาก ยื่นมือไปกระซกกระโปรงแล้วออกแรงฉีก
เสียงดังแควก นางฉีกกระโปรงขาดไปมุ่มหนึ่ง

เดิมทีคิดจะฉีกออกจะได้เดินสะดวกสักหน่อย คิดไม่ถึงว่านางกระซก
ด้วยความโกรธจึงออกแรงมากเกินไป ผลปรากฏว่ากระซกโดนหนังตัวเอง
ปึ่นใหญ่

โอ๊ยๆ เจ็บแทบตายแล้ว น้ำตาของหูเสี่ยวนันแทบจะไหลลงมาแล้ว

ในที่สุดซึ่งไม่เหยียนก็ทนไม่ไหว มุดตัวเข้าไปในรถและคิดจะทำนาง
ขึ้นมา

หฐเสี้ยนนโมโห ผลักตัวเขาออก "ไม่ต้องให้ท่านช่วย ข้าเดินเองได้"
นำเสี้ยนตายที่แรงเพียงน้อยนิดของนางผลักไปบนตัวจึงไม่เหยียน
ก็เหมือนผลักกำแพง อีกฝ่ายไม่ขยับแม้แต่น้อย

จึงไม่เหยียนไม่ฟังเสียง อุ่มนางออกมาจากในรถ
"ท่านปล่อยข้า ข้าเดินเองได้!" หฐเสี้ยนนน้อยใจอย่างมาก "ท่าน
อยากเห็นเรื่องตลกของข้าสินะ ตอนนีท่านพอใจหรือยัง ท่านปล่อยข้า
ข้าข้าไม่ได้เป้ เดินเองได้..."

"หุบปาก" จึงไม่เหยียนตะเปิดประตูใหญ่ อุ่มนางเข้าบ้านโบราณ
คำคืบถูดร้อน สายลมเหมือนจะมีความหนาวเย็นอยู่บ้าง
หฐเสี้ยนนหดคอ หันไปมองประตูใหญ่บ้านโบราณที่เปิดกว้าง
อยากจะทำอะไรให้เขาปิดประตู แต่ยังไม่กล้าพอจะ

ในเงามืดดำ ทางแมงป่องของจอมกู่ยื่นออกมาและปิดประตูใหญ่
ช่างสะตวกเสี้ยนจริง หฐเสี้ยนนกระพืดกระพืด
จึงไม่เหยียนอุ่มนางกลับห้องแล้วยกกล่องยามา พอถือกรรไกรขึ้นมาได้
ก็ตัดกระโปรงของนาง

หฐเสี้ยนนเห็นกระโปรงของตัวเองถูกเขาตัดเป็นชิ้นๆ ภายใต้แสงไฟ
ก่อนจะเห็นเศษกระบอกอยู่บนขา นางกะพริบตา ในตอนนี้จึงรู้ว่าดูเหมือน
จะบาดเจ็บหนักอยู่เหมือนกัน

หฐเสี้ยนนเหลือบมองจึงไม่เหยียนอย่างรู้สึกผิดแวบหนึ่ง มีนำเล่า
เขาจึงโกรธ นางไม่ยอมไปโรงพยาบาล หากจะทำแผลให้สะอาดได้แสงไฟสลัว
แบบนี้คงจะยุ่งยากมาก

"คือว่า..." นางเอ่ยปากพูดเสี้ยนอ่อย "ข้าทำเองก็ได้" นางหยิบคิมหนีบ

ขึ้นมา แต่กลับไม่กล้ำลงมือกับขาตัวเอง

"ถ้านี้เป็นขาของคนอื่นก็ดีนะสิ" นางพูดเพิ่มทำ

"ถ้าเป็นขาคนอื่นคงถูกข่าดั่งทิ้งไปแล้ว" ซิงไม่เหยียนทั้งคำพูดโหดร้ายไว้หนึ่งประโยค เขาแย่งคีมหนีบมาจากมือของนาง แล้วคีบก้อนสำลีมาทำความสะอาดแผล

หูลี่ยวนันเจ็บจนขนลุกชันขึ้นมาแล้ว "เบา...เบาหน่อย..."

ซิงไม่เหยียนคีบเศษกระดูกชิ้นใหญ่ออกมาแล้วถลึงตาจ้องนางอย่างดูตัน "เจ้าก็คิดว่านี่เป็นขาของคนอื่นแล้วกัน"

หูลี่ยวนันเห็นเขาคีบสำลีก้อนหนึ่งขึ้นมาจะทำความสะอาดแผลอีกครั้ง นางก็ตกใจจนขดตัวถอยหลัง

ซิงไม่เหยียนกดตัวนางไว้ทันที "ตอนนี้รู้จักเจ็บแล้ว คิดจะหลบแล้วหรือตอนเป็นฮีโร่ทำไมไม่คิดถึงตอนเจ็บบ้าง วันนี้ถ้าไม่มีเสวียนจี้ ข้าไปถึงข้าเพียงเสวียนาที่ เจ้าคงถูกคนเผาเป็นกองขี้เถ้าไปแล้ว"

หูลี่ยวนันหน้าซีดเผือด ยามที่สำลีชุบแอลกอฮอล์เช็ดลงรอบบาดแผลนางรู้สึกลับเจ็บเหลือเกิน

สีหน้าของซิงไม่เหยียนก็ไม่แตกต่างกับนางนัก "เจ้าคิดว่าตอนที่ข้าเห็นเจ้าถูกเผาเป็นกองขี้เถ้าจะรู้สึกอย่างไร" เพื่อได้พบหน้านางอีกครั้งเขารออยู่ในสุสานโบราณเป็นพันปี...เป็นหมื่นปี

ซิงไม่เหยียนอาบน้ำทำความสะอาดตัวเอง จากนั้นนอนเฝ้าๆ อยู่ในสุสานโบราณ เขาต้องอดอาหารจนตายไป จึงจะทำให้มนตร์คำสาปบนตัวของเขาสัมฤทธิ์ผลได้ การอดอาหารมันยาวนาน แต่เขากลับไม่รู้สึกลับว่ามันยากเย็น ขอเพียงคิดว่ารอเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งก็จะได้เห็นนางแล้ว คำคิน

มีดมิติที่ยาวนานราวกับกลายเป็นสิ่งที่เขาตั้งตารอคอย

เขาไม่กลัวความเหงา เขากลัวแค่ตัวเองจะไร้ทิศทาง หลายวันสุดท้ายหลังอดอาหาร เขาจมอยู่ในสภาพกึ่งไร้สติ มีหลายครั้งเขาล้วนฝันถึงทุกช่วงวันเวลาของพวกเขาาก่อนหน้านี่ แต่ตอนที่เขาคืนมาในช่วงสั้นๆ ข้างกายกลับไม่มีอะไรเลย ไม่เป็นไร เขายังมีโอกาส ขอเพียงผ่านพ้นช่วงเวลาพันปีหมื่นปีที่ยาวนานนี้ไปก็สามารถพบนางได้อีกครั้งแล้ว

"เจ้าคิดว่าตอนที่ข้าเห็นศพที่เหม้ดำของเจ้า จะรู้สึกอย่างไร" เขาถลึงตามองนาง ในดวงตาเต็มไปด้วยสีเลือด

หากเห็นทุกสิ่งที่ได้คืนมาอีกครั้งอย่างไม่ถ่วงน้กสูญสลายไปแบบนี้ เขาคิดว่าเขาคงจะเป็นบ้า ครั้งนี้ต้องบ้าจริงๆ แน่نون

"ถ้าเจ้าไม่อยู่แล้ว ข้าจะฆ่าคนในตำบลให้หมด จากนั้นเผาบ้านโบราณทิ้งไป" เขาจ้องมองเข้าไปในดวงตาของนางอย่างลึกซึ้ง "เจ้าไม่อยู่แล้ว ที่นี้ก็ไม่มีใครจำเป็นต้องมีอยู่อีกแล้ว...จริงสิ ยังมีคนของสกุลมู่กลุ่มนั้นด้วย"

ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเสียงทุ้มต่ำ เป็นเสียงหัวเราะที่ดูค่อนข้างเหยียมโหด

"ถ้าเจ้าไม่อยู่แล้ว จะมีหลายคนตายไปพร้อมกับเจ้า ดังนั้นเจ้าต้องจำไว้ ชีวิตของเจ้าไม่ใช่ของเจ้าเพียงคนเดียว"

หูเธียนนั้งอึ้งงันอยู่บนเตียง นางขยับเขยื้อนไม่ได้ แม้แต่ดวงตาก็กลิ้มที่จะกะพริบ

นางรู้ว่าในบางมุมของเขาค่อนข้างบ้าคลั่ง แต่ตอนนี้นางกลับเห็นความเจ็บปวดที่ทำให้คนใจสลายได้เบื้องหลังสิ่งที่ดูเหมือนบ้าคลั่งนี้

"เจ้ารู้หรือไม่ว่า ข้าอยากจะได้เจ้าสักตั้งมากเพียงใด" ซึ่งไม่เหยียนก้มหน้าลง เอาหน้าผากชนกับหน้าผากของนาง

"ข้า...ข้ากลัวเจ็บ" หรือเสี้ยววันนัดตัว ร่างสิ้นเทา

"เจ้าคิดว่าข้าจะตีเจ้าจริงหรือ"

หรือเสี้ยววันสบตากับเขาอย่างน่าสงสาร

ซึ่งไม่เหยียนขบคราม เขาอยากจะทำตัวเองสักตั้งก่อนด้วยซ้ำ หากรู้แต่แรกว่าจะนำความยุ่งยากมากมายแบบนี้ สู้ปล่อยให้มีมื่อหลุนตายไปเลยดีกว่า จะได้ไม่กลายเป็นสภาพแบบนี้

"วิญญาณของมื่อหลุนเกิดอะไรขึ้น อย่าบอกว่าเจ้าไม่รู้" ซึ่งไม่เหยียนกางมือ บนฝ่ามือของเขามีเหรียญสำริดขึ้นสนิมเป็นดวงๆ เหรียญหนึ่งวางอยู่ "เมื่อครู่เจ้าทำสิ่งนี้ตก...เจ้าไม่คิดจะอธิบายเลยหรือว่ามันเกิดอะไรขึ้น"

หรือเสี้ยววันมองดูเหรียญสำริดเหรียญนั้นแล้วก็เฉยปาก เกิดความรู้สึกห่อเหี่ยวอย่างหนึ่งขึ้นมาในใจ

500

หฐเสี้ยนนัณเฒยอปาก เดิมทีนางอยากจะพุดกลบเกลื่อนไป แต่นางเห็นประกายกระจ่างชัดในดวงตาของซิงไม่เหยียน ดวงตาที่เขามองนางอย่างมีอานภาพทำลายล้างเหมือนที่ผ่านมา ในส่วนลึกของแวงตากลับแฝงความไม่สบายใจเอาไว้

"หรือไม่..." นางพลิกตัวกลับลงบนเตียงแต่โดยดี เปิดกัณออกมาก
"ท่านตีข้าสักตั้งเลยดีกว่า"

ซิงไม่เหยียนจ้องนาง มุมปากกระตุกสองทีอย่างห้ามไม่อยู่

"ข้าไม่ได้ตั้งใจปิดบังท่าน แต่ข้าไม่รู้ควรจะพุดยั้ง..." จากนั้นหฐเสี้ยนนัณเฒยอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่บ่อน้ำโบราณนั้นออกมาคร่าวๆ หนึ่งรอบ

แท้จริงแล้วเรื่องเหล่านี้ซิงไม่เหยียนรู้มานานแล้ว ตอนกลับมาถึงเสี้ยนจี้ก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังแล้ว เขาแค่อยากได้ยินนางพุดออกมาเอง

"วิญญานของมู่ป้อหลุนช่วยไม่ได้แล้ว ดังนั้นอวีจั้งฉีจึงใช้วิญญาน

ของเขามาทดแทน เดิมที่ข้าอยากจะขัดขวาง แต่ข้าคิดว่าเป็นแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร อวี่จึงชี้ทำแบบนี้ก็นับว่าได้มีชีวิตใหม่กระมัง..."

ซิงโมเหยียนได้ฟังคำพูดของนางพลางมองเหรียญสำริดที่นอนนิ่งอยู่ในฝ่ามือแล้วก็นมุ่นตัวเดินจากไป

หูเสี่ยววนนั่งเหม่ออยู่บนเตียง ในใจรู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่ง นางทำผิดไปแล้วหรือ เหตุใดเขายังคงไม่เบิกบานใจแม้แต่น้อย

ตอนที่เสียงฝีเท้าดังขึ้นตรงประตูอีกครั้ง หูเสี่ยววนยังคงนั่งเหม่ออยู่ตรงนั้น

ซิงโมเหยียนเดินเข้ามา ยื่นของชิ้นหนึ่งให้นาง

หูเสี่ยววนหันตะลึงไป นั่นเป็นถุงแพรเล็กน่ารักใบหนึ่ง

"เหรียญสำริดนั้นฝังอยู่ที่ดินมานานเกินไป ถ้าเอาแต่ถือไว้ในมือจะแตกหักได้ ข้าเก็บมันไว้ในนี้แล้ว" ซิงโมเหยียนเห็นนางไม่ยอมรับไป จึงวางถุงแพรไว้บนเตียง

"หิวหรือไม่ ข้าจะไปทำอะไรมากินสักหน่อย" ตอนเย็นพวกเขาไม่มีใครได้กินอะไรจริงจังเลย พอได้ยินเขาพูดแบบนี้นางจึงนึกขึ้นได้ เมื่อคืนนางกับเสวียนจี้กินแค่นมปังนิดน้อยรองท้องเท่านั้น

ซิงโมเหยียนททายาบนขาของนาง แล้วพันผ้าพันแผลอย่างดี จากนั้นจึงเก็บกล่องยาเดินออกไป

หูเสี่ยววนหนีบถุงแพรใบเล็กขึ้นมาและเปิดออกดูข้างใน ในนั้นใส่เหรียญสำริดของอวี่จึงชี้เหรียญนั้นเอาไว้

เขาเตรียมของแบบนี้ด้วยหรือ...ไม่เพียงไม่ได้หาวิธีฆาตกรรมนางยังคืนของให้นางอีกด้วย...ไม่ถูกหลักการของเขาเลย!

รองตุลาการเปลี่ยนเป็นคนอารมณ์ดีแบบนี้ตั้งแต่เมื่อใด

หฺรูเสียวนันยังคิดก็ยังไม่สบายใจ คิดไม่ถึงว่าพอบเป็นแบบนี้แล้ว ยิ่งแสดงให้เห็นว่านางเป็นคนค่อนข้างใจแคบ คิดไปคิดมานางก็ลงจากเตียง สองขาพันผ้าพันแผลเอาไว้ ตอนเดินงอขาไม่ได้ ดูค่อนข้างเหมือนผีดิบ เดินไปไม่กี่ก้าวแม้แต่ตัวนางเองยังอดหัวเราะไม่ได้ ซ่างเป็นก้าวย่างของ ปีศาจจริงๆ

หฺรูเสียวนันเดินยังไม่ทันเข้าห้องครัวก็ได้กลิ่นหอมของข้าวต้ม หันมอง ไปทางหน้าต่าง ซิงโมเหียนกำลังยืนหันหลังหันอะไรอยู่ ได้ยินเสียงมีดเบาๆ

นางอยากดูให้ชัด แต่ลืมไปว่าบนขามีผ้าพันแผล ขยับตัวไม่สะดวก ตอนที่นางยื่นหน้ามองเข้าไปทางหน้าต่าง ร่างกายเกิดเสียวหลัก จึงอุทาน เสียงดังขณะล้มพาดบนขอบหน้าต่าง

ซิงโมเหียนหันไปมองนางแวบหนึ่ง ใบหน้าเย็นชาดูเหยงไปบ้าง "เจ้าอยู่ในห้องดีๆ ไม่ได้เลยหรือ"

หฺรูเสียวนันยันตัวขึ้นจากขอบหน้าต่างอย่างยากเย็น ยิ้มขัดเขิน นาง จำต้องหาเหตุผลอื่น "ข้าหิวแล้ว อยากดูว่าในตู้เย็นยังมีอะไรกินได้บ้าง"

ซิงโมเหียนวางมีดลง แล้วเดินไปประคองนางเข้ามา

ตอนนั่งลงบนเก้าอี้ต้องงอเข้า นางเจ็บจนแยกเขี้ยว

"สมน้ำหน้า" ซิงโมเหียนพูดต่าหนี "ใครให้เจ้าไม่อยู่ดีๆ ในห้อง เจ้านั่งครู่หนึ่ง อาหารใกล้จะเสร็จแล้ว"

หฺรูเสียวนันสังเกตเห็นว่าในกระทะมีมะเขือผัดพริกอยู่ เห็นแผ่นหลัง ของเขาгнуวยายอยู่ในห้องครัว รวากับมีผีผลัก หฺรูเสียวนันลุกขึ้นยืนและเดิน เข้าไปข้างกายเขา

ซิงไม่เหยียนหมุนตัวคิดจะไปหียบของที่ตู้เย็น พอหมุนตัวก็เกือบจะ
ชนเข้ากับนาง

หฐเสี่ยวนันตกใจจนหงายหลัง

ซิงไม่เหยียนมือเร็วตาไว โอบเอวของนางเอาไว้แล้วดึงตัวนางกลับมา

"ทำไม ยังไม่ทันกินอีกก็คิดจะโหมเข้าอ้อมกอดแล้วหรือ" ถึงแม้ว่าเสียง
จะเย็นชา แต่นางรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าเขากำลังหยอกเย้านางอยู่

"ข้าพ้อใจแบบนี้ ท่านยุ่งอะไรด้วย" นางตัดสินใจโถมตัวเข้าไปกอดเอว
ของเขาเอาไว้ ใบหน้าแดงก่ำ "ซิงไม่เหยียน ท่านอย่าโกรธเลย"

"ข้าไม่ได้โกรธ"

ผีเท่านั้นที่เชื่อ โกรธจนหน้าดำแบบนี้แล้วยังจะปฏิเสธอีก

หฐเสี่ยวนันงยหน้าขึ้น เหมือนกำลังตั้งใจมองสำรวจสีหน้าของเขา

"ข้าไม่ได้โกรธ" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ

เขาแค่โกรธแทบตายแล้วต่างหาก แต่เขาไม่อยากจะเปิดความโกรธ
ใส่นาง ตอนอยู่ที่แคว้นเยี่ยชยา นางเป็นแค่เพียงชะมัดเซ็ด ทุกครั้งตอนที่เขา
ระเปิดความโกรธล้วนถูกเขาทำให้กลัวจนตัวสั่น ขนลุกพองไปทั้งตัว

เขาเคยมีความสุขด้วยเหตุนี้ วันเวลาผ่านเรื่องราวแปรเปลี่ยน ตอนนี้
เขาไม่อยากจะเห็นนางในสภาพแบบนี้อีกแล้ว นับจากตอนที่นางสลະตัวเอง
กระโจนเข้าไปในปากจอมกู่ ทำให้เขาสูญเสียนางไปตลอดกาล เขาเคยบอก
ตัวเองว่าถ้าสามารถให้โอกาสเขาใหม่อีกครั้ง เขาจะทำดีต่อนางให้มาก
ต่อให้นางซุกซนเพียงใด ก่อเรื่องเพียงใด เขาก็จะไม่ทำร้ายนางแม้แต่น้อย
อีกเลย

หฐเสี่ยวนันงยหน้าขึ้นดูไถแผ่นอกของเขา "ไม่ได้โกรธจริงหรือ ให้ข้าดู

ให้ข้าดูหน่อย"

ซึ่งไม่เหยียนก้มหน้าลงด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ไม่โกรธ"

นางยื่นมือไปกุมหน้าของเข "ทำไมข้ารู้สึกว่าคุณไม่เบิกบานใจล่ะ"

ข้ามกาลเวลามาพันปี ยังมีเจ้าตัวเกะกะตามมาอีก ให้ตายสิ เขา
เบิกบานใจได้ก็แปลกแล้ว!

"ปล่อยข้า กับข้าวจะไหม้แล้ว" เขาผลักนางออก

แต่หูเสี้ยนนั้นกลับทิ้งตัวอยู่บนตัวเขา "ซึ่งไม่เหยียน ท่านอย่าโกรธเลย
ข้าไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังท่านจริงๆ ข้าแค่คิดว่า..."

ซึ่งไม่เหยียนยกมือขึ้นปิดปากของนางไว้ ยับยั้งไม่ให้นางพูดต่อไป

คนตัวเล็กในอ้อมกอดเบิกตาโต มีความสงสัยอยู่เต็มดวงตา

"นั่นมัน เจ้าต้องหัดเชื่อใจข้า" เขาลูบโอบหน้าของนาง น้ำเสียงแผ่ว
ความยั่วยวนใจ "เมื่อก่อนเจ้าเคยบอกไม่ใช่หรือว่าเชื่อใจข้าที่สุด เหตุใด
เรื่องนี้จึงไม่เชื่อใจข้าล่ะ"

"ข้า..." นางเพิ่งพ่นคำออกมาคำหนึ่งก็ถูกเขาปิดปากไว้อีกครั้ง

"เจ้าคิดว่าข้ารู้เรื่องของอวีจิ้งฉีแล้วจะไม่เบิกบานใจ จะเราะระระดู
ทำลายเก้าถ่านเขาหรือ" หากเป็นไปได้ เขาก็ไม่ถือที่จะทำแบบนี้

"นั่นมัน เจ้าดูถูกข้าเกินไปแล้ว" เขายิ้มดวงตาดกโค้ง จูบหน้าผากนาง
เบาๆ "เจ้าเป็นของข้าแล้ว ใครก็ชิงไปไม่ได้"

หูเสี้ยนนั้นลืมนไปแล้วว่าเดิมทีตัวเองจะอธิบายอะไร นางถูกเขาจูบ
จนรู้สึกงุนงง รู้เพียงว่าเขาปิดไฟบนเตาแล้ว จากนั้นก็อุ้มนางกลับห้องหลัก

ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้เปิดไฟ ท่ามกลางแสงสลัว ทั้งสองคนถอดเสื้อออก
จนหมด เขานัวเนี่ยนาง ไม่ยอมมิให้นางลึงเลใจหรือถอยหนีได้เลย

"วันหน้าถ้ามีเรื่องแบบนี้อีกห้ามปิดบังข้า" เขายั่วเย้านาง รวมทั้งใช้ริมฝีปากเล่นโลมบนตัวของนาง "ข้าเพื่อใจนั้นนั่น นั่นนั้นก็ควรจะเชื่อใจข้า"

ต่อให้อีกฝ่ายคืออวีจิ้งฉีแล้วอย่างไร ตอนอยู่แคว้นเยี่ยชยา อวีจิ้งฉีพ่ายแพ้ให้เขามาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งนี้อวีจิ้งฉียังคงไม่มีทางเอาชนะเขาได้ เพราะเจ้าตัวเล็กของเขาถูกกำหนดไว้แล้วว่าเป็นของเขาคนเดียวเท่านั้น

เลือดในกายร้อนผ่าวเดือดพล่าน ชัดسادจนสติทั้งหมดเลื่อนวาง หลูเสี่ยวนั้นจำได้เพียงว่าช่วงสำคัญสุดท้ายเขาถอยออกไปชั่วคราว จากนั้นนางก็ได้ยินเสียงของพลาสติกถูกฉีกขาด

ต่อให้เป็นในเวลาแบบนี้ เขายังคงไม่ลืมคำสัญญาของเขา ก่อนที่พวกเขาจะจดทะเบียนสมรสกันอย่างเป็นทางการ เขาจะไม่ให้นางตกอยู่ในสภาพอึดอัดใจหรือท้อก่อนแต่งอย่างเด็ดขาด

501

สภาพการสู้รบภายในห้องดูเดือดมาก

ชิงโมเหยียนต่อสู้กับหฺรูเสี่ยวนันถึงสองรอบจึงยอมหยุดชั่วคราว

หฺรูเสี่ยวนันใช้ฝ่ามือเพียงคลุมตัว รู้สึกเสียใจแต่ก็สายไปแล้ว หาก
รู้แต่แรกนางคงไม่ยอมเข้าเขาแล้ว นี่ทั้งที่คนออกแรงเป็นเขา เหตุใดสุดท้าย
คนที่เหนื่อยกลับเป็นนางกัน

หฺรูเสี่ยวนันอยากไปอาบน้ำ แต่เพราะว่าถูกกระจกบาดจนขาบาดเจ็บ
ดังนั้นชิงโมเหยียนไม่มีทางรับปากคำร้องขอนี้ของนางอย่างเด็ดขาด โชคดีที่
เขาเอาผ้าขนหนูชุบน้ำร้อนมาให้นาง

หลังนอนอยู่บนเตียงพักหนึ่ง ชิงโมเหยียนจึงลุกจากเตียงไปที่ห้องครัว
ยามนี้เห็นได้ว่าห้องฟ้าข้างนอกใกล้สว่างแล้ว อาหารมื้อนี้ของพวกเขา
ยังไม่ได้ตักถึงห้อง เดิมทีนางคิดว่าจะนอนหลับไปทั้งแบบนี้ แต่ชิงโมเหยียน
ไม่ยอม

"กว่าจะมีเนื้อขึ้นมาได้ไม่ถ่ายนัก เจ้าคิดจะกลับไปผอมอีกหรือ" เขา
 หยิกแก้มของนาง บังคับให้นางมีสติขึ้นมา

หูลีเยว่นจึงกินข้าวต้มหนึ่งชามไปอย่างลวกๆ แล้วก็ทิ้งชามไว้และ
 ขึ้นเตียงนอนทันที

รอนนางลี้มตาขึ้นมาอีกครั้งก็เป็นช่วงบ่ายของวันถัดมาแล้ว

เจ้าหมาโง่นอนหมอบอยู่ใต้เตียง เอาจมูกวางเกยบนอุ้งเท้า ทำทาง
 เปื้อน่ายจนตาแทบปิด

หูลีเยว่นขยี้ตาลูกขึ้นนั่ง เจ็บเหลือเกิน...

หูลีเยว่นมองไปทางหน้าต่าง ปกติต่อให้เป็นช่วงกลางวัน ที่นี้
 ก็สามารถได้ยินเสียงนกร้องจากในป่าบนเขาได้ ยิ่งไปกว่านั้นได้ชายคา
 ตรงลานบ้านยังชวนนกกู่ยเซอเอาไว้ด้วย นกตัวนั้นส่งเสียงประหลาดอยู่
 บนคอนเกาะ แม้จะอยู่ที่สุสานโบราณก็ยังได้ยินเสียงได้ วันนั้นเหตุใดจึงเงียบ
 แบบนี้ล่ะ

ตอนที่นางลงจากเตียงและกำลังหารองเท้าแตะ เจ้าหมาโง่ก็หันมอง
 มาที่นาง

"ชิงไม่เหยียนล่ะ" นางถามขึ้น

เจ้าหมาโง่ครางหึ่งๆ

นางพอจะเข้าใจความหมายของมัน คงจะอยู่ในห้องหนังสือ นาง
 ก้าวเท้าที่แข็งแรงและขยับทีละก้าวออกนอกประตู เพียงมองไปก็เห็น
 นกกู่ยเซอที่ยืนอยู่บนคอนเกาะ ปากของมันพันหนังยางเอาไว้รอบ และ
 ยังเป็นหนังยางแบบที่นางเอาไว้ใช้มัดผม บนนั้นมีเครื่องประดับที่ทำจาก
 พลาสติกอยู่ด้วย

นกยูงเซอมองนางตาละห้อย ทำทางหมดอาลัยตายอยาก
หฐูเสียนันทนไม่ไหวหัวเราะออกมา มิน่าเล่าจึงเจียบแบบนี้ นก
ถูกปิดปากเอาไว้แล้ว ไม่ต้องถามใครก็รู้ว่าซิงโมเหยียนเป็นคนทำแน่นอน
ยามนี้เองเสียงพูดของเสวียนจี้ก็ดังออกมาจากห้องหนังสือ
หฐูเสียนันค่อนข้างแปลกใจ นางไม่ได้เคาะประตู เพียงแต่เงี่ยหูฟัง
ความเคลื่อนไหวในนั้น

"เมื่อคืนมูซื่ออวีมาประกันตัวสามคนในตระกูลของพวกเขาไปแล้วครับ"
นี่เป็นเสียงของเสวียนจี้

"อืม" ซิงโมเหยียนรับคำเสียงเรียบ "สามคนนั้นสำหรับมูซื่ออวีเป็น
คนตายไปแล้ว ไม่ต้องสนใจพวกเขา ทางสกุลมูมีความเคลื่อนไหวอะไร
อีกไหม"

"ได้ยินว่าผู้นำตระกูลมูเรียกตัวมูซื่ออวีกลับไป งานในตระกูลตอนนี้
มอบให้ลูกชายของเขารับช่วง มีข่าวลือว่าผู้เฒ่ามูไม่ค่อยพอใจมูซื่ออวี
อาจเป็นเพราะชาติกำเนิดที่เป็นเพียงลูกนอกสมรส ดังนั้นจึงไม่ยอม
มอบอำนาจในการสืบทอดตระกูลให้แก่เขา"

ซิงโมเหยียนยกถ้วยชาขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วดื่มหนึ่งอีก
"ไม่ต้องสนว่าข่าวลือนั้นจะว่าอย่างไร ขอเพียงจับตาทางนั้นให้ดี เรื่องอื่น
ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว"

"จริงสิ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งครับ" เสวียนจี้ดูเหมือนค่อนข้างลังเลใจ
"เช้าวันนี้มูป้อหลุนฟื้นเต็มที่แล้ว เขาบอกว่าอยากจะพบคุณสักครั้ง"

ซิงโมเหยียนเงยหน้าขึ้นมองเสวียนจี้ "ยังมีอะไรอีก"

"ไม่มีแล้วครับ" เสวียนจี้ถูกเขามองจนรู้สึกแปลกใจ

"เขาไม่ได้พูดว่าอยากพบเสี่ยวนันหรือ"

เสี่ยวนิจ์เผยอปากสองที "...พูดอยู่เหมือนกัน"

แววตาของชิงโมเหยียนเคร่งเครียดขึ้นในทันที ในตอนที่เสี่ยวนิจ์คิดว่าเขาจะระเบิดความโกรธออกมา ทันใดนั้นก็เห็นชิงโมเหยียนมองไปทางประตูยกมือดีดนิ้วเสียดัง

ร่างของจอมกู่ปรากฏออกมาจากในเงาของเขาทันที ใช้ปลายหางดึงประตูเปิดออก

หูเสี่ยวนันสวมชุดนอนน ผมเผ้ารุงรัง บนแก้มยังขึ้นสีแดงเรื่ออย่างคนเพิ่งตื่น นางยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ทำท่าเหมือนกำลังแอบฟัง

เสี่ยวนิจ์รีบก้มหน้าเลือนสลายตาหนี ต่อให้เมื่อครู่เหลือบมองเพียงแวบเดียว แต่เขาก็เห็นอย่างชัดเจนว่าบนไหล่ปลาร้าที่โผล่พ้นคอเสื้อนอนที่เปิดกว้างของหูเสี่ยวนันมีรอยแดงเล็กๆ

"เจ้าไม่พอใจที่แผลที่ขาหายเร็วเกินไปสินะ" ชิงโมเหยียนพูดเสียงเย็นชา

หูเสี่ยวนันหัวเราะแห้งๆ "รอบกวนแล้ว ข้าจะไปเดี๋ยวนี้" พอหมุนตัววางก็ขยับเท้าแข็งเหมือนผีดิบ เวลาผ่านไปนานเพียงขยับเดินไปได้ไม่กี่ก้าว

ชิงโมเหยียนกุมขมับ นางเป็นแบบนี้ เขาจะวางใจปล่อยให้นางอยู่บ้านเพียงคนเดียวได้อย่างไร แต่พานางไปด้วย...เขาก็ไม่ยากให้นางไปพบมู่ป้อหลุน

สุดท้ายเป็นเสี่ยวนิจ์ที่เอ่ยปาก "นายท่านพาคูณนายไปด้วยเถอะ ให้คุณนายไปพักที่ร้านอวีชั้นของพวกเราก่อนก็ได้ครับ"

ชิงโมเหยียนนิ่งเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะพูดเบาๆ หนึ่งประโยคว่า "ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะดีเธอให้สลบแล้ววางไว้กระโปร่งทำรถ"

หฺรูเสี่ยวนันยืนเขนเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่หน้าประตู นี่ท่านไม่วางใจข้า
มากเพียงใดกัน

สุดท้ายจึงไม่เหยียนยังคงพาหฺรูเสี่ยวนันลงเขาไปด้วย
เดิมทีอยากจะให้นางอยู่ที่ร้านอวิ๋ซัน แต่นางมองเขาตาละห้อย ทำตัว
เกาะติดเขา ไม่ยอมปลปล่อยเขาไป

"ข้าอยากดูว่ามู้อีหฺลุณพื้นตัวเป็นอย่างไรบ้าง แบบนี้จึงจะรู้ว่ามนตร์
ที่ข้าใช้ได้ผลจริงหรือไม่ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ข้าใช้มนตร์แบบนี้กับคนอื่น"

เหตุผลเหมาะสมทำให้คนปฏิเสธไม่ได้จริงๆ

คนสกุลเสวียนมองสีหน้าที่เรียบเฉยของนายท่าน ปล่อยให้คุณนาย
นั่งอยู่บนตักของเขา บิดเสื่อของเขาจนแทบจะเป็นก้อนผ้าชีว้อยุแล้ว

"เจ้าอยากจะทำมู้อีหฺลุณก็ใช้ว่าจะไม่ได้" จึงไม่เหยียนพูดอย่างจริงจัง
"แต่ว่ามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง"

"เงื่อนไขอะไรหรือ" หฺรูเสี่ยวนันกะพริบตา

"ตอนนี้ข้าอารมณ์ไม่ดี ถ้าเจ้าทำให้ข้าอารมณ์ดีขึ้นมาได้ ข้าจะพิจารณา
พาเจ้าไปด้วย"

หฺรูเสี่ยวนันตัวแข็งเป็นรูปปั้น *ท่านอารมณ์ไม่ดีหรือ...*

นางมองไปรอบข้าง คนของสกุลเสวียนเหล่านั้นล้วนก้มหน้าลง
อย่างรู้กาลเทศะ อันที่จริงตอนนี้พวกเขา ก็อยากจะทำอะไรอยู่แล้ว แต่ถ้า
ออกไปกันหมดจะดูค่อนข้างน่าเกลียด จะให้ความรู้สึกเหมือนรู้ว่าจะมีอะไร
เกิดขึ้นที่นี่ ดังนั้นพวกเขาก็เหมือนเนื้อที่ถูกล้างอยู่บนไฟเช่นกัน

หฺรูเสี่ยวนันนึกถึงตอนที่อยู่แคว้นเยี่ยช่าขึ้นมา จึงไม่เหยียนเรียก

คนทั้งหมดในเรือนมา บังคับให้เป็นพยานในการสารภาพรักของนาง...

หึๆ รองตุลาการ นี่ท่านหาเรื่องเองนะ

หูลู่เสี่ยวฉวนหลุบตาลง แสร้งทำเป็นเรียกอย่างขวยเขิน "ซิงโม่เหยียน..."

"อะไร" ซิงโม่เหยียนนั่งอย่างองอาจอยู่บนเก้าอี้ มองดูเจ้าตัวเล็ก
ในอ้อมกอดยกขาหยักกระโปรงขึ้นเล็กน้อย และยกสูงขึ้นอีก...

อันที่จริงสำหรับนางแล้ว ต่อให้ยกขาหยักกระโปรงไปถึงต้นขาก็ไม่เป็น
อะไร ฤดูร้อนใส่กระโปรงสั้นความยาวก็ไม่มากไม่น้อยไปกว่านี้ แต่นางรู้ว่า
สำหรับซิงโม่เหยียนแล้ว นี่เป็นความจริงที่รับไม่ได้อย่างหนึ่ง ต่อให้เขาเรียนรู้
ทุกอย่างในยุคนี้อัจจุบัน และสามารถมองดูพวกหญิงสาวอวดเรียวขา
กันบนท้องถนนได้อย่างสงบนิ่ง แต่เขากลับไม่อนุญาตให้นางใส่กระโปรงสั้น
ฤดูร้อนอบอ้าว หากนางไม่ใส่กางเกงก็ต้องเป็นกระโปรงที่ยาวถึงตาตุ่ม ทั้งที่
ร้อนแทบตายอยู่แล้ว

ซิงโม่เหยียนมองอย่างตกใจในทันที

หูลู่เสี่ยวฉวนหัวเราะเบาๆ "ซิงโม่เหยียน ชำรักท่าน รักมานานมากแล้ว
ท่านรักข้าบ้างหรือเปล่า"

คนสกุลเสวียนมองเห็นสีหน้านายท่านของพวกเขาเปลี่ยนจากแดง
เป็นเขียว

หูลู่เสี่ยวฉวนยกกระโปรงไปถึงหัวเข่า จากนั้นก็หยุดลงทันที ปิดกระโปรง
ให้เรียบร้อยสีหน้าซิงซัง พยักหน้าให้ซิงโม่เหยียนอย่างจริงจัง "ดีมาก ดูท่า
เมื่อครู่ข้าทำให้จิตวิญญาณท่านหวนไหวได้แล้ว วันนี้เอาไว้เท่านี้"

แกรก!

เสียงซิงโม่เหยียนบิดที่วางแขนเก้าอี้จนหัก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3zVECii>